

UMARSIZ

ZELİHA YEŞİM GÜNAY

ÖYKÜ

DİJİTAL KİTAPLAR

Zeliha Yeşim Günay

Umarsız

Öykü

DİJİTAL KİTAPLAR

Kitaplar Özgürlük İster!

Ağustos 2024

Dijital Kitaplar

bilgi@dijitalkitaplar.net

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım amaçlı kısa alıntılar dışında yazılı izin olmaksızın dijitalkitaplar.net haricindeki bir internet sitesinde yayınlanamaz ve basılı hale getirilemez.
Ticari mal değildir; satılamaz.

Yayın Yönetmeni: Emrah Polat

Editör: Ömer Turan

Kapak Tasarımı: Kupür Creative

Sayfa Tasarımı: Esranur Gelbal

Zeliha Yeşim Günay, 1963 yılında Ankara'da doğdu. Orta Doğu Teknik Üniversitesi Mühendislik Fakültesi Kimya Mühendisliği Bölümü'n bitirdikten sonra Lüleburgaz ve orlu'da mühendis olarak çalıştı. 1996'da İstanbul'a yerleşti. 2014'te İstanbul Üniversitesi Açık ve Uzaktan Eğitim Fakültesi Felsefe ve GalataPerform metin yazarlığına başladı. Monolog oyunu, 2017 senesinde GalataPerform *Balat Monologları Müzesi'*nde sezon boyunca sahnelendi. XVII. Direklerarası Seyirci dlleri kapsamında Direklerarası Seyircileri Jüri zel dl'ne layık görülen altı monolog oyundan biridir kaleme aldığı *Başkara*. yk ve yazıları 2020'den bu yana çeşitli dergilerde yayımlandı. 2023 yılında Faruk Duman'ın hazırladığı *Alkarısı* yk seçkisinde *Hezeyan* yksyle yer aldı.

İÇİNDEKİLER

Aşkın Beklenmedik Rotası	6
Çekmecedeki Kirli Çamaşır	17
Cadı Avcısı	24
Ah Dede Vah Dede	30
Şeytan Kırmızı Sever	36
Baykuşun İntikamı	41
İhtiyar Gazeteci	49
Kısır Kediler ve Deniz Levreği	61
Halef Selef	64
Sevgisiz Sevgi	71
Beni Anladın Değil mi?	77
Aynanın İçindeki Kadın	83
Davet	87
Teşekkür	99
Emeklilik	106
Yük	111
Taksirli Suç	115
Pudra Şekerli Leblebi Tozu	119
Yeni Hayat	124
Öylesine Bir Rahatlama	127
Hayat Ne Garip	133
Can Pazarı	142

AŞKIN BEKLENMEDİK ROTASI

Nasıl olduğunu anlamadım. İki buçuk metre kareden hallice bir arabanın içindeydik: teyzem, sevdiceği Fahri ve ben. Fahri arka koltukta, oturmuş vaziyetteydi. Ben direksiyondaydım. Bedia yanımda, ön koltukta. Teyzem anlam veremediğim şekilde nefes almadan konuşuyordu. Her zamankinden farklıydı; muhabbet yerine, sesin peşindeydi. Havadan sudan konularla sevdiceğini oyalıyor, canım cicimle başlayan güzel şeyler söylüyordu. Teyzem işte, araya serpiştirdiği iyisin değil mi sorgusuyla aklınca adamın durumunu kontrol ediyordu. Beni de arabayı yavaş sürmem için uyarıp duruyordu. Haklıydı; sevdiceği ani bir frenle oradan oraya savrulsun istemezdim ben de. Soruların hiçbirini cevapsız bırakmadı Enişte Bey. Nedense acıdım adama. O haldeyken bile kendisinden beklenen cevabı verme

gayretindeydi. Rahat bırak adamı, yorma demek istesem de ses etmeden sürdürdüm arabayı. Neme gerekti.

Oysa günüm pek güzel başladıydı...

O sabah gözlerimi yumurtalı ekmek kokusuyla açtım. Duvardaki büyük saat sekizi gösteriyordu. Parmaklarımı yüzüme götürdüm ve sakalımı hissettim. Parmaklarımın arasındaki şeyden ilk defa kurtulmak istedim. Odamın içi çocukluğumun kokusuyla doluydu. Yumurtalı, peynirli ekmek kokusu mis gibi yayılıyordu, bol maydanozlu. Allah'tan, anılarıma teslim olacak kadar zayıf değildi psikolojim. Kısa sürede gerçekliğe döndüm. Sorunlarımla hafifletmek için sahil kasabasındaki aile evimize gelmiştim. Burada olmaktan memnunum, dinlenmek iyi geldi.

Ya hayal görüyorsam; aşağı katta kimse yoksa. Birden yorganı başıma çektim. Bedia teyzemin aşağıda olması gerçek olsun istedim. Üzerimdeki yorgandan kurtuldum. Odamın içindeki yumurtalı ekmek kokusu daha baskın oldu. Maydanozun keskin kokusunu da ayırt edebiliyordum. Kesinlikle aşağıdaydılar. Yattığım yerden hem Bedia'ya hem de Fahri'ye teşekkür ettim. Teyzemle bir güneş de yüzünü göstermişti, hava dünden sıcaktı. Odamın içindeydi güneş. Gözlerimin içinde. Yüzümde. İblis, güneş çıkınca kaybolur derdi anneannem. Güneşin sıcaklığını hissedene kadar hare-

ket etmeden kaldım yatakta. ay da hazırdu ki kokusu odama kadar yükseldi; demini alana kadar zorladım nefesimi. İblis bu sıcaklığa dayanamazdu. Öğleni bekle-meme gerek yoktu. oktan inine girmiş olmalıydı.

Uzun zamandır ilk kez mutluydum...

Korkularımı öteleyip yataktan ıktım. Odamın kapı-sından uzattım başımı, ikisinin şakıması kulaklarımın pasını aldı. Aşırı sevinç içime sığmadı. Şükrettim. Yan-larına inmeden önce kendime çekti düzen vermeliydım.

Banyoya girdim. Musluktan akan su hâlâ soğuktu. Teyzem geldi diye güneş çıktıysa, akan su da ısınırdu. Aynadaki adama, “Günaydın,” dedim. Göz kapakları sarkık, burun kılları fişkırılmış, nizamsız bıyıklı, hippik kılıklı bir genç adam da bana, “Günaydın,” dedi. Ayna-dan bana bakan adamı kesinlikle tanıımıyordum. Güya boşanınca daha kaliteli biri olacaktım. İkisi de öyle de-mişti. Teyzemle sevdiceği Fahri. Aynadakiyle oynadım; onu kızdırmak hoşuma gidiyordu. Sağa döndüm, sola döndüm, zıpladım, çömeldim. Her hareketime anında uydu. Ben ne ara aynadaki adama dönüştüm? Görseydi karım, “Oh olsun sana!” derdi. Demekle de yetinmez, çiftetelli oynardı.

Karımı ve düşüncesini öteledim zihnimden. “Yüzü-nü kaplayan sakaldan kurtulmalısın,” dedim aynadaki adama. O da bana, “Berbere gitsen fena olmayacak,”

dedi. Öncelik hamam tellalinin olmalıydı. Yola koyulmayı düşleye dursam da aynanın karşısında öylece kaldım. Neden sonra elimi yüzümü yıkadım. Kirpiklerimin arasına yığıldığı çapaklardan duvar ören uyku perilerinin dışkılarında arınmam pek kolay olmadı. Aynadaki adam bana benzeyene kadar kestim sakalımı. Saçımı taradım, kırpık kırpık ayırışanları elektrikli tıraş makinamla nizama soktum.

Az kalsın çişimi yapmadan çıkıyordum banyodan. Klozete oturacakken yapma denilen düştü aklıma, hemen pozisyon aldım. Anneme ve karıma inat ayakta işedim. Özgürlük, yapma denileni yapabilmekse özgürdüm. Bir kez daha teşekkür ettim aşağıdakilere. Elimi sabunlayıp yanlarına indim.

Otuz yıllık eşimden boşanalı neredeyse bir yıl olmuştu. Kuralsız ve sınırsız kafama göre yaşıyordum. Daha da açık olursam, evime kimlerin girip çıktığını önemsemeden yaşadığım bir süreçti bu üç yüz altmış beş gün. Ne yaptıysam komşularım kaydetmiş. Her şeyi anneme anlatmışlar. Kulağımı bükecek ya bağırdı çağırdı, ailenin yüzkarasıymışım. Değişim sözü verdim valideme. Artık ne kadar değişebilirim. İtiraf edeyim, değişim konu başlıklı kişisel gelişim kitaplarını araştırdım. İçeriğini beğendiklerimi edinip okudum. Şehrin merkezinde oturan birisinin sosyal ve ruhsal diyete

girmesi neredeyse imkansızdı. Bunun bilincindeydim. Deli damgası yemek istemediğimden profesyonel destek almayı da kabul etmedim. Arkadaşlarıma sığındım. Onlarla konuşmak bana iyi gelecekti. Fakat onlar benimle hemfikir değildi; kapısını açan bile köstek oldu. Başaramayacağımı, profesyonel destek almamı söylediler. Kullandığı ilacı bana vermeye kalkan bile oldu.

Havalar ısınmadan ülkenin kuzeyindeki sahil evimize yerleştim...

Beş aydır buradayım. Boşandıktan sonra eşim olmadan ilk gelişimdi buraya. Bir başıma. Meyve ve kahvaltıdan başka bir şey yemedim. İçkiyi de haftada bire indirmeyi başardım. Sabah kalkar kalkmaz çayı demleyip, çaydanlık boşalmadan kahve makinasını çalıştırınca, şekerli-gazlı, renkli içecekleri de aramaz oldum. Tek sorunum rutubeti sıfırlayamamaktı. Şömine bir taneydi. İki katlı taş binayı ısıtmayı beceremedim. Tek çözüm erkenden yatağa girmekti. Öyle de yaptım. Eskiden yaptığım ne varsa tam tersini yapıyordum. Düzenli hayata göbeğim dayanamadı. Eriyip gitti. Basen ölçüm değişince çıplakken bile göremediğim ayak parmak ucuma kavuştum. Uzun zamandır hasret kaldığım tüm uzuvlarımı öyle bir kucakladım ki aynadaki ben gözümünden kaçtı. Bedenimdeki kılların özgürlüğünü ilan etmesi böyle gerçekleşti. Burun kıllarımla tanıştım.

Merdivenleri inmenle bir oturduk masaya...

Bedia teyzem kendine has biriydi. Üç kocayı gömüp, sayısız sevgili yapan, altmış küsurken ellili yaşlarını süren bir profesörü baştan çıkaracak kadar. Her yaşında aşırı enerjik bir kadın. Yaşlı ama genç! Karımın boşanma isteğini sürekli reddederken ben, kendin için boşanmalısın dedi de boşandım. Ve özgürlüğümü ilan ettim. Söyleyenin teyzem olduğunu anlamışsınızdır. Ayakta işedikten sonra ona ve sevdiceğine teşekkür etmem de bu sebeptendi. Dün akşam, çat kapı çıka geldiler bana. Bizimkiler benim inzivaya çekildiğimi söylemiş. Ne durumda olduğumu merak etmiş teyzemle sevdiceği. Evli olmadıklarından bahsetmedim galiba; değildiler. Yine de ona enişte derdim. Bazen de Enişte Bey! Hukuk profesörü, siyasetçi, gazeteci, yazar. Her alana bulaşan marka kimliklendendi. Beni öz yeğeni gibi görürdü. Geleceğime yön vermeme o da aklıma soktu. “Karına yol ver, mutlu olmadığın her halinden belli,” dedi. Kesinlikle haklıydı. Ancak ben değişimden korkuyordum. Kurulu düzenimi bozmaktan.

Bir aslan sütü eksikti denilen sofralardan hazırlamıştı Bedia. İki de bir dirhem iki çekirdek giyinip, benim alt kata tefrişimi beklediklerinden kahvaltıya oturmamış. Oysa bensiz de yapabilirlerdi. Banyoda fazlaca vakit geçiren bendim sonuçta. Bensiz başladık-

larına bozulup, gönül koymazdım. Fakat sevinmedim de değildi; aylardır yalnızdım. İnsana hasret kalmıştım burada.

İkisinin de gözü yüzümdeydi. Yatarken teyzeme verdiğim sözü kısmen yerine getirmiştim. Ancak o daha fazlasını isterdi. “Senin arzuladığını ancak berber yapar teyzem,” dedim ve boynuna sarıldım. Ardından Enişte Bey göz kırptı. Beni rahatlatmak için yaptığını anladığımdan, ben de ona karşılık verdim. Rahatladığımı gören teyzem, “Hâlâ onu ayarlayamadın mı?” dedi. Enişteden ikinci göz hareketi geldi. Suratım nasıl bir şekle girdiyse hemen ardından “Rahat bırak çocuğu,” dedi.

İkisinin de yanında kesinlikle çocuktum ama birkaç ay sonra kızı gelinlik giyecek de bendim. Boşandığım karım hâlâ kızımın anasıydı ve nikâhta rollerimiz eşitti. Nikâha kadar ayaklarım yere basmalıydı. Anneme söz vermiştim.

Bedia'nın “O,” diye hitap ettiği kadın evliydi. Onu sevdiğimi hiçbir zaman saklamadım. On iki yaşımdan beri kalbimdeydi. Hayaliyle yaşamama değil o, karım bile engel olamadı. Tüm zorlamalarıma rağmen, beni, arkadaşça sevdiğini bile söyletmediğim tek kadındı. Karım, yatağımızı onun yüzünden ayırmış, nihayetinde de boşanmıştık. Bir salaklık yapıp ergenlik aşkı

isim vererek anlatmışım. Sanırsam alkollüydüm. Yoksa adını bilmesinin imkânı yoktu.

Tavşan kaç, tazi kovala oyunu oynarken teyzemle, Enişte Bey başka bir boyuttaydı; eve yakın hastane arayışında. Birden endişeye kapıldım. Nasıl yani, hastaneye düşecek kadar vahim miydi durumum? Çay kaşığının tersinden yüzüme baktım. Banyonun aynasında helalleştiğim benden daha iyi görünüyordum. Neden sonra anladım ki kendi için sorarmış. Yakında bir hastane olduğunu biliyordum. Ardından ambulansı sordu. İkisi de var diyecekken, “Arabayla gideriz,” dedim. Boğaziçi’ne nazır çay bahçelerinden birine gidecekmişiz gibiydi teklifim. Sevdiği kadın da benden farksızdı; ambulans çağıralım, hastaneye hemen gidelim falan demedi. Sık sık iyi olup olmadığını sordu. O da kibarlığından mıydı neydi, “İyiyim,” dedi her seferinde. Ben de aynı nakaratı tekrar eden papağan gibi, “Araba orada, sen ne zaman gidelim dersen, o zaman gideriz,” dedim. Bunu söylerken yeni aldığım arabamı da görgüsüzler gibi parmağımınla işaret ediyordum. Kar beyazı arabamı ilk gördüğünde, gelin arabası için iyi bir seçim diyen teyzem de başıyla onadı beni her seferinde.

Sonuçta sabah kahvaltısını güle oynaya yaptık...

Kahvaltı sonrası kestirmek isteyen eniştemi evde bırakıp teyzemle sahile indik. Yürüdük. Bir saatten fazla

sürmemiştir. Eve döndüğümüzde oturduğu yerde uyuyordu eniştem. Bedia enfes çorbalarından birini yapacağını söyleyince gözünü açmadan “Domates lütfen,” dedi. Kremasız domates çorbasını sevmediğimden markete gideceğimi söyledim. Enişte, yine gözü kapalıyken, “Kırmızı şarap yoksa alıver,” dedi. Uyuduğunu düşündüğüm adam yattığı yerden direktif veriyordu. Kahvaltı esnasında kendini iyi hissetmediğini söyleyen o değildi sanki. Durumuna sevinmedim diyemem.

Marketten kısa sürede döndüm...

Çorba ateşteydi. Çoban salatası yapıyordu teyzem. Eli işlerken dilinin de çalıştığını gösterecek ya bıraktığı yerden benimle uğraşmaya devam etti. Az yüzgöz olmuştuk; iyice olmalıydık. Bu duruma ancak rakıyla katlanabilirdim. Sakladığım 35’liklerden birini açtım. Çoban salatasına fazladan bir kalıp beyaz peynir yattırdım. O kadarla da kalmayıp, radyoyu nostaljik şarkıları paylaşan kanala çevirdim. Şansıma en sevdiğim şarkılardan biri, *Ferdi Özbeğen*’den *Büklüm Büklüm* çalıyordu. Hep birlikte eşlik ettik ona. Enişte Bey, bir kadeh kırmızının üstüne bir duble rakıyı da devirdi. Üçümüz de aşka gelmiştik. İkinci, üçüncü derken ne kadar içtiğimizi kaçırdım. Geçmişte kalan aşk acılarımızı masaya yatırmaya ne kadar hevesliyemiştik, şarkıyla bir büküle büküle içimizdekileri kustuk. İtiraf lar güm-

bür gümbür geliyordu. Aklım kalbimle yer değiştirdi. Allah'tan, zihnimde büyüttüğüm aşkıımı kocasından isteyecek kafaya geldiğim noktadan öteye geçmeden sızdım da kadının başını yakmadım. Neden sonra çay kokusuna açtım gözümü.

Bu ay faslından sonrası biraz karışık...

Demlikteki ayı  termosu paylaştırıp yola koyulduk. Ben direksiyonda, teyzem yanımıdaki koltukta. Enişte arka koltukta. Teyzem arabayı yavaş srmemi istedi. Sevdiceği sarsılmasın diye. Benim gelin arabasıyla gezintiye çıkmış gibiydik. Bedia kesintisiz konuyor, havadan sudan anlatacak bir Şey buluyordu. Arada sevdiceğine de soru yöneltip arzuladığı cevabı bekliyordu. Onu asla yalnız bırakmayacağına varan orijinal sevgi szckleriydi istediği. Enişte Bey de kendisinden istenene harfiyen uyma gayretinde, yarı uyanık cevaplıyordu hayat arkadaşını.

Hastaneye vardıktan sonra anladık, arka koltukta son nefesini vermiş Enişte Bey...

Enişte Bey'e acımakta haklıymışım. Teyzemle ben işin ciddiyetinde değildik ama otopsi sonucu çıkana kadar ikimiz de zan altında olacaktık. Arabanın içinde geçen on iki dakikamızı ve öncesini defalarca düşündüm. Enişte Bey'in, "Hadi zamanı geldi, gidelim hastaneye," demesiyle sırayışım. Giyinişim. Teyzem

hazırlanışı. Termosa çay koyuşumuz. Eniştayi evde arayışımız. Arabanın içine bakmayı geç akıl edişimiz. Ve yola koyuluşumuz. Bunlar evdekilerdi. Ya arabada olanlar. Teyzemin gereksiz konuşmaları. Fahri Bey'in o haldeyken de kadınına cevap verme çabası. Teyzemin uyarılarıyla arabayı yavaş sürmem.

Şimdi düşünelim. Üç kocayı toprağa veren hangi kadın dördüncüyü konuşturarak ölüme yollar? Yoksa bu bir deney miydi? Boşanırsam kendimi daha iyi hissedeceğimin aklıma sokulması, salık verilmesi de o deneyin bir parçasıydı? Teyzemin çocukluk aşkımı gerçek kılma çabasını da düşününce. Hatta deneylerin bendeki etkisini görmek için mi yanıma gelmişti ikisi de? Olup biteni anlamayan bir ben değilimdir umarım.

O ana, hastanenin otoparkında yaşadığımız acı dakikalara tekrar dönüyorum. Hastaneye basit bir işlem için geldiğimizi düşünürken ben, sedyeyi getiren hademe, eniştemin hayatta olmadığını bizden evvel anladı. "Bu adam ölmüş," dedi. Acil kapısının otoparkında kala kaldık. Teyzem yere yığıldı. Ayaklarımın dibindeydi. Sessizdi. Başını kaldırdı. Gözleri göğe, uzaklara bakıyordu. Yanına çömeldim ve ona sarıldım. Hademenin iteklediği sedye acilin kapısından içeriye çoktan süzül-müştü. Gözlerimi teyzemin gözlerine kattım. Gökyüzü yıldızlıydı. Onu karşılayan yıldızı arandık teyzemle...

ÇEKMECEDEKİ KİRLİ ÇAMAŞIR

Son kez sahnede idi. Ortadaki musalla taşında. Tahta kundak içinde. Boylu boyunca yatıyordu. Sağındaki ve solundakinin geniş kenarında oyalı yemeni vardı. Allı güllü olanlardan. İki merhumenin de genç olduğunu düşündüm. Fakat avludaki kırmızı çelenkler onun içindi. Ne büyük talihsizlikti ebediyet yolculuğunda iki kadının ortasına düşmesi; kader değildi de neydi bu?

Dört sene evvel sahnelenen monolog oyunumun oyuncusuydu, o sandukanın içindeki. Düne kadar hayattaydı. Neşe doluydu. Yaşamdan keyif alırdı. Renkliydi. Hobileri vardı. Oyuncu olarak aranan biriydi. Hayranı çoktu. Çalışkan ve pratikti. Birçok yönetmenin listesindeydi. Beni yüzüstü bırakmasına rağmen severdim onu. Üstelik en iyi senaryo ödülünü onunla kazandığıydım. Hikâyem mi sevildi, o mu iyi oynadı

yoksa yönetmen mi ustaydı ama bir ödülle adımız tarihe geçti. Üçümüz de çok sevinmiştik. Tatillere çıktık. Yedik, içtik. Derken yeni tiyatro sezonu başladı. Yönetmen, açıklama yapmadan bir başka metin yazarıyla çalışır oldu. Üstelik lise arkadaşımdı. Birbirimizin izini kaybetmişken, havaalanında karşılaştık. Pasaport kontrol sırasında. Yazarlık yaptığımdan, sahnelenen oyun metinlerimden falan bahsettim. Adımı duymuş ama ben olduğumu anlamamış. Ben de onun yönetmen olduğunu bilmiyordum. Yeni yazdıklarımдан birkaçını okumak istedi. Tek kişilik bir oyun yazmıştım, seneler evvel, onu verdim. Okudu. Çok beğendiğini, seyircisinin bol olacağını söyledi. Haklı da çıktı. Fakat oyunumun peşinde koşmuşken yarı yolda bırakıldım. Şaşır-dım ve üzüldüm. Ardından oyuncum da mızızlandı ve oyunum bir daha sahnelenmedi. Neden sonra terk edilişimin altındaki gizemi öğrendim. Efendim, ödüllü oyunumun metninden rahatsızmış beyzadem. Giriş sahnesinden hoşnut değilmiş. Beyzademin oyuncum olduğunu anlamışsınızdır. Yönetmene de dertlenmiş olacak ki, kadın seyircilerin davetkâr bakışlarını kaldırmanın kolay olmadığını, oyuncunun haklı olduğunu söyledi benim arkadaş. Tepkimi gösterdim tabii: “Sen de onunla bir saçmalıyorsun. İkinizin de canı cehenne-me,” dedim...

Günler geçti. Cebimdeki para tükendi. Bir şeyler yapmalıydım. Hiç aklımda olmayan işlere imza attım. Bir film senaryosu yazdım; geçen sene vizyona girdi. Birkaç dizide yardımcı senaristlik yaptım. Dört roman yazdım. Üç oyun sezonunu kapsadı üç farklı projem. Kârlı işlerdi. Adım iyice bellendi. Para kazanmadım dersem yalan olur. Bu süreçte yönetmen arkadaşla buluşuyorduk ama oyuncumla aramız limonyidi. Oyuncululuğu bıraktığını duymuştum. Simsarlık yapmasınaysa tabii ki şaşırardım. Bir ben değildim yeni durumunu yadırgayan. Çok para kazanmasını da. Tesadüf bu ya, bir kafede karşıma çıktı. Halkın arasına karışıp, yeni projelerim için gözlem yaptığım günlerden biriydi. Yemek yiyordum. Keten takım içinde, iş insanından hallice, zannedersin büyük şirket sahibi. Emin adımlarla girdi mekâna. Her bakımdan dört dörtlüktü. Saati, ayakkabısı, üstündeki her şey markaydı. Simsarlıktan çok iyi kazandığını bilsem de bu kadarını beklemediyordum. Tepeden tırnağa süzdü beni. Göğüs çatalımın derinliğinde kaybolmasını beklerken ben, yönetmenle sık sık görüşüğünü söyledi.

Neyin ne olduğunun farkındaydım. Değil ben, aralarındaki ilişkiyi herkes biliyordu ama konuşmuyordu. Modern hayatın desturu buyken ne yapacaktım? Dava mı açacaktım? Ağlayacak mıydım? Bildiğim tek şey ça-

lışmaktı. Kendi yöntemimle ilerleyip yol almışken yönetmenle ilişkisini mi kıskanacaktım? Damarına bastım:

“Geçen hafta sonu,” dedim “bendeydi seninki.”

Geçen hafta sonu uğradıydı lise arkadaşım. Yani oyunumun yönetmeni. Biraz keyifsizdi. Sıkılmış canı bir şeye. Israrıma rağmen anlatmadı. Yedik, içtik ve arada yaptığımız şeyi yaptık; seviştik. Sevgili değildik ama sevişirdik. Nedense o gün, ikimiz de farklıydık. Kırmızı slipinden etkilenip hoş şeyler söyleyince ben, çamaşırını çıplak bedenimde gezdirdi. İçim dışım birbirine karıştı, kontrolsüz yükseldim. Maalesef benden evvel geldi. İkinciye zorladım, beceremedi. Kaçarak ayrıldı yanımdan. Çamaşırını bile giymeden. Çıplaklığımı ezberleyen kırmızı slipini çamaşır çekmeceme koydum. Hâlâ orada.

Yeni bir oyun üzerine çalıştığını, ay başında sahne alacağını, bir ay sonra da gala gecesi olacağını söyleyiydi bendeyken. O gece senin de orada olmanı istiyorum, muhakkak gelmelisin dediğinde gözleri bir başka parlardı; süpernova kadar. Sonrasında olanlarsa talihsizlikti. Beş hafta geçti ve kalanın davetiyesi mesaj kutuma düştü. Gitmeliydim. Her zamanki benden daha da süslenip katıldım geceye. Eskinin oyuncusu, şimdinin para babası da davetliler arasındaydı. Arkadaşımın başı kalabalıktı. Uzaktan merhabalaştık. Eski

oyuncumu işaret etti, başımla gördüğümü onayladım. Anında dibimde bitti beyzadem. Tensel dokunuşlarıyla başlayan tacizi diline de vurdu. Belli ki oyun istiyordu. Kalır mıyım altta; yarım saat geçmeden salondakilerin ilgisini üstümüze çektim. Defalarca öptüm onu. İkimizi de beceren adamın gözü üstümüzdeydi. Beyzademin de keyfi yerine geldi. Sonuçta ben bendim. Kendimden sorumluydum. Kadındım ve bekârdım. Tehlikeli oyunları sevdiğimi hiçbir zaman inkâr etmedim.

Büyük Camii'nin avlusu kalabalıktı. İmam yerini aldı. Erkekler saf tuttu. O, arka safın ortasındaydı. Geniş ensesi tam karşımda, birden çevirdi başını. Göz göze geldik. O, lise arkadaşımdı. Keza seviştiğim adam, oyunumun yönetmeni. Islaktı gözleri...

Galadan erken ayrıldım. Veda ederken yönetmenin de dudağına yapıştım. Arkamdan münakaşa etmişler. İki gün sonra acı haber geldi. Ve hepimiz buradayız. Oyunculuğu bıraksa da onu son sahnesinde alkışlamak için... İmamın sesi yükseldi de göz yaşları üstümdeyken döndü önüne. "İyi bilirdik," dedi cemaat bir ağız. Safın gerisinden bizler de katıldık: "İyi bilirdik." Ardından, "Helal olsun," yükseldi. Saf ile aynı andan haykırdık bizler de. Üç defa helalleştik.

Kapılar açılıp kapandı zihnimde. "Söyle söyle, onun kötü biri olduğunu haykır," diyordu içim. Dört sene

evvelinden bir an düştü açılan kapıdan: “Monolog oyununu oynayacak oyuncuyu getirdim sana. Göreceksin, harika iş çıkaracak.” Bir başka kapı açıldı, oyunumdan bir sahne düştü: “Annemin kucağındayım. Büyükbabamın sesi kulaklarımda. Annem, benimle kalsın istiyorum. İki elimle memesini tutuyorum. Parmaklarımla kavriyorum memeyi. Sıkıyorum. Ucu geriliyor. Fıskıran süt yüzümde. Ağzıma veriyor meme başını annem. Isırmadan, dudaklarımla arasında ezerek emiyorum. Gül yüzünü seyrederek. Yavaş yavaş. Yeter ki benimle kalsın. Yukarı kata, büyükbabamın odasına gitmesin annem...”

Arka arkaya gelen helal olsun ve âmin yerine ulaştı. Nihayette “El-Fatiha,” dedi imam.

Saf tutanlarla bir, ben de iki avucumu açtım. Yanımdakinin kolu koluma değdi: “Onlar sevgiliydi,” dedi kulağıma. Sessiz kaldım. Neden sonra, “Kimler sevgiliydi?” dedim avuçlarım açıkken. Cevap vermedi. Dirseğimle dürttüm. Kolum boşlukta ilerledi ilerledi. Öbür koluma yükledim görevi: İlerledi ilerledi. Duyu yanılması yaşıyordum. Herkesle bir ben de yüzümü sıvazladım dudaklarımdan dökülen âminle.

İkisinin sevgili olduğunu bilen biliyordu. Memelerini sallayan kadın seyircileri kıskananın kim olduğunu da. Başında kırmızı slip, üstünde kadın çamaşırını var-

ken beynini patlatması boşuna değildi. Bilmeyenler de öğrendi. Giderayak hiçliğini kucağımıza bıraktı. Yükümüz ağırıldı.

Hocanın yönlendirmesiyle tabutu omuzladı cemaat. Alkışlarla yerleşti cenaze aracına. Görüp göreceğimiz, toprağa verilene kadardı. Üstüne avludaki çelenkleri de yığdılar. Tabutun dar kenarının yeşil örtüsü gözükmeseydi, cenaze yerine kırmızı çiçek taşıdığı zannedilirdi mezarlığa. Araç gözden kaybolana kadar avludan ayrılmadım...

CADI AVCISI

Senelik iznim bitmek üzereydi. Üç gün sonra. Yine. Erkenden yollara düşecektim. Öğlene kadar uyudum o gün. Sahile mi, parka mı derken, cadde üstündeki çay bahçesine gitmek kolayıma geldi. İnsanları göz hapsime alıp hayal kurmasını seviyordum oradayken. Mekânın sundurması pek keyiflidir. Yazın sıcağıyla ıhlamur ağaçları da kokusunu saldı mı dokunmayın keyfime. İş çıkışı uğramadan girmezdim eve. İyi bir müdavimiydim oranın. Sadece çalışanları değil, gelip gidenler de bilirdi beni. Çay bahçesi demem sizi yanıltmasın; buz kovanında bira servisi, sosisli patates tavaşı uğruna dolup taşardı mekân. Fakat o saatte sadece üç kişi vardı. Her zaman gittiğim saatin dışında orada olmama verdim sakinliğini. Bir masada iki kadın. İkisini de daha evvel görmediğimden emindim. Ben diyeyim elli beş, siz anlayın altmış beşinde. Tahminim arkadaşlılar. Sorunları da aynıydı ki

ikisi de birbirinden bitikti. Aldatılmış ve terk edilmiş iki kadın. Bir başka masada yaşlı bir adam. O da yetmiş ile seksen arasında. Kendi halinde sakin birine benziyordu. Evrak çantası, masasının diğer kenarındaki sandalye üstündeydi. Vergi dairesinden gelmiş olabilirdi. Düşünceliydi. Belki kredi kartı borcunu yapılandırmaya gitmişti bankaya. Ay sonunu nasıl getireceğini düşünüyor da olabilirdi. Sanki tanıyordum onu. Ya teraviden ya muh-tardan. Pazarda da görmüş olabilirdim. Her zamankinden, işaretimi çaktım garsona. Geçtim bir masaya. Tam karşımda, iki kadının masası. Ben onları tanımıyorsam onlar da beni bilmiyordu. Vereceğim rahatsızlığı düşünmeden diktim gözümü masalarına. Yaşı yaşına denk iki kadın düşünün ama dış görüntülerinin birbirine zıt olduklarını da bilin. O da ne? Olmayacak şeydi kadının yaptığı: Koca çatalı soktu ağzına. Ardından bıçak. Neden sonra kürdan kullanmayı akıl etti. Parmaklarının arasındaki kürdan dişlerinin arasını turladı. Midem onunla bir hareketlendi. Kadının karşısındakiyse bir âmâ duyarsızlığındaydı. Kürdanın ucundakini görmek için havaya kaldırmasaydı elini, ben de öğürmezdim. Sırtımı çevirdim de kusmaktan kurtuldum.

Garson okkalı kahvemi getirdi. İşte tam o sırada yükseldi esmer kadın, masa arkadaşına: “Memelerin içine kaçmış.”

Oha! Akli başında olan bir kadının o cümleyi hemcinsine zikretmesi olacak şey değildi. Kentin ücra köşelerinde gördüğüm kadınlardan beklerdim de. Mahallemde hoşuma gitmedi.

Göz göze geldik garsonla.

Genç adamın duyduğu şeyin anlamında kaybolduğunu hemen çaktım. Ki şaşkın yüz ifadesinde kendini sorguluyordu. Merak etme pavyonda değilsin, tehlikeli sulara yüzen o diyeceğim ama nafileydi çabam, hatun kişi aynı şeyi tekrar etmede ısrarcıydı. Üç kere söyledi. Artık derdi neyse...

Esmer kadının ağzından çıktığından emin olsam da duyduğum şeyin teyidini istedim garsondan. Onunla bir, ben de iki kadının masasına döndüm. Esmer kadında birleşti bakışlarımız. Durmadan konuşuyordu. İma ettiği o şey zihninde netti ki tekrarlarını karşısındakini ikna etmek için yapıyordu.

Arkadaşlarım deniz tatili yaparken masrafsız olanı seçmiştim ben. Seyahat etmeden şehrimde dinlenmek işime gelendi. Kısıtlı parayla yapabileceğim ancak buydu. Fokur fokur kaynayan kent kazanında dolanıp durdum. Olmadık semtlere kadar her yere, en ücra köşelerine girip çıktım. Yorulsam da yaşadığım yeri tanıyordum artık. Üniversite uğruna geldiğim şehirde evlilik hayalleri kurduğumdan baba ocağına dönmeyip

kaldıydım. O iş de sarpa sarınca gitmeye bir iki niyetlenmedim değildi ama medeniyet uğruna kopamadım metropolden. Alışınca kaldım.

Esmer kadın, yüzünün yarısını kaplayan güneş gözlüğüyle farklı biriydi. Tekinsizdi. Burnunun ucundan yukarısı karanlıktaydı. Esasında neye benzediğini söyleyeceğim de dilim varmadı. Garsonun uyarısıyla döndüm önüme. Tam o esnada yaşlı adamla göz göze geldik. Bir şey yazıyordu veya çiziyordu. Gözlerimi kulaklarıma katıp iki masayı da takibe aldım. Arkadakiler kavga etsin istiyordum. Garson üç masa arasında dolaşmıyordu. Boşları alıp yeniliyordu çay bardaklarını. Her seferinde de masa siliyordu. En azından esmeri tokatlayabilirdi karşısındaki. Olmadı elindeki kahveyi fırlatabilirdi yüzüne. Ne de olsa, güneş gözlüğü kalkandı suratına. Ama hiçbir şey yapmadı. Ondan beklediğim tepkiyi ben de verebilirdim. Elimdeki kahveyi savurabilirdim edepsizce. Erkekliğimi her şekilde ispata hazırdım. O niyetle yerimden kalktım. Masalarına doğru ilerledim. Lafı yiyen arkadaşı duvardan farksızdı. Sağır olma ihtimali belirdi aklımda. Kürdan olayında da sessiz kaldıydı. Sağır, dilsiz ve kör olabilirdi. Aman ya! Bana neydi ki?

Masama geri geldim. Sırtımı onlara verip oturdum. Yaşlı adamın masası daha hareketliydi. Ona odaklan-

dım. Kendi halinde olduğunu düşünmekle ne kadar hata ettiğimi gözüme sokarcasına rahattı yaptığı şeyde. Resim yapıyordu. Tahminlerimin aksine çantasında resim kâğıdıyla kara kalemlerini taşıyormuş. Garsonla ben, arka masada olup biteni anlamaya çalışırken boş durmamış. Kadınları resmetmiş.

Bingo! Hatırladım onu. Vapur iskelesinde gelip gidenin resmini karşılık beklemeden çizen kara kalem ressamıydı kafedeki yaşlı adam. Nişanlımla beni de çizmişti. Üşenmeyip yanı başına gittim. İki kadını çok belirgin resmetmişti. Gördüğümle birebir aynıydılar. Hatta esmer kadının, arkadaşına yaptığı meme göndermesini zihnindeki farklılıkla kâğıda aktarmıştı. Garsonla ben o türden ağzı yaşımız gereği bilirdik, nedense o göndermenin onun aklında yeri olmayacağını düşünmüştüm. Salaklık bendeydi. Erkek her devirde erkekti. Memelerini sağlı sollu dolayıp şal yapmıştı koyu tenlinin boynuna. Yaşlı adamın hayal gücü benden de derindi. Resim gerçekten muhteşemdi. Sessiz kadınıysa arkadan gördüğü şekilde çizmişti. Başında durduğumu fark etti. Ki yüzüme bakıp gülümsedi. Resimdeki kadının memelerini göstererek muhteşem ötesi bulduğumu söyledim. Teşekkürünü de gülümseyerek gösterdi. Nedense çantasını topladı ve kalktı. Yanlarından geçerken çizimi açık tenli kadına verdi.

Onun bu kadar cesur olmasını beklemiyordum. Açık tenli kadın sessiz olandı. Resimle bir dili çözüldü: “Harikasınız,” dedi yaşlı kara kalem ustasına. Birden aylar evvelinden anılar düştü aklıma. Vapurdayken kıskançlık krizine girmiş, günümüzün içine etmişti nişanlım. İskele boyunca da atışmıştık. Yaşlı adamın neden bizi seçtiğini düşünmeden kabul etmiştim kara kalem çizimini. Sarmaş dolaş çizmişti bizi. Nişanlım birden sevinmiş, kavga ettiğimizi unutmuştu. Sahilde dolaşıp bana gittik. Bir şeyler yedik. Merak etmeyin sevişmemizin detayına girmeyeceğim. Fakat o anımıza da rağmen, vapurdaki haline dönüş yaptı birden. Deli gibiydi. Mutfak dolabındaki bardakları fırlattı. Her şeyi döküp saçtı. Peşi sıra bana sarf ettiği sözler, evimden kovmam onu ve sonrasındaki hakaret içeren mesajları ve ihaneti. Ertesi gün yüzüğü çıkardım. Bir daha da ne gördüm ne duydum. Sanki yer yarıldı da içine girdi. O yaşlı adam bu yaşlı adamdı.

Peki esmer kadını nasıl bir son bekliyordu? Aklıma geleni siz de tahmin etmişsinizdir. Hak etti diyemem ama yaşlı adamın çizimlerini bir niyetle yaptığı kesindi. Büyü gibi bir şey vardı o kâğıtta. “Büyüden anlar mısınız?” dedim garsona. Cevap tez geldi: Aman abi ne büyü işine ne cadı avına. İkisine de katma beni... Evet ya! O yaşlı adam bir cadı avcısıydı...

AH DEDE VAH DEDE

Karşılaşmamız olasıydı. Ama bu şekilde olması. Ne bileyim, olmayacak şeydi. Kaldı ki kendi kanımdan olanın onayıyla olayın içine çekilmem, benim açımdan komik olsa da, aile yapımızı bilmeyen için acınasıydı durumum.

Bildiğim uyuduğumdu. Neden sonra duyduğum şeye gözümü açtım. Telefonum çalıyordu. O saatte kim arardı beni? Küçük amcamdı arayan. Hafta başı evleneceğini söyledi de ayaklandım.

Küçük amcam evlilik işini hep yapardı. Evlenir boşanır, tekrar evlenirdi. İlki dokuz ay, ikincisi yirmi bir ay sürdü. Ayrılma sebebi hiç değişmedi. İmzanın aşkı bitirdiğine inanan birisinin üçüncü kez nikâh masasına oturmasıysa sadece düşüncede değil, eylemle de intihar etmektir. Küçük amcam farklı biriydi. Gerçi ailemizin bütün erkeklerinde o dediğim şey vardı.

Büyükbabamdan olan erkeklerin şeyine düşkün olması normal zira kendisi de damızlık erkek sığır gibi yaşamış. Üç babaannem oldu. Üçü de doğurgan olduğundan ailemiz pek kalabalıktı. Farklı kadınlardan doğan halalarım ve amcalarımla şenlikli bir aileydik. Bir babam masumdu, o da erken yaşta öldüğünden. Hayatım boyunca boğuştum onlarla. En fenası küçük amcamdı, zira onunla yaşttım. Amcadan ziyade bir arkadaştı bana. Yine de yaşına bakmadan kendini benimle bir gören küçük halamdan daha çok severdim onu. Neyse üçüncü kez evliliğine döneyim. Müstakbel karısı bir iç mimarmış, kayınvalide seneler evvel vefat etmiş, kayınbaba hayattaymış. Bunlar benim için o kadar gereksiz bilgiydi ki. Sabah sabah anlatmasıysa yersizdi. Üstelik telefonda. Ayrıca onu tanıyan herkes ilk iki evliliğinin bitme sebebini bilirdi.

İki evliliği de kayınvalidesi yüzünden bitti. Nasıl inanırdım üçüncünün tamam olmasına, evleneceği kadının yaşlı babası hayattayken.

Telefon kulağında mutfığa geçtim. Beynim kafein alarmı veriyordu. Amcamsa mutluluktan bıcır bıcır konuşuyordu. O kadar yani. Her seferinde, onun adına sevindiğimi söyledim. Kahvem pişti. Doldurdum fincanımı. Koltuğuma geçtim. Uzattım ayağımı. Anca keyfim yerine geldi. Kulağım amcamdaydı. Cici ka-

yınbabasıyla ilgili öyle şeyler söylüyordu ki, sanki yaşlı adama yakın olmak için evleniyordu kızıyla. Benim bildiğim yaşlılardan değilmiş. Tabii bende bir merak oluştu. Ama yaşlı insanların yaşlılığını yakın çevresine yaşatmaları da gerçektir. Korkarım ki unutmuştu abilerinin ölümlerini. Daha önceki iki kayınvalidesini. Madem yeninin mükemmelliğine inandıydı, yeğen olarak saygı göstermekten başka bir şey gelmezdi elimden. Dinledim ve onayladım. Kayınbabanın ve gelinimizin adını zikretmemesine de aldırmadım.

“Kayınpederin hastalandığında kim bakacak?” dedim sadece. Zira bir zamanlar görüştüğüm yaşlı bir adam vardı. Onun da karısı ölmüştü. Kızı da kendi havasındaydı. Onun endişeleri aklıma geldi. Meğer boşuna hatırlamamışım onu.

Okul yemeğinde bir adamla tanışmıştım seneler evvel. Benden çok büyüktü. Tam, bir çeyrek yüz yıl. Evet yanılmadınız babam yaşındaydı. Ailemde bu türden ilişki olduğundan aramızdaki yaş farkına takılmadım. Aynı gün doğmuşuz. Uzun soluklu ilişkim yeni bitmişti. Boşluktaydım. Onun da eşi yeni vefat etmişti. Kızı, babasını sorumlu tutuyormuş annesinin ölümünden. İki saat içinde tüm hayatını dinledim ondan. Tanıştığımız gün birlikte olmayı teklif ettim: Balıklama atladı. Benim eve geldik. O haftayı bende geçirdi. Üç ay

sürdü arkadaşlığımız. Her gün görüşüyorduk. Eğlenceliydi; güldürüyordu beni. Tek kusuru bir beyefendi olamayacak kadar küfürbaz olmasıydı. Kızı beş yaş küçüktü benden. Giydiğim kıyafete kadar her şeyimi kızının kilerle kıyaslaması ve küfretmesi dışında sevimli bir yaşlıydı. Erkek olarak hoşuma gidiyordu, kavgamız gürültümüz yoktu, ekonomiden ve siyasetten konuşuyorduk. Sinemaya, tiyatroya gidiyor, yemek yiyip ayrılıyorduk. Bazı akşamlar eve dönmek için acele ediyor, yatıya misafiri olduğunu söylüyordu. Yaşlı bir adama gelen yatılı misafir. Dilinde o kadar çok kadın adı vardı ki, karısı yeni ölmüş bir adam için o kadınların gerçekten var olması inandırıcı gelmedi bana. Üstelik büyükbabamdan dolayı erkek dünyasına aşinaydım. Çapkın adam için cinsellik önemliydi. Onunkiler nedense akranıydı. Güzel bir kadın görünce dedem gibi saldırgan olmuyordu; cinsel tercihinin farklı olduğu düştü aklıma. Bunu da nereden çıkardığımı sakın sormayın, dizilerde ve filmlerde o kadar çok işlendi ki o konu, ister istemez bende de bir görüş oluştu. Fakat o öyle değilmiş; hastaymış. Kolesterolü varmış, kan şekeri de çok yüksekmış, yüksek tansiyondan neredeyse damarları çatlayıp patlayacakmış. Kan değerleri yerine otursun diye bir avuç hap aldığını söyleyememiş bana. Kullandığı haplar onu fazlaca yumuşatmış. Kaçarak eve git-

mesi o yüzdenmiş. Evinde kalan kadınlar da yalanmış. Boş bulunup güldüm itirafına. Ağlayacak değildim ya! Bastı meşhur Mahmut küfrünü. Altta kalır mıyım; ben ona, o bana. Derken küfürlerden birer monolog yaptık ve sevgili olma fikriyle başlayan birlikteliğimiz arkadaşlığı bile kaldıramadı. Üç ayın sonunda ayrıldık. Sokakta bulduğum yeni doğmuş bir yavru köpeği sahiplendim. Üstünden geçen üç bin altı yüz elli günde gittiğim hiçbir yerde karşıma çıkmadı, en basitinden mezunlar buluşmasında denk gelebilirdik. Gelmedik. Gelseydik eskisi gibi muhabbet eder miydik, inanın bu bile aklıma gelmedi. Yine de birbirimizin meşguliyetlerinden haberdardık; estetik harikası bir kadınla aşk yaşadığını biliyordum. Çevrimiçi kanalların bağımlısıydı her anını sergiliyordu. O ve sevgilisi, kızı ve kızının sevgilisiyle birlikte gezip dolaşıyorlardı. Annesinin ölümünden, babasını mesul tutan o genç kız gitmiş, alemlere dalan çılgın bir kadın olup çıkmıştı on senenin içinde. Dörtlünün, içkili ortamlardaki mutluluk pozlarını fütursuzca paylaşmasından rahatsız olsam da zaman içinde alıştım. Dün akşam yatarken çevrimiçi ortama girdiydim. Mahmut'un kızının evlilik paylaşımı, ortak arkadaşlarımız sayesinde benim de sayfamdaydı. Fotoğraflarındaki kaslı, bodur sevgilisini postalamış olacaktı ki, Pazartesi saat 16:00'da sürpriz bir isimle nikâhlanaca-

ğını, gelemeyenler için belediye salonundan canlı yayın yapılacağını okudum. Küçük amcam da telefonda aynı cümleyi kullanmıştı: Pazartesi 16:00'da Belediye Nikâh Salonu. Üç aylık ilişki mi neden hatırladığımı artık biliyordum.

Kayınpederin adı da Mahmut'tu. Gelinimizin adı da Deniz'di. İnsan zihnini duyduğu bir tek kelimeyle geçmişe gitmesinin olası olduğunu okumuştum. Ancak başıma gelmesi tam bir şoktu. Olaydan çok kişilereydi şaşkınlığım. Keşke her şey bu kadarla kalsaydı. Bir bahane uydurup nikâha gitmezdim. Bana sormadan adı mı şahit olarak yazdırmış amcam. Tabii itiraz ettim. Amcam da duygu sömürsü falan yaptı. Derken çözüldü: Deniz'in babasını, amcamın da beni nikâh şahidi yapması Mahmut'un işiymiş. Onunla dip dibe duracak ve nikâh defterine imza atacaktık. Ne yazık ki, küçük amcam olması gerektiği kadar olgun biri değildi, anca bir arkadaş kadardı. Dedem her şeyin sorumlusu sensin. Rahmet beklerken sitem edince büyükbabama elimdeki fincan parmaklarımın arasından kaydı. Can havliyle Mahmut'tan kaptığım okkalı küfürleri arka arkaya savurdum. Lanetlenmişim bir kere...

ŞEYTAN KIRMIZI SEVER

Ne olduysa o filmde sonra oldu. Makasın kaybolması. Babamın mesaiye kalması. Annemin ilk kez bensiz komşuya gitmesi. Abimle yalnız kalmam. Ve o şey! Kimsenin açıklayamadığı şeytan da...

Makas bulunmazsa, annem işe gidemeyecekti. En kötüsüye, babamın mesaiye kalmasıydı. Her şeye bilen annem, şeytandan yardım istedi. Şeytan almış götürmüş, satamadan getirmiş, diyerek kayıp makasını kendisinin araması yetmezmiş gibi bize de arattı. Bir merak sardı beni: Ser verip sır vermeyen şeytan neyin nesiydi?

Annem kadın terzisiydi. Biz okuldayken, çağrılan evlere gider, dikiş dikerdi. Kazandığı parayı babamın eline sayardı. Ki babam da mesaiye kalmadan gelirdi eve. Erkenden. Televizyonun karşısına kurulup, film seyrederdi. Aklınca annemi yüceltecek, sarılıp sarılıp öper, olmadık övgüler yağdırırdı. Misafirlerin yanında

da yapardı o şekli. Neden yaptığını anlamazdım ama seyrettiğimiz filmlerde de o türden sahneler görünce durumu çaktım. Babam sadece annemle değil, seyrettiği filmlerle de övünürdü. Her türden filmi birlikte seyrederdik. Ailecek. Buna çocuk filmleri de dahildi. Perdeleri sıkı sıkıya çeker, mısır da patlatırdı. Sinema ortamı yaratmak içindi çabası. Ben renklerin ahengine kapılır filmin konusunu falan takip etmezdim. Meraklanıp da bir soru sorduğumda. Ki oluyordu. Dikkatli değilsin, abin anlatır sonra deyip geçiştirirdi. Sanki abim ordinaryüs profesördü. Topu topu dört yaş büyüktü benden.

Annemin kumaş makasının kaybolduğunu anladığımız günden bir gün evveli. Cumartesi gecesi. Hep birlikte film seyrediyorduk. Gecenin en cazip yanı patlamış mısır yememdi. Film sarmadıydı beni. Kovam boşalınca yatacaktım. Sakin ilerleyen film birden hareketlendi. Ben de kopamadım. Adamla kadın oteldeki odalarına girdi. Kadın soyunmaya başladı. Masanın üzerindeki meyve tabağında duran bıçağı eline aldı adam. Meyve kesmek için fazla sivri uçlu bir bıçak kullanılmıştı. Adam, sandalyeyi çıplak kadına uzattı. Kamera, karşı binanın bir penceresine geçti. Otel odasının içini görüyorduk ama karşıdaki binanın penceresinden. Neden sonra kameranın dürbünden bakan

adamın gözü olduğu girdi ekrana. İşkence gören çıplak kadını izleyen göz korkulu değildi. Bilakis anlamlandıramadığım bir duygudaydı. Çıplak kadını, dürbünün yuvarlak sınırı içine sığıdığı kadar görüyorduk. Görüntü yakınlaştı. Yakınlaştı. Odakta çıplak kadının beyaz boynu. Derken, adamın eli ve bıçağın sivri ucu kadının sol omuz başını tehdit eden görsel belirginleşene kadar uzaklaştı kamera. Otel odasının içinde, oturduğu sandalyede titreyen kadını sırttan çeken kamera, dışarıdaki binadan odayı gözetleyen dürbünlü adamın gözbebeğini de gösteriyordu. Bir odanın içi bir karşı binadaki dürbünden görüntü ekrandaydı. Dokuz yaşındaydım; dürbündeki gözün temsil ettiği şeyi anlamam imkânsızdı. Bir kadını titreten iniltileri ilk kez görüyordum. Ses olarak duymuştum ama bu başkaydı. İç gıcıklayıcıydı. Kadın çıplaktı ve titriyordu. Nedenini anlamadım. Fakat merak ettim. Anlasaydım, kadının belden aşağısında olanları göstermeyen kameraya dürbündeki hayali gözden bakardım. Odadaki adamın sadece elini gördük. Bıçak yol aldıkça kadının titremesi daha da şiddetli oldu. Ve film bitti. Dürbündeki gözü abime sordum. Saçma sapan, şeytanlı şeyler geveleyip durdu. Ve ertesi gün, annemin makası kayboldu. Şeytanı diline dolayan annem de abim gibi düşünüyordu: Dürbündeki göz şeytanın gözüydü!

Akşam oldu. Babam mesaiye kaldı. Annem yemek hazırlıyor, ben resim yapıyordum. Abim ders çalışıyordu. Birden komşuya gidiyorum dedi ve gitti annem. İlk defa abimle bir başıma kaldım. Onu yok sayıp resim yapmaya devam ettim. Beni şeytandan koruyacak bir aslan çiziyordum. Yerinden kalktı abim. Çalışma masasının sandalyesine astığı siyah sırt çantasının içine başını soktu. Çıkardı. Tekrar soktu. Birkaç kez tekrarladı yaptığı şeyi. Soktu. Çıkardı. Soktu. Çıkardı. Deve kuşu gibiydi. Kafası oradayken, sen mi aldın, dedi. Neyi aradığını bilmeden almadığımı söyledim.

Esasında biliyordum neyi aradığını. Kirli kırmızı çorabını arıyordu. Top oynarken giydiği. Terleyen ayağı teke gibi kokardı. Kokunun uğuruna inandığından okul çantasında taşırdı çorabını. Annemin evde olmaması çorabını bana koklatması için en iyi fırsattı. Ona bakmasam da yaptığı şeyin takibindeydim. Yelesi renkli aslan kralım, onunla baş etmeye hazırdı. Siyah spor kazağının kapüşonunu başına geçirdi. O da her hareketini, benim ona bakıp bakmadığımı kontrol ederek yapıyordu. Aslanımı havaya kaldırdım. Elindeki şeyle üzerime doğru geliyordu. Annemin kırmızı saplı makasıyla. Onunla kıran kırana çarpışmaya hazırdım. Elindekini boynuma değdirdi. Filmdeki kadın gibi titremem mi lazımdı? Ne olacaksa biran evvel olsun.

Boynumdan geri çekti. Değdiriyor, geri çekiyordu. Birkaç kez tekrarladı. Ben de elimden geldiğince titredim. Makasın plastik sapını değdirdiğini fark edemeyecek durumdaydım. O da benim altıma kaçıracağımı tahmin edemedi. Ki ayağı kaydı da kurtuldum. Annemse her şeyi şeytana yükleyip olayı kapattı. Kirli kırmızı çorabı çamaşır makinasına atıp makinayı çalıştırana kadar. Abim senin makasını bulmuş bile diyemedim anneme ben...

BAYKUŞUN İNTİKAMI

Hava kararmış, gündüzün sıcaklığı yükselen dolunaya rağmen sönmemişti. Annem. Babam. Ablam. Ve ben. Kahvemizi yudumluyorduk. Çiftlik evimizin bahçesinde, çimlerin üzerindeki masadaydık. Birden ayaklandı babam. Aceleci ve telaşlıydı. Masanın altından babamın oturduğu sandalyenin üzerine götürdüm ayağımı. Minderinin üstünde gezindim. Güçlü cüsesinin altında ezilen sünger henüz kabarmamıştı. Neyse ki kuruydu. Peşi sıra iki ses duydum. Birbirinin içine geçerek yankılanan, ritmik bir sestti. Neden sonra anladım, ilki kafamın arkasından geçen bir mermi, ikincisi korudaki sık ağaçlıktan düşen bir şeydi. Zaman durdu. Anneme döndüm. Babama. Ablama. Tekrar anneme. Babama. Ablama. Tepkisizliğin devamındaydı üçü de...

Annemin korkularının olduğunu biliyordum. Gece vakti sık kavak ağaçlarının arasında dolaşmak yürek is-

terdi. alılların arasında gezinen küçük yılanların her an bacağıma sarılacaklarını sanırdım ben de. Karanlık ve kuru hakkında aklımıza dşen her Şey nedensiz de ürkütücüydü. Gürültü çıkarırsam zihnimdekileri dağıtacağıımı söylemişti babam. Koruda dolaşırken yüksek sesle Şarkı söylemem o yüzdendi. Dört ayaklı ufak cseli hayvanlardan bile korkuyordum. Ben korkuyorsam annem de korkabilirdi. Ama saldırmayan, ağaçta tneyen bir hayvana ateş açmak farklı bir Şeydi. Üstelik büyükannemin dünyasında o hayvan kutsalken. Annem işte, uçan ve kaandan da korkardı. Olmayan sesler duyar, bedenler görürdü. Gerçeküstü Şeyler yaratırdı zihninde. Benden farklı vesveseleri vardı. Uğursuzluk kabul ettiği Őekilleri aklındakilerle besleyip, onları farklı Şekle sokardı. Sonuçta siyah sürmeli, sarı gzlg bir baykuşu, annemi huzura kavuŐturmak için vurdu babam.

Bir tek karıncayı incitmemek için yolunu deđiŐtiren babam, her gece karŐımızdaki koruda, bir ağaçta konuŐlanan zararsız, kanatlı bir hayvanı öldürdü. lmediyse yaralandığı kesindi. Gece uzundu. İlerleyen saatlerde hayvandan akan kanın kokusu yayılacaktı etrafa. O kokuya duyarlı bir yılan veya bir yaban hayvanı, olmadı sabahın ilk saatlerinde av peşinde kanat ırpan leŐ kargaları ŐŐecekti. Yerdeki avlarını daha iyi tır-

tıklamak için kanatlarını açacaklar, bir karış havalanıp boyunlarını uzatarak sivri gagalarıyla kuştan parça koparmak için süzülürken tamamen açacaklardı kanatlarını. Kanatlı hayvanların doğasında vardı o şekil. Tek bir karganın bile, yaralı bir kedi yavrusunu nasıl gagaladığını, arkadaşlarını takipteki kargaların da yavru kediten parça koparıp havalanmalarını görmüştüm.

Bir aydır her akşam gelip gözlerini onlara dikiyormuş. Bir keresinde, halkalı koca gözlerini anneme öyle bir dikmiş ki babam, kuşun yakınına kadar yürümüş. Elindeki taşları fırlatmış. Ancak onu uzaklaştırabilmiş. Baykuşu tünediği yerden kımıldatmak da meseleymiş. Belki de babamın attığı taşlardan ürkmemişti. Yavruları vardı. Başka yere konacaktı, bu nedenle uçmuş olabilirdi. Karanlığı delen, ışık saçan sarı gözleri pek parlakmış. Belki de geçmişten bir haber getirmişti bizimkilere. Babamın bu hayvanın canını alma lüksü olmamalıydı. Korudaki çalıların arasında yatan kuş bir anneyse, gelmesini bekleyen yavruları varsa. Bunları düşünmem saçmalıktı ama aklım benimle oyun oynuyordu. Karnıma, birden ağrılar saplandı. Çocukluğumda pencere önünde bomboş oturup caddeden geçen arabaları saydığım günlere dönmem mümkün olsaydı, neler verirdim. Seçtiğim araba renginin ablamınkinden fazla olduğu ana ışınlanmak istedim...

Nihayette babam odasına çekildi. Kahvemden son bir yudum aldım. “Falına bakayım ister misin?” dedim anneme. Kabul edeceğini biliyordum. Güzel şeyler söylemeye hazırdım. Fincanı bir kez daha dudaklarına götürdü. Telvesini mümkün olduğu kadar içmesini, yoksa fincanın dibinin karanlık çıkacağını hatırlattım. Bir yudum daha aldı. Fincanı tabağının üstüne oturttu. İçine baktı, tekrar eline aldı. Baktı. Gördüğü şey fazlalıktı. İçecekken vazgeçti. Sesimi çıkarmadım. Fincanın tabağını sağ eline aldı. Sol eliyle fincanın kulpunu tutuyordu. Kapağın iç yüzeyindeki çukuru fincanın üstüne kapattı. Kendine doğru mu dışarıya doğru mu, diye sordu. Ablam dışarı, dedi. Benden tarafa başını çevirdi annem. Nasıl isterse o şekli yapmasını söyledim. Ablam hâlâ dışarıya olduğunu söylüyordu. Onun gösterdiği şekli uyguladı. Kahve cinlerini göreve çağırdığımı ikisi de bilmiyordu. Söyleseydim korkardı annem. Ablamsa şeytan sensin derdi bana. Kahve falından para kazanan bir kadın söylemişti bana. Bir ara kentin iki yakasındaki falcıları dolanıp duruyordum. Artık fincanın içindeki cinler ne isterse onu göstereceklerdi. Kendisinin de rızası olunca gördüklerimin gerçekleşeceğini bilsem de cinlerin gerçekliğine inanmıyordum. Yoksa o gece annemin falına kesinlikle bakmazdım.

Fincanın soğumasını bekledik. İşaret parmağımın ucunu fincanın tersine dokundurdu. Profesyonel falcılar kadar güven vermenin peşindeydim. Daha önce yaşadığım fal maceramı öyle bir anlatmıştım ki farklı şeyler yapmasam da teslimdi annem bana. İnanıyordu altıncı hissime. Nihayette soğudu fincan. Yüzümü anneme çevirdim, dilek tutup tutmadığını soracaktım, o benden evvel davrandı, tuttuğunu söyledi. Fincanı tabaktan kurtarıırken zorlanmış numarası yapmama da gerek kalmadı. Öbür elimle tabağı tutmak zorunda kaldım. “Dilek ne tuttuysan gerçekten oluyor baksana,” dedim. Annem yerinden kalktı, bahçeyi gündüz kadar aydınlatma peşindeydi. Ne kadar ışık varsa hepsini açtı. Çiftlik evini daha önce hiç bu kadar aydınlık görmemişim o saatte. Yeraltı dünyasının yeryüzüne fişkirması gibiydi, her bir kaynaktan yayılan ışık huzmeleri gecenin karanlığında kaybolup, ışıktan yükselenlerle yenilenen sihirli bir atmosfer gibiydi bahçemiz. Çiftliğe has kutsal bir törendeydik sanki. Ah o ışık huzmeleri bir gökyüzüne ulaşıyorlardı, her şeyi tersine çevirirlerdi. Kim bilir, belki kuş da canlanırdı. Baykuş ailemiz için önemli bir hayvandı. Mucizelere hep inandım.

Babam bebekken çok hastalanmış. Dedemin rüyasına bir beyaz baykuş dadanmış, beşiğin başını bekliyormuş. O baykuş babaannemin diline doladığı ma-

salda da vardı. “Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde; pireler berber, develer tellal iken, tüccarın kızı on iki yaşındayken. On yedi yaşındaki abisiyle ormanlık alanda at sürerlerken. Karanlıkta doludizginlermiş. Limana birkaç yüz metreleri kalmış. İki kara at üstünde, iki kardeş de kapkara giysilerindeymiş. Ormanın karanlığına kanat çırpan beyaz baykuşun gölgesi abinin atının kanadı olmuş. Ki abinin atı hızlanmış. Hızlanmış. Gözden kaybolmuş. Limanda onları bekleyen gemiye konmuş. Kızın atıysa baykuşun kanatlarından nasibini alamamış. Baykuştan ürküp üstündekini silkelemiş at. Yere kapaklanmış kız. Üzerindekiler etrafa saçılmış. Gökyüzünde yıldızlar ışıltılı olmuş. Otluk sarı paraları yutmuş. Yaralı kızın imdadına genç bir adam yetişmiş. Onu kucakladığı gibi kendi evine götürmüş. Kız da hayatına karşılık genç adamı altınlarıyla ihya etmiş. Derken bu kız çocuğu bir masalın içinde yaşamış. Hayattayken de yeri gelmiş var olmuş, yerine göre yok olması söylenmiş,” diye anlatırdı. Küçük kız çocuğunun o olduğunu hepimiz bilirdik. Aynı baykuş babamın hayatını da kurtarmıştı. Büyükbabam, ne zaman oğlunun kulağını kesip kanını akıtmış, o zaman rüyasından çıkmış beyaz baykuş.

Fincanın içi aydınlıktı. Her şey belirgindi. Bir tabut. Kalabalık bir grup. Bir kamyon. Uzun bir yol. Yeni bir

ev. Ve toplanmış eşyalar. Tabut inkâr edemeyeceğim kadar netti. İçindekini bilmek istemedim.

Bir an evvel söyleyeceklerimi düşünüp fal konusunu tatlıya bağlamalıydım. Fakat fincanda gördüklerimi aklımdan ötelemede zorlanıyordum. Dedemin rüyasına giren beyaz baykuş babamı yaşattıysa, babamın öldürdüğü kesin bir can alacaktı. Fincanın içindeki yolların tümü tabuta bağlanıyordu. Annem ile babam resmen mekân değiştiriyordu. Hatta şehir. İki görüntüyü birbirine bağlayan yol, uzun ve dolambaçlıydı. Büyük bir aracın geniş lastik izleri de belirgindi. Bunları birbirine bağlamak, masal haline getirmek, benim için çocuk oyuncağıydı. Bir evi kapatıp, yenisini açtım. Fincanın içinde de gördüğüm buydu. Yeni mekânda çok fazla hareket vardı. Her gün evden çıkacaksınız, akşamına geri geleceksiniz dedim anneme. Gezmeyi seven birisine söylenecek en güzel şeydi. Hatta misafirleriniz de olacak diyecektim. Ki bu annemin hiç sevmediği şeydi. Güzel bir seyahate çıkacaklarını söyledim. Ve üç ay içinde çok şey olacak dedim. Nasıl bu kadar kesin konuşabiliyordum. Üç ay! Kendi kendime hayret ettim. Ayrıca gördüğüm şeyler, pek hayra yorulacak şeyler değildi. O kadar sevindi ki fincanını bekletmeden yıkadı annem ve yattı. Babamın horlamasını çoktandır duyuyorduk. Lacivert gökyüzü serpme beyaz yıldızlar-

la doluydu. Dokuz sarı yıldız saydım. Her biri on günden doksan gün. Beyaz yıldızlar akan zaman dilimlerini gösteriyordu: Saatler, dakikalar, saniyeler, saliseler. Üç ay sonra yeni yıla girecektik... Bir eksikle. Ve ben, tabutta kimin yattığını biliyordum...

İHTİYAR GAZETECİ

Koltuktan yatağa geçerken tek hatırladığım, odamın içini aydınlatan reklam panolarının yanıp sönen ışığının, gecenin karanlığına hapsolmasıydı. O esnada uyanık olduğumdan emindim. Yatak bedenimi kavradı. Karanlığın içine çekildim. Korkularımdan şekillenen karanlık bir kuyunun içindeydim. Beni yok etmeye ant içen üçlü de oradaydı. Kahkahalarını duyuyordum. Tomris, sporcu kocası ve Jale. Üçü de alevden bir top-tu. Ben kuyunun içinde, onlar benim içimdeydi. Ağzımdan, kulaklarımdan, burun deliklerimden dumanlar çıkıyordu. Tomris'in anneci herif diye bağırmasıyla göz kapaklarım açıldı da kuyudan dışarıya savruldu-m. Yirmi birinci katın 369 numaralı odasındaki yatağım-daydım. Gözüm açılmış, içimdeki üçlü kuyuda kalmış-tı. Ama peşimdeydiler. Karanlığı yaran bir gürültüyle

odanın içindeki her şey havalandı. Ben de eşyalarla bir havalanacakken yapıştım yatağa. Kuyudaki üçlü beni geri istiyordu. O kadar kuvvetliyidiler ki yatağın şiltesinden içeriye, bir dehlize çekildim. Dehliz bir devin ağzına vardı. Burası, daha da karanlıktı. Neden sonra gürültülü ses uzaklaştı da rahatladım. Ölüm müydü bu, ya öldüysem? İşte o zaman gazetede ki odama, masama göz koyanlar deli gibi sevinirdi. Karanlık birden aydınlandı. Devlin ağzındaki kapı görüldü. Cennette miydim? Saçmalıyordum: Ruftaki Caz Bar'ın kapısının önündeydim. İçeriye doğru ilerledim, ikinci bir kapı. Aralığından uzattım başımı. Tüm kafalar aynı anda döndü bana. Tomris sahnede şarkı söylüyordu. Kurtulamayacak mıydım bu kadından? Bedenini müzikle bir o yana bir bu yana savuruyordu. Saçma sapan bir dansı yaptığı. Herkesin gözü Tomris'in üstündeydi. Kafasını üç yüz altmış derece çevirdi, çevirdi ve gözlerimin odağına yerleşti. Aramızda bir yol belirdi. O yol beni ona götürecekti. Saçını atkuyruğu yapmış, sağdan sola, soldan sağa savuruyordu. Tomris'in saç telleri, bateristin bagetleri, Tomris'in kalçası, bateristin bagetleri, Cansu'nun saç telleri, bateristin bagetleri, Tomris'in kalçası, bateristin bagetleri. Hepsi birbirinin içine girdi. Geriye savruldu. Savruldu. Savruldu. Lobideki barmen çocuğun omuz başı boşlukta salındı. Omuz

başında bir yılan vardı. Kırmızı çatal dili uzadı, uzadı. O kadar uzadı ki bana degeceken, eğildim, üstümden teğet geçti. Kapının dışına kadar uzandı, geri çekildi, genç barmenin, boşlukta salınan omuz başına kıvrıldı. Barın tüm masaları doluydu. Loş ışıkta kalabalık derin bir karanlıktaydı. Yine de garsonlar serviste kusur etmiyordu. Derinden gelen bir uğultu vardı. Burası cennetse, hissettiğim uğultu cehennemden geliyordu. Ama ben otelin tepesindeki bardaydım. Boşlukta salınan kol sahibini buldu. Lobideki barın genç barmeni, omuz başını göstere göstere yanımdan geçti. İçeride olanları benden başka kimse umursamıyordu. Sahnedeki şarkıcı anlık değişiyordu. Siyah saçlı, at kuyruklu Tomris gidiyor, Cansu çıkageliyordu. Tomris, Cansu. Tomris, Cansu. Tomris, Cansu. Hiç aklımda olmayan iki atın kuyruğu da buradaydı: Dokuz yaşındayken ailecek gezintiye çıktığımız faytonun, deri taklidi, sentetik şiltesinde uykuya dalmış, dört tekerlekli arabayı çeken iki atın kuyrukları da belirdi boşlukta. İki siyah atın kuyruğu. Sahnedeki kadının at kuyruğu çok daha uzundu, beline kadar iniyordu. Sesi müziğin ritminde kesik kesikti. Kıvrak bel hareketleriyle dar kalçasını sağdan sola vurdu. Başındaki at kuyruğu da ritme uydu. Bardaki herkes, onunla bir uyum, dans ediyor, bel kıvrıyordu. Şarkıcının saçında küçük başlı yılanlar

belirdi, kadınla bir şarkı söylemeye başladılar. Duyulan müzikten de yavaştı şarkıcının sesi. Ama tahripkârды. Piyano ve bateriden yayılan sese, kontrbas da katıldı. Kadının seksi salınımlarına aleni kompliman yaptılar. Tüylemim, onlarla bir kabardı. Sahnedeki dörtlü iç içe geçti. Bir garson belirdi. Ona, parmağımınla iki yaptım. Garson etrafına bakındı. Sahneyi gösterdim. Garson da sahneyi orta cepheden gören masayı işaret etti. Masada dört adam vardı. Karanlıkta dördü de birbirinden farksızdı. Sahnedeki kadın yüzünü döndü. Bar aniden aydınlandı. Şarkı söyleyen Tomris'ti. Dörtlü masadaki adamların da hepsi aynı kişiydi, Tomris'in sporcu sevgilisiydi dördü de. Tomris hiç yaşlanmamış, sahnede, şarkı söylemekteydi. Dörtlünün de başı bana döndü, dillerini savurdular, kırmızı çatal tam degecekken bana, ansızın bir el çekmiş olmalıydı. Ki geriye çekildim. Bir yüz suratıma yaklaşıyordu. Nedensiz aydınlanıp aynı belirsizlikle kararıyordu salon. Loş ışıkta sabitledi içeriyi. Uzayan kırmızı çatal diller şarkıcı kadının bedenine yöneldi. Tomris'i yalıyordu o diller. Müziğin kesik ritminde hızlanarak yavaşlayan, birden hızlanan hareketleri, iç gıdıklayan bir uyum içindeydi. Çocukluğumdaki fayton yine devredeydi; tahta tekerleklerini çepeçevre kaplayan tenekenin Arnavut kaldırımında çıkardığı sesle iki atın nallarının gürültüsü

mekânı dolaştı. Sesin görüntüsü zihnimdeydi. Beni yılanın çatal dilinden kurtaran Aydan'dı. Üstüme uzayan kırmızı çatal dilden eğilerek kurtulduğumu yazdığım satırı hatırlayın, beni yere doğru eğen Aydan'dan başkası değildi. Ve o Aydan, Tomris'i ilk gördüğüm havuz başı partisindeki kızların en gösterişlisiydi. Üniversite son sınıfta okuyordu tanıştığımızda. Bardakilerin hepsi beni gazeteci kimliğimden biliyordu. Bazılarıyla yüz yüze tanışıklığım da vardı. Eski karım ve şürekâsı. İçerideki dünya tamamen bana aitti. Benden başka kimse benim gördüklerimi yaşamıyor, onların gördüklerini de ben. Caz Bar'daki Hikmet benden farklıydı: Tomris'in şeytan olarak adlandırdığı Hikmet idim.

O akşam Caz Bar'a çıkmak istiyordum, fakat tüm günü kapsayan mülakat aşırı yoğun geçince fazladan yorulmuştum. Koltukta uyuyakaldım. Unutmak için çaba sarf ettiğim geçmişim de yorgun olmamı fırsat bildi de hortladı. Yoksa gördüğüm şey rüya değildi. Peşimi bırakmayan geçmişimdi. İçime bir şeytanın girmesi, üçlü alev topunun açıklamasının gerçek yaşamımda da yeri vardı.

Caz Bar'da bir ayinin içindeydim. Beni görmediklerini düşünürken, "Ne alırsınız Hikmet Bey," dedi garson... İnsanların gözleri belirgin değildi. Herkesin gözü oyuktu. Garson yemek de alabileceğimi söyledi.

Müren balığından tutun, tüm balık çeşitlerini sıraladı. Şaşkınlıkla etrafıma bakındım. Tabaklarda sadece balık vardı. Bir balık mezbahası kadar ıslak kan kokuyordu içerisi. Cansız, üstelik kızgın yağda kızaran balıkların kuyrukları insanların ağzında hareketleniyor, can çekişircesine çırpınıyorlardı. Garsonlar oradan oraya koşturuyor, insanlara balık yetiştirmekte zorlanıyordu. Şehrin balıkçıları, yakın sahil kasabasındakiler de yakaladıkları balıkları bu otelden başka bir yere vermemiş olmalıydı. Bitmek bilmeyen, arkası kesilmeyen balık servisi vardı. Tomris'in sporcu sevgilisi, tabağındaki balığı kuyruğundan tuttu. Onun da yüzü bardaki herkes gibi kapkaraydı. İki gözü de oyuktu. Karanlıkta balığın rengi öne çıktı. Pırıl pırıldı. Balığın o gümüşü parlaklığı gözümü aldı. Yanmayla karışık bir acı duydum. İri adam ağzını kocaman açtı. Kuvvetliydi duruşu. Dudakları kıpkırmızıydı. Yalnız ben değil herkes onu seyrediyordu. Ama göz çukurları oyuktu. Balığı bütün olarak ağzına soktu. Balığın yarısından fazlası ağzına girince kuyruğunu parmaklarının arasından bıraktı. Kuyruğun ötesi adamın boğazından içeriye yol aldı. Ve birden canlandı. Pişmiş balık canlandı. Can çekişen kuyruk sözde deniz suyunu öyle bir savurdu ki herkes sıırılsıklam oldu. Deniz falan yoktu... Tomris sahnede şarkı söylüyor, sevgilisini kıvrak dansıyla takip ediyor-

du. Balığın kuyruğu can çekişe çekişe buz patencinin midesine indi. Bardaki herkes buz patencinin yaptığını yapmaya başladı. Artık emindim, gördüğüm şey, bir nevi ayindi. Beni, gazeteci Hikmet'i bir buz pateni sporcusuyla aldatmıştı Tomris ve hâlâ peşimdeydi. Ya da ben, farklı bir evrendeydim. Uğultulu gürültüde içmek istediğim içkiyi işaret ederek gösterdim garsona. Beni değil anlamak, umursamadı. Dudaklarımı, onun kulağına uzattım. Yüksek sesle tekrar ettim isteğimi... Garson beni görmüyor ve duymuyordu. Bağırđım. Tepki dahi vermedi. Viski içen adamı gösterdim. Parmağımı göz çukurunun boşluğuna soktum. Tepkisizdi. Parmağımı da hissetmedi. Sağırdı. Âmâydı. Ama konuşması düzgündü. Ağzını açtı, bana kırmızı çatal dil ucunu gösterdi. Birden geriye savruldu, Aydan'ın kollarının arasına düştüm. Karşımda Tomris belirdi. Tomris, şu anki yaşında siyahlar içindeydi. Ansızın belirmişti. Tomris'in gençliğiyse sahnede şarkı söylüyordu. Geçen sene beni arayıp bir sıkıntısını paylaşmış, bana gelmesini söylemiş ama evime almamıştım. İşte o gün kapıyı açmadığım Tomris buradaydı ve avaz avaz benim bir şeytan olduğumu haykırıyordu. El ayalarını bana çevirdi, kolları uzadı. Uzadı. Avuçlarımız birbirine değdi. Gök gürledi. Tavandan damlalar düştü. Ayaklarım suyun içindeydi. Bileklerime kadar su vardı. Sular yüksel-

di. Yükseldi. Servisteki garsonların ayağı kaydı. Bir. İki. Üç. Hepsi kaydı. Ayağı kayan ötekine. Öteki bir başka garsonu, birbirlerini deviriyorlardı. Ellerindeki tabakta balık vardı. Garsonlar bir tarafa balıklar bir tarafa uçtu. Tomris de uçan bir balığın karşısındaydı. Balıkların yağları suda ayrıştı. Tomris ağzını açtı. Sevgilisinin yaptığı şekildeydi ağzını açması. Yumdu gözünü. Ben de onun yaptığını yaptım. Gözüm kapalıydı. Pişmiş, ölü balıkların gözleri olmazdı ama benim gözlerim vardı. Onlar gibi değildim. Canlıydım. Ve her şeyi hissetmiştim. Acıyı da. Hikmet rüya gördüğünü inkâr etse de, ben, yirmi birinci katta 369 numaralı odada uyuyan Hikmet'in rüyasının içindeki Hikmet'tim. Kapamama-lydım gözlerimi. Açarsam Tomris'i göremeyecektim. Gerçek Hikmet de Tomris'i hâlâ çok seviyordu. Hikmet Uslu, Tomris'e aşık, diye bağırdım. Gözlerimin içi yanıyordu. Boşlukta uçuşan pişmiş balıklardan biri Tomris'in ağzının içindeydi. Balığın kuyruğu ağzındayken birden hareketlendi. Bu az önceki sahnenin başka tür-lüsüydü. Herkes, her şey birbirine dönüşüyordu. Gör-düklerimin hiçbir açıklaması yoktu, ölmediysem kesin delirmiş olmalıydım. Tomris birden yok oldu, siyah iri bir balık kocaman ağzını açtı. İri balık siyah bir balı-naydı. Kocaman ağzından bir el çıktı, "Ben Jale," dedi. Benimle tokalaşmak istiyordu balinanın ağzından uza-

yan el. “Jale mi?” dedim ben. “Cansu,” dedi uzayan el. “Cansu mu?” dedim... “Aydan,” dedi.

Aydan, bir hataydı Hikmet için. Yine bir görev için kentteydi. Üniversiteden yeni mezun, asistan gazeteci olarak çalışıyordu. Bir havuz partisinde kendisinden on yaş küçük ve yirmi yaş küçük iki genç kızla tanıştı. İkisi de aşırı ilgi gösterdi gazeteci Hikmet’e. Tomris ve Aydan. Tomris’in yaşı küçüktü. Kaçarak uzaklaştı ondan. Aydan’la ilerledi. Seneler sonra bir yılbaşı partisinde küçük olanın karşısına çıkacağını ve onunla evleneceğini bilemezdi. Bundan sonrasını gerçek Hikmet anlatacak...

Çekingenliğini atacak bir yakınlaşma oluştu aramızda. Benim de işime geldi. Karşılıklı birbirimizi kullandık. Oldukça rahat bir genç kadındı Aydan. Yarım saat geçmeden sevgili olduk. Şezlongda onu bir kez öpme hayali kurarken ben, havada kalan kesik hareketlerimi tamamlıyordum. Öpüşmenin bu kadar kolay olacağını bilmezdim. Odama gelmek istedi. Kabul ettim. Yaptıklarımızda acemi olan bendim. Her gün görüştük. Şehre döndükten sonra telefon açtım ona. Çok özlediğimi söylerken ben, arkadaş olduğumuzu, aşkımızın geçmiş günlerde kaldığını söyledi. “Gelirsen ara beni, bakarsın kaldığımız yerden devam ederiz.” Kaldığımız yerden devam etmek. O gün biraz daha büyüdüm. Babam eve

gelmezdi, iş seyahatinde olduğunu söylerdi, annemin de görünürde bariz bir sorunu yoktu. Nedense babamın çapkınlık yaptığından emindim. Zavallı annem kocasının iş gezilerinden şüphelenmemişti. Belki de her şeyin farkındaydı da olmadığını düşünen bendim. Ben babam gibi olmayacak, karıma sunduğum kalbi başkasıyla paylaşmayacak, sadece evlendiğim kadınla gezip tozacak, hatta kumsalda herkese nispet edercesine aleni sevişeceğim kadın da nikâhlı eşimden başkası olmayacaktı. Kısacası, babam gibi heyecanlarımı dışarıda aramak istemedim. Fakat Aydan'dan gelen satırlar babamın yaptığığın doğru olduğunu gösterdi. Aydan'ın Tomris'le evlendim. Fakat boynuzlandım. Rüya-daki Hikmet gerçektir. Olmak isteyip de olamadığım bendi. O yüzden rüya gördüğümü kabul etmedim. İlacımı içip de yatağıma uzanırken tüm ağırlığını üzerime verdi. Yatağın şiltesinin içine gömülmem de bu sebeptendi. Derken bir dehlize çekildim ve anlattığım o komik kâbusun içine girdim. Yavaş yavaş uykumdan uyanır olmalıydım ki bir kâbus gördüğümü düşündüm. Kendimin farkındaydım. Şaşkınlıkla korku arasında bir yerdeydim. Ki bir anda balinanın ağzı kapandı ve kolumu kaptı. Aydan yine imdadıma yetişti, balınayı gıdıkladı ve dev balina ağzını kocaman açtı, kahkahası Caz Barı yerinden oynattı. O kadar komikti olanlar...

Uykuda içine düştüğüm o berbat kâbusla boğuşurken ben, sağanağı inkâr edecek kadar parlaktı gece. Körfezin yüzeyi yanıp sönen yıldızların ışıltısıyla parlıyordu. Dolunaya doğru ilerleyen ay, gecenin karanlığında körfezin üzerinde balıklara ışıktı. Yarın erken kalkmam gereksizdi. Saat kaçta sızdığımı bilmeden cumartesi gününün ikindi saatine kadar uyurken ben, Caz Bar'da yangın çıkmış. Müşterilerden biri masanın üzerinde yanan mumu masa altına söndürmeden koyunca olanlar olmuş. Siyah sentetik masa örtüsü alevden bir topa dönüşmüş. Ötekiler panikle oradan oraya koşuştururken örtülerin üzerindeki mumlar masaya akmış, her masadan dumanlar yükselmiş. Tavandaki yangın muslukları devreye girmiş. Cansu kahvaltıda, dün gece barda olanları anlatıyor, ben de oradaymış gibi kâbusumu tekrar yaşıyordum: Dev balina içimden geçiyor, benim de ayağım kayıyor, garsonlarla yerde yuvarlanıyorum, üstüm başım sıırılsıklam. Dev balina kuyruğunu savuruyor, yerdeki bir karış su yükseliyor. Cansu'nun ağzından, Jale fırlıyor. Jale öğürmeye başlıyor, öğürdükçe kusuyor, kustukça zayıflıyor, yağ tulumu Jale'den güzeller güzeli Aydan çıkıyor. Tomris, Aydan'la kavgaya tutuşuyor. Herkes birbiriyle kavgaya giriyor. Birbirlerinin gözünü oyuyorlar. Jale bardaki yağ tulumuydu. Aynı Jale geçmişteki Aydan'dı. Adı-

nı neden değiştirdiğini sormadım. Tomris eski karım. Cansu'ya gelince asla dokunmamalıydım ona. Cansu'nun Aydan'a aşırı benzerliği ve bir kızım olsaydı ancak onun gibi olacağını düşününce, ne yalan söyleyeyim, bir şüphe düştü içime. Tomris'in içinden çıkan kadınların neden bu sıralamayla geldiğini umarım anlatabildim. Zihnimin bana oynadığı bir oyundan öteye değildi yaşadıklarım. Uyumayıp da gerçekte bara gitseydim, gecem belki çok farklı yöne akacaktı, hatta Aydan'ın adını hangi sebeple değiştirdiğini de öğrenecektim. Belki, Aydan değildi o. Belki yangın olmayacaktı. Belki yangında herkes ölecekti; ben de telef olacaktım. Köşemi genç yazarlara bırakmamı söyleyen meslektaşlarım sevineceklerdi. İhtiyar gazeteciydim ama hâlâ kelimeleri benim kadar işlek kullanan yok. Yaşamımdaki olacakların ve olası olanların sonu yoktu. Neyin olup olamayacağını gerçekten bilen de. Olamadığım Hikmet'i olasıymış gibi yaşamıma sokmaktı yaptığım. Bu kentte sadece Büyük Otel'de kalmamın, aynı kat ve odasında ısrar etmem de bu yüzdendi... Emekli olmam için gözümün içine bakanlara inat ölene kadar mesleğe devam. Varsın bunak desinler. Hatta yazdıklarım için abuk sabuk...

KISIR KEDİLER VE DENİZ LEVREĞİ

Harika bir yerdeydik. Denize sıfır, yeşillikler içinde bir butik otelde. Üç günün yeteceğine de karar veren oydu, üç ay evvel baba olmak istemediğini söyleyen de. Ama o iş için oradaydık. Beni hamile bırakacağından o kadar emindi. Kendince kurallar koymasına, sonra pişman olmasına kızsam da o oydu ve altmışından sonra istese de değişmezdi. Mekânı seçmiş. Zamanı da kendine göre ayarlamıştı. Tek düşünemediği benim o işi kendi yöntemimle halletmiş olmamdı.

Mum ışığında, akşam yemeğindeydik. Ben salata çeşitlerine bakarken, Nedim'in balık çeşitlerini soruşuna kulak kabarttım. Çenebaz şef beni de balık yemeğe dahil ediyordu. Levrek yersek ikimize tek balık, Orkinos yersek iki balık pişirmesi lazımmiş. O esnada ayaklarımın arasından bir kedi geçti, sürünerek. Tahminim

şefin dilinden anlamasıydı kedinin. Ve kedilerin sayısı birden arttı. Kesinlikle ne yiyeceğimizi duyup da dolmuşlardı masamızın altına. Nedim, ayaklarımla ona kur yaptığını düşünüyordu. Ki karşımda kırım kırım kırıyordu. Şef durumu çaktı. Kısırlaştırıldığını, oldukça uysal olduklarını söyledi kedilerin. “Tabiatın içinde de hayvanlara rahat yok,” dedim ben... Şef istemedi itirafıma zemin hazırlıyordu. Ve defolup gitti. Nedimle göz göze geldik ama ikimiz de konuşmadık...

Çok sürmedi balığın masamıza gelmesi. Orta parmağımdan dirseğime kadar uzayan levreğin ateşte patlayan gözleri bana dönüktü. Boyu yeni doğan bir bebek kadardı. Avuç içimden büyük kafası, baş parmağımın tırnağından iri gözü sabit bir noktadaydı. Çenebaz şefin dediğine bakarsam denizde yüzüyormuş dört saat evveline kadar. Tazeymiş. Rahmimdeki fındık tanesini düşündüm. Oltadan masamıza gelmiş. O kadarmış yani tazeliği. Gözleri olsaydı canlanmasını beklerdim. Pişmiş bir balığın gözleri ancak bu kadar parıldardı gecenin karanlığında. Oturduğumuz yerden denizi görebilsem bu ışıltıyı yakamozla da ilişkilendirir, balığın sudaki kardeşlerinin yas tuttuğundan falan bahsederdim Nedim’e.

Aklıma düşenler itirafımın ön sancılarıydı. Neyse ki hava değişti de ben de neyi nasıl açıklayacağımdan anlık da olsa sıyrıldım.

Gök gürledi. Şimşekler çaktı. Yıldırımlar düştü denize. Etraf bir anda aydınlandı. Dev dalgaların kıyıdaki taşları dövmesi, karşı komşumun suratında patlayan yumruklar kadar etkiliydi. Denizin farkı, kan yerine beyaz köpükler saçmasıydı. Neyse ki Nedim zorba biri değildi.

Bizi tanıyan bilirdi, müzmin birlikteliğimizi. Aramızdaki yaş farkını. Nedim'in evli olduğunu. Beş evladını. Boşanmayı kabul etmeyen karısını. Benim her şeyi kabullenişimi. Ama bunları bilenlerin bilmediği bir şey vardı. Kendi çocuğumu doğurmak istiyordum. Menopoz öncesi son şansım olduğunu bilmesine rağmen baba olmak istemediğini söyledi. O an, o işi, kendi başıma halletmek düştü aklıma. Fakat hatalıydım; başımın çaresine bakacağımı söylemeliydim Nedim'e.

Yüzünü bir daha görmeyeceğim genç bir adamdan sadece zeki olduğu için hamile kaldığımı buraya gelmeden bilmeliydi. Aptal değildim. Buraya neden geldiğimizi biliyordum. Nedim de aptal değildi. Yaşlı olduğunun farkındaydı. Rahmimdeki bebek de henüz iri bir köpük kadardı. Her şeye rağmen ona en uygun baba karşımdaki adamdı. Yüzüne söyleyemediğim şeyi içimden söyledim. "Hamileyim ben," dedim. O da içinden her şeyi bildiğini söyledi. Bacaklarımızın arasında dolaşan kısır kediler masamızdaki balığı yemeğe hazırdı... Balığı kedilere sunup odamıza çekildik...

HALEF SELEF

Gazetede az evvel okuduğum habere bakılırsa peh! Çocuk damattanmış. Hatun nereden nereye vardı...

Armutlu kabak tatlısının menüye girdiği gün mekâna gitmemiz. Orada Sırık ile karşılaşmamız. Tatlıyı onunla ilişkilendirmem. Bugün de damadına açılan babalık davasının altından onun adının çıkması. Hadi dava bugünün konusuydu. Fakat özel gecemde ne lüzumsuz şeydi onun orada olması. Üstelik öbürü de yanındaydı. Nasıl da yaşlanmış.

O gece ikisini sözle de olsa masamıza taşıyıp gecemin romantizmini bozmak hiç işime gelmedi. Patronumun onları görüp de bana ses etmediğini düşündüğüm çok oldu. Ardından saçmalayıp durma, adamın günahını alma desem de kendi kendime, yaşlı olanıyla seneler evvel birlikte olduğunu bilmeyen yoktu camiamızda. Genç olanıyla da damadının ilişkisi vardı. Onları gör-

memezlikten gelmem doğru olandı. Sonuçta lokalin boğaza nazır restoranında. Romantizmin doruğunda. Eski patronumla baş başaydım. İkimizin de yaşına bakılırsa mum ışığının titremesinden etkilenmem gerekirdi. Belki de gerçek anlamda birlikte olamadığımızdandı heyecanım. Garsonun kadehlerimizi doldurmasıyla tokuşturmamız bir oldu. Aynı anda “Şerefe,” dedik. Kalın sesiyle kahkaham birleşti. Elimi dudaklarına götürdü. Bir ateş topu doğdu öpücüğünden. Tüylerim dikildi. İçime almıştım onu. Alev alev içimde yol aldı. Aldı. Aldı. Ve titremem yavaşladı. Yavaşladı. Nihayette durdu. Karşımdaki kel adam her yaşımda fantezi dünyamı süsleyendi. O da bana karşı aynı hissiyatı duyuyordu ki benden kopamıyordu. Güvenli bir limandım onun için. Evli olmasını, genç sevgililerini hiçbir zaman sorun etmedim. O da özel hayatını benden saklamadı. Benleyken benim olması yetiyordu bana. İlişkimizin ilerlemesi için çaba harcamayan bendim. Anı yaşayıp ayrılıyorduk. O akşam da öyle yaptık. Her zaman gittiğimiz lokalin ana restoranında yemek yedik ve ayrıldık.

Fakat ne yemekti? Ya tatlıya ne demeliydi?

O gece onları fark etmem şöyle oldu. Patronumla güle oynaya yemek yerken üstümde bir ağırlık hissettim. Sanki bir güç beni aşağıya çekiyordu. Daha önce bir benzerini yaşamamıştım. Dolunay vardı. Boğaziçi'nin

üstünde tam da benim karşımda. Masamızın mumu kendi kendine coşup, parlıyordu. Dolunayın çekim gününe inanmasam da mum etkisindeydi. Beni aşağıya çeken bulacağım ya şöyle bir etrafıma bakındım. Ve şok!

Hemen bildim onu. Karşısındaki ihtiyarı da. Burada ne arıyorlardı? Neredeyse dip dibeydik. Genç olanına ince uzun olmasından “Sırık,” derdim. Saman altından su yürütürdü. Gizli saklı parti düzenlerdi. Kafasına göre istediklerini çağırırdı. Parti bitti mi reklam kısmına geçer, çektiği fotoğrafları herkesin göreceği yerlere servis ederdi. Kendisi de her fotoğrafta uzun boyuyla sırtırdı. Ardından gelsin dedikodular. Neden böyle yaptığı sorulduğunda da davet fikrini sesli düşündüğünü. Düşüncesini duyanın bir başkasına söylediğini. Başkasının öbürüne. Öbürünün ötekine derken buluşma spontane oluyor, derdi. Aptal ya herkes, ona inacak! Valla beklerdi inanmalarını. Şeytan tüyü vardı onda; sevilirdi. Nabza göre şerbet vereni kim sevmez ki? O gecelerden birinde, sinirlenip “Sırık,” demiştim yüzüne. Ondan sonra da yakıştırdığım o şey adı olarak kaldı. İşte o fettan kadın, falanca falan ile yemekteydi. O gece. Üstelik dibimizdeki masada. Benim özel gecemde. Kesinlikle Büyük Patron da görmüştü onları. Gazetede bugün manşet olan bebek olayını o zaman da biliyordu. Ne de olsa damadının yediği halttı.

Efendim, benim Sırıgın karşısındaki hatun kişi, seneler evvelinde, aylık yayımlanan A Plus Magazin mecmuasında köşe yazarıydı. Ülkemizin yegâne kadın yazarı. O zamanlar şimdiki görüntüsünün aksine gideri vardı. Bugünkü efemine görüntüsünün uzağında çıtı pıtı bir kadın düşünün. Cildi de temizdi. Anadolu'nun kurak toprakları gibi hiç değildi. Kalemı hep müthişti. Üretkendi. Yeni eski fark etmez, muhakkak bir romanı ayın en çok okunan on romanı arasına girerdi. Okuru çoktu. şanslıydı. Hep artarak çoğaldı hayranı. Adının bizimle anılmasıyla bir mecmuamıza abone olanların sayısı da arttı. Sadece yenilerinden değil, eski takipçilerimizden de övgü dolu mesajlar alıyorduk. Yeni çıkacak sayıyı heyecanla beklediklerini ifade eden yorumlar çoğunluktaıydı. Onun okurunun bize de aktığını görünce, dört koldan sarıldım. Bunu yaparken, kısa sürede Büyük Patron'un gözdelerinden biri olacağından emindim. Önemli olansa gazetenin para kazanmasııydı. Ki ben de işimin başında olabileydim. Kıymetli yazarımıza talep etmediği şeyleri de sundum. Amacım onu gazetede tutmaktı. Verdikçe aldı. Ve kısa sürede patronun yatağına girdi. şaşırdım mı? Hayır! Çünkü patronumu tanıyordum. Gazetenin yazı işleri sorumlusu bendim ve işimi yapmalııydım. Gerisi beni ilgilendirmeliıydı. Masama göz koymasısıya en büyük hatasııydı.

Patronun altına girdi ya her şey hakkıymış gibi orada burada konuşup, onun işi bitti, yeni yazı işleri müdürü benim demiş. Buradaki o, ben oluyorum. Ve patronun gözdelelerindenim. Bilen bilirdi ilişkimizi. Düşüğüm durumdan hiç utanmadım. Ben kendimi bildikten sonra varsın isteyen istediğini düşünsündü. Maddi manevi destek oluyordu bana. Birisinin çıkıp da arkamızdan konuşması öyle kolay değildi. Büyük Patron bir şekilde bedelini ödetirdi. Ve ona da ödetti. Gazetede her gün yazacağı bir sayfadan fazlasını vermedi. Magazin sayfasındaki eski köşesine Sırık geçti. Patron akıllı ya, her ikisinin atamasını yıllık iznime denk getirdi. Yüklüce transfer parası ve ekstralar vererek. Bizim camiada her şey karşılıklıdır, patronlar çıkarını düşünür. Parayla bağladıkları güçlü kalemlerin üstünden, her istediği konuyu arzusuna göre saptırıp, gündem içinde yeni gündem oluşturmak arzusundaydı Büyük Patron. İlk günden başladı istekleri. O da kendisinden beklenenlere karşı duruş sergileyemiyor, her şeye boyun eğiyordu. Zira, maaş ayarlaması ve arabasının yeni modeliyle değiştirilmesi şartıyla beşer senelik ara kontratla yirmi senesini gazeteye satmıştı hanımefendi. Yoksa A. Site-si'ndeki bahçe katını rüyasında bile görmesi zordu.

Yemek arkadaşına hitapta patronum, Büyük Patron gibi tanımlar kullanmama bakmayın. Benimki ağız

alışkanlığı. Sonuçta ben emekliydim. O da imparatorluğunu damadına devrettiğinden beri adı sadece kâğıt üzerinde patrondur. Kendime bile itiraf etmekten korktuğum sevgim aşka dönüşecekken frene basmasaydım, karı koca olmamız da olasıydı bugün için. Beni kolladığından sadece o lokalde bulduğumuzun bilincindeydim. Mekândakiler gazeteci geçmişimden dolayı benim için de tanıdık yüzlerdi. Garsonlar bile aileden sayılırdı. Neyse neydi, mühim olan yarım asırdır birbirimizden kopmamamız, bağlayansa sözde dostluğumuzdu. Görüşmediğimiz günlerde birbirimize duyduğumuz özlemi sorgulamaya cesaret edemesek de birlikteyken sevgili gibiydik. Tek bildiğim, Büyük Patron gazetesinin idaresini damadına devretmeseydi ben de görevimin başındaydım. Damadın beni ekarte etmesini kaldıramayacağımdan emekliliğimi isteyerek masamı bıraktım.

Yemek faslının ardından sohbettedik. Konumuz dünyevi bir dert, tatlı yiyip yememek. Sırıgın oturduğu yerden bizi takip ettiğini, görüp de anladığı kadarını karşısındakine de aktardığından adım gibi emindim. İkisi de gazetede işine devamdı. Sanırım bunu birkaç kez söyledim. Üstelik, benden boşalan odaya geçendi. Yeni müdür, ikimizi ilk kez bu kadar yakın görse de zamanındaki gücümün Büyük Patron kaynaklı olduğunu en iyi bilenlerdendi. Yerimde gözü olduğunu bilmezdim. Kapasi-

tesi de yoktu. Esas karşısındakinin gözü masamdaydı. Halef selef birbirimizi uzaktan takipteyken, tatlı menüsüyle geldi garson. Yıldızlı sayfaları elime tutuşturmakla kalmayıp parmağıyla yeni olanı işaret etti. Gözüm parmağıyla bir ilerledi. İlerledi. Satırları midemle okumuş olmalıydım ki mide suyum birden hareketlendi. Sırık kabak, armut, badem, limonlu krema ve rom. Bu nasıl bir tesadüftü? Üstündeki soluk sarı elbisesiyle Sırık da sırık kabağında farksızdı. Şaka olmalıydı. Yediğimiz et yemeğinin üstüne önerebileceği tek tatlıymış, armutlu kabak tatlısı. Midenizdeki boku ancak bu temizler der gibiydi garsonun ses tonu. İkimiz de sustuk. Lokalin o mekânına neredeyse her hafta giderdik. Ve o akşam, armutlu kabak tatlısı menüye yeni eklenmişti. Benim için balkabağı tatlısı tamamdı. Ama sırık kabağı kullanılarak yapılanı, ne bileyim? Pek hoş gelmedi kulağıma. Tam ben istemem diyecektim ki patronumun başı sola eğildi. Sağ gözü de kısılırsa sunulan öneriyi denemeye değer buldu demekti. Derken kısıldı gözü. Birden öneri bana da uydu. İtiraz etmek istemedim. Tadına bakıp da geçiştirmem kolaydı. Hepsini yemek zorunda değildim. Fazla süre geçmeden tatlı masamızdaydı. Tam bir sanat şaheseri. Buzdan istiridye yatağında kıvamlı puding. Tadı, söylemeye dilim varmasa da acayip lezzetli. Ekşi ve tatlı. Sanki soluk sarı elbisesinin içindeki benim halefi yedim tatlı niyetine...

SEVGİSİZ SEVGİ

Annemden başka kimse bilmezken. Muhabbet esnasında gaza gelip de şifacı olduğumu söylemeseydim iyiydi. Keşke o da neyi ne kadar becerdiğimi görmek istemeseydi. Tek dayanağım, dokunmadan temas edecek olmamdı. İkimiz de eğlence peşindeydik.

Şifacı yanım büyük teyzemin bana sunduğu bir güçtü. Ona da kocasının bir memleketlisi el vermiş çok seneler evvel. Sonuçta iki farklı nesilde mayalanan sihir benim parmaklarımın ucuna geçti. Gücümü kendi bedenimde kullanırsam sorun yaşamayacağımı hatta ömrüme ömür katabileceğimi de söyledi büyük teyze.

Normal şartlarda kimse sevmezdi Sevgi'yi. O da sevilesin istemezdi. Değişik biriydi. Adı gibi değildi. Biz yavru kediyi seversek, o tekmelerdi. Masamıza konan kuşu beslersek, o erik atardı. Sevgisiz Sevgi derdim ona.

Kitap kulübünde tanışıp arkadaş olmuştuk. Başlangıçta on kişiydik. Herkese eşit mesafedeydim ben. Ayda bir ekran karşısında buluşur, okuduğumuz kitap hakkında konuşurduk. Derken kopmalar yaşadık, dört kaldık. Altı kişi de Sevgi'yi neden olarak gösterdi ayrılırken. İster istemez onun nasıl biri olduğu aklımızda yer etti. Sorun üretici arkadaşımın derdiyle eğlenmek bu yüzden işime geldi.

O gün ekran karşısında muhabbetteydik. Herkes kendi evindeydi. Benim açımdan basitti istediği şey. Bıyık bölgesindeki buz yanığından kurtaracaktım onu. Bana inanmadığını anlamıştım. Elimden geleni yapacağımı söyledim. Epilasyon sonrasında yüzüne koyduğu buzların süresini kaçırınca derisinin rengi değişmiş. Normaldi, kendisine de sevgisi yoktu ki yaptığı şeyin açıklaması olsun. Yoksa akılsız biri değildi. Mürekkep yalayıp, masa başında dirsek çürütenlerdendi.

Esasında haklıydı Sevgi. Hikâyem inanılır gibi değildi. Ama doğruydı. Dokuz canlı olmam, annemin teyzesi sayesindeydi. Geçirdiğim kazaların haddi hesabı yoktu. Yoksa ben, kedi kadın mıydım? Neyse neydim; elime geçen fırsatı kendim için kullanıyordum. Efendim, üniversitedeyken dirseğimde bir acı belirdi. Başlangıçta nedensiz bir şeydi. Dirseğimi masaya dayarsam müthiş bir acıyla irkiliyor, rahatlamamsa ha-

reketin tersiyle oluyordu: Dirseğimi çekmemle. Yoksa orada bir fazlalık yoktu. Bilakis pürüzsüzdü. Fazla ders çalıştığımı düşünüp o sömestri boşladım. Çakacağımı anlayınca iki dirseğim masadan kalkmadı. Bir zaman sonra, annem, kazaklarımın kolundaki lekenin peşine düştü. Her kazağımın aynı noktasında kan lekesi vardı. Neden sonra fark ettik dirseğimdeki siğili. Üstelik ikisinde de vardı. Ne arada büyüdüyse, normalde bezelye kadar olan şey bende nohuttan da iriydi: Fındık kaddardı. Kolumu hızla açıp kapadığımda da kanıyordu. Derken sağ dirseğimdeki mutasyona girdi. Meğer dişiymiş. Doğum yapmış. Şok! Ailenin yaşlı kadınları dualar okuyup üflediler beni ve iki siğilimi. Sol kolumdaki dualarla eriyip gitti. Fakat dişi olan değil heybetinden ziyan etmek, daha da irileşti. Neden sonra, kasaptan et çalmamı, siğilime sürmemi, ay ışığının üzerine düşen toprağa gömmemi söyledi en yaşlısı. O şekli de uyguladım. Ne fayda! Yüzeyindeki engebeli yolların arası da doldu. Neden sonra annemin aklına, teyzesi düştü de kapısını çaldık.

Teyzenin adı Fadik. Ufak tefek bir şeydi. Fındık Teyze derdim ben. Evlendiğinde de çok küçükmüş. Bir bayram kayınvalidesinin sıcak şehrine gitmiş kocasıyla. İçindeki akrebi fark etmeden giymiş ayakkabısını. Karısının hatasını öngöremediğinden kocası da uyar-

mamış. Hastane uzaktaymış, vardıklarında yarı baygınmış. Çok çabalamış doktorlar fakat tam anlamıyla iyileşmemiş Fadik. Yürümekte zorlanıyormuş. Kendi şehirlerine dönmeden iyileşsin istediğinden her yolu denemiş kocası. Şifacı Dede'nin kapısını çalmışlar bir gece vakti. Genç kadının orasını ellemiş, burasını ellemiş; sonuç alamamış. Orasına vurmuş, burasına vurmuş; yine olmamış. Kendi kendine konuşmuş. Dudaklarından dökülen şey duadan da öteymiş. Ama genç kadının sağlığında değişen bir şey olmamış. Ne zaman tüm gücünü aktarmış ona, o zaman ayağı tutmuş da yürümüş. Fakat olan yaşlı adama olmuş, yığılmış yere. Bir daha da kalkamamış ve ölmüş...

Sağ elinin baş parmağıyla siğilimin üstünü sıvazladı da sıvazladı büyük teyzem. Hız kesmeden. Ötekiler gibi dua da okumadı. Gözleri sıkı sıkıya kapalıydı. Birden parmağının hareketi kesildi. Sol elinin başparmağını diğerinin üzerine koydu. Siğilim iki baş parmağının altında kaldı. Bastırdı da bastırdı. Dudakları açılıp kapanıyordu. Canım çok acıdı. Çok. Alttaki de kanayarak benden yana oldu. Canımın acısı gözlerimden taşıtı. İki dudağım dişlerimin arasında ezildi. Hızlanarak açılıp kapanan dudaklarından dökülen anlamsız sözler yerini buldu ki canımın acıması birden kesildi. Müjde, dirseğim kanamıyordu. Çünkü siğilim buharlaşıp yok oldu.

Annemin teyzesini o geceden sonra kaybettik. Tesadüf olduğunu, yaşlılıktan öldüğünü düşünsem de içimdeki güce vâkıftım. Ve gerçeği kabullendim. Gücümü kendim için kullanırsam ölümsüz olabilirdim.

Esasında arkadaşlarımı severdim. Her şeye muhalif Sevgi'yi de. İki kişiyken sorunum yoktu. Üçken durum farklıydı. Olmayan Sevgi'ye çok eğlenirdim. Diğer durumda ve dörtken muhabbete dahil olmayıp her söylenene kafa sallardım. O gün dört kişiydik. Sevgi ve diğer iki arkadaşım uzun uzadıya lafladı. O kadar ki konu konuyu açtı. Ve olmadık bir yere vardı. Şifacılar. Dayanamayıp atladım; olduğum şeyi söyledim. Üçünün de gözü fal taşı gibi açıldı. Sevgisiz olduğunu göstermekte usta olan Sevgi dalga geçti benimle. Onunla bir olan diğer ikisi de. Deli olduğumu düşündüklerinin de farkındaydım. Gizemli güçlerle dalga geçmek bu kadar kolay olmamalıydı. Daha da gaza geldim. Nasıl olsa, istesem de dokunamayacağım kadar uzağımdaydı. Toplantının idaresini aldım. Yüzünü kameraya yaklaştırmasını söyledim. Bir benim sesim açıldı. Mikrofonumun sesini yükselttim. Eko ayarını da aktife aldım. Kararan bıyık bölgesi karşımdaydı. Üçü de hayretler içerisinde takipteydi beni. İki elimle sıvazladım ekranı. Zihnimde yeri olan sihirli sözcükler dilime düştü. Zikrettim. Sihrim o kadardı.

Elimi ekrandan çektim. Yüzünü sıvazladığım yerde tüy bitmiş. Üçünün de ağzı hızla açılıp kapandı. Konuşuyorlardı ama birbirlerini duymuyorlardı. Birbirlerini ürkütmekten öteye varmayan şeyleri gerçek kılmayı başarmanın hazındaydım. Sonlandırdım toplantıyı...

BENİ ANLADIN DEĞİL Mİ?

Kazanın üstünden bir seneden fazla bir zaman geçmişti. Nedensiz bir kanama geçirdi. Doktora gitti. Yaşı vardı ama sağlıklıydı. Tahliller, tetkikler, nihayetle gereken yapılmalı dedi de doktoru, biyopsi için parça alındı. Bir gece hastanede yattı. O kadar çok soru sordu ki doktoruna: “Sabret! Önümüzdeki yedi gün içinde laboratuvarından kesin sonuç gelir. Sonrasını o zaman düşünelim,” cevabıyla sustu...

Evlenene kadar sabret. Çocuk büyüyene kadar sabret. Evin kredi borcu bitene kadar sabret. Emekli olana kadar sabret. Patoloji sonucu çıkana kadar sabret. Yaşamak sabretmektir. Hiç olmazsa bir hafta boyunca ne için sabredeceğini biliyordu. Hiçbir şey yapmadan öylece oturdu tüm gün. Yemek bile yemeden, sadece açlığını bastırarak kadar ara öğünlerle idare etti. Yarın yedinci gündü ve patoloji sonucu çıkacaktı.

O kendini mükemmel sansa da işin aslı öyle değildi. Göbek bölgesi yağlıydı. Zayıf sayılmayacak kadar da kilolu-ydu. Her şeyi turdaki uğursuzun üzerine atmamalıydı. Onun yüzünden hastalanmamıştı. Sadece geziden sonra kanama geçirmişti; tesadüftü. Ama tur otobüsünün kaza geçirmesine sebep olan o kadındı: Şoförü lafa tutarak.

Yirmi dört kişiydiler. Roma'dan Floransa'ya gidiyorlardı. Yağmur yağıyordu. Yol kıvrıla kıvrıla akıyordu. Hızdan mı savruldu otobüs. Yoksa yağış mı etkiliydi. Ne söylendiyse artık, o anı otobüstekilerden başkası bilemezdi. Uğursuzun şoförle gereksiz muhabbete girmesindendi kaza. Herkesin özeline burnunu sokan meraklı biriydi. Kocasını olan adam sakın görünse de karısıyla uyum içindeydi. Sonuçta direksiyonu toparlayamadı şoför. Önce yan yattı, ardından şarampole yuvarlandı. Tablo korkunçtu. On üç kişi oracıkta hayatını kaybetti. Derken, olayın üstünden bir sene geçti. Hayatta kalan on bir kişinin yaşamı alt üst oldu. Bela belayı çekmede ısrarcıydı, kazaya sebep olan kadın ve kocası dışındakiler için. Öyle ki kazadan sağ çıkanlar bile talihsiz bir şekilde hastalandı, birkaçı o bir senenin içinde öldü. Meraklı kadınla kocası sapasağlamdı...

Nedensiz ve zamansız kanama geçiren kadının kocasıysa, masa başında öleceğini söylediler. Neyse ki öyle olmadı. Yurtdışı gezisinde durdu kalbi. Otobüs kaza-

sından sonra kaldırıldığı hastanede. Cenazesi bile seyahat etti. Fakat adamın ruhu yeryüzünde kaldı, hep karısının yanındaydı. Görünmezdi, kulağına fısıldardı direktiflerini. Karısının sorularına da cevap vermezdi. Bunu birilerine söyleseydi, deli olduğu düşünülürdü. Doktoruna da bahsetmedi. O gün çok sıkılmıştı evde. Kulübe gitmesini fısıldadı kocası. Koyuldu yola. Trafik olmayınca yarım saat sürmedi kulübe varması. Giriş kapısına yakın durdurdu arabasını. Vale, ondan evvel, yapıştı kapı koluna. Sıcak hava önce yüzünü, adımını atmasıyla tüm bedenini sarmaladı. Cehennem sıcaklığı vardı dışarıda. Serin tutar diye giydiği ipek elbisesi fayda olmadı. Hafif de olsa bir rüzgâr esmeliydi ki, ancak o zaman serinlerdi teni. Kocası yine kulağına fısıldadı: “İpekten ne bekliyordun?” İstemsiz bir tebessüm düştü dudaklarından... Gülümsemeyi kendine yoran vale, gülümseyerek karşılık verdi. Anahtar yere düşünce anladı hatasını. Kocası yine durdurdu onu: “Muhatap olma.” Direktif kesindi; valenin durumuyla ilgilenmeyip, hızla uzaklaştı. İşte o telaştayken, telefonunu arabada unutmuş. Giriş kapısına vardı. Otomatik kapı onunla bir hareketlendi. İçerideydi. Daha önce görmediği genç bir eleman vardı görevli masasında. Zavallı genç diye geçirdi aklından. Beyaz gömlek ve siyah takım elbise giydiği yetmezmiş gibi boyun bağı da sıkı sıkıya

bağlıydı. Yaşıtları, semt kafelerinde kız arkadaşlarıyla eğlenirken, o buradan ayrılamayacaktı, son üye kulübü terk edene kadar. “Beni anladın, değil mi?” dedi kocası kulağına fısıldayarak. Kocasını da hayattayken aynı dertten mustarıptı; yaşlıları kulüpte viskisini yudumlayıp denize girerken, işe giderdi o, her gün. Kadınsa parasız o türden bir hayatın sürülemeyeceğini savunurdu.

“Stajyersin sen değil mi?” dedi sinirli bir şekilde gence, ardından kendini tanıttı. “Hadi! Bak bakalım listeye; üye miyim, değil miyim?” Gencin, cevap vermesi ne mümkün. Suç işlemişçesine kızardı yüzü. Daha da yüklendi, “Kapıda durduğuna göre nereye bakacağını öğretmişlerdir,” dedi ve hışım ile ilerledi. “Yine yaptın yapacağını. Durduk yere payladın genci. Dilinin kemiği yok. Ayarı da!” diye bir sağından bir solundan kulağına fısır fısır söylendi kocası.

Günlerden pazartesiydi. Açık hava sineması vardı kulüpte. Kocasıyla, film seyretmeye hiç gelmemişti kulübe. Çalışan kesim hafta sonu kulübe para akıtırken, bedavacılar kulübün karşılıksız verdiklerine rağbet ederdi. Dolup taşardı mekân. Senelerdir bu değişmedi. Üstelik servis elemanlarının çoğunun izin günüydü. Çoğunlukla stajyer çalışırdı o günde. Sıcaklar masaya gelene kadar soğur, soğuk servis edilenlerse ısınır. Kapıdaki genç adam da onlardan biri olduğundan onu tanımaması.

Saatine baktı. Sinemanın başlamasına bir on dakika vardı. Oyun odasının karşısındaki bara geçti. Salonun üç duvarı da ayna kaplıydı. Birinden gözünü kaçırsa diğerinde kendiyile göz göze geldi. Görüntüsü korkunçtu. Allah'tan birkaç yaşlı üyeden başka kimse yoktu salon-da. Kolay değildi geçirdiği şeyler, bir de ameliyat çıktı başına. Sağlıksızdı yüzü. Barın karşısındaki oyun masaları da boştu, içki siparişi vermeye gelenin olmaması demektir oranın boş olması. Tanınmamak için fazladan çaba sarf etmesine gerek yoktu. Bahçe manzarasına hâkim koltuklardan birine oturdu. Evde oturduğu günle-re acıdı. Onları da aradı gözü: Yurtdışındaki kazadan fire vermeden dönen aileyi.

Kulübe, film seyretmeye gittiklerinden bahsetmişti meraklı kadın. Onların pazartesileri kulübe gelmemelerini hayretle karşılayıp nedenini sormuştu. Neden basitti: Ertesi gün iş günüydü. Kocam patron. Yatma ve uyanma saatinde titizdir. On ikiyi geçirmeden uyur, sabahın altısında kalkar. Böyle sakın görüldüğüne bakmayın, kılın tekidir, yerlerde iki büklüm oturup film seyredemez, trafikte bekleyemez, sabırsızdır diyecek değildi ya...

Çimlerin üstüne birer metre aralıklarla atılan ikili bahçe minderleri, yere oturmak istemeyenler için sandalyeler diziliydi. Pekâlâ kocası da o sandalyelerde oturabilirdi. Mısır kovasını kapalı minderine ilerliyordu.

Beş dakika içinde minderlerin tamamı doldu. Mısırını bitiren elindeki boş kovayla yerinden kalkıp, dolu kovayla minderine dönüyordu. Filmin başlamasına birkaç dakika kala gördü onları. Minderin üstünde sarmaş dolaştılar. İkisinin de derisi güneşten kapkaraydı. Uyanır uyanmaz buraya geldikleri belliydi. Vale üniformalı adamla kendine geldi.

Adamın elindeki telefon onundu ve çalıyordu. Arabada bıraktığının farkında değildi o ana kadar. Doktoruydu arayan. Heyecanlandı. Sevindi. Hüzünlendi. Güldü. Ve aniden endişelendi. “Ne bekliyorsun açsana,” dedi kulağına fısıldayan kocası. Hayattayken de tam tersini söylerdi: Her şeye atlama, yavaş hareket et, hızlı konuşma, kelimelerini düşünerek seç. O saatte neden arıyordu onu? Patoloji sonucu yarın çıkacaktı. O bunları düşünürken bahçedeki dev perdede film başlamış, gürültüsü salonun içindeydi. Korkarak cevapladı aramayı: “Alo!” Salondaki gürültülü ses, telefonu dayadığı kulağında daha netti. Bahçede kendini göstermek için zıplayıp duran adamın mı doktoru olduğunu önce anladı yoksa telefondaki sesi mi önce bildi ama uğursuz ailenin minderi adamınkiyle dip dibeydi. Film seyretmeye çağırıyordu onu...

AYNANIN İÇİNDEKİ KADIN

Dün yengemin doğum günüydü. Yani görümcemin. Yani çocukluk arkadaşımın. Tüm aileyi çağırmış. Arkadaşlarımızı da. Abimlerin yeşillikler içindeki muhteşem evinin bahçesine doluştuk. İlk kez orada, çocuklarıyla birlikteyken gördüm çocukluk arkadaşlarımı. O kadar uzaktılar ki bana. Aynı dili konuşmuyorduk. Bunun da sorumlusu kocamdı. Yine de uyum içindeymişim gibi davrandım.

Benim çocuğum olmadı. Doğrusuysa kocamın yapmamasıydı. Abimin mahalle arkadaşıyla ben. Onun kız kardeşiyle de abim evlendi. Buradaki “O,” benim kocam. Yukarıda kullandığım iki yani bu yüzden. Başlangıçta birlikteliğimiz eğlenceliydi. Dertlerimiz de ortaktı. Sevinçlerimiz de. İç içe geçen bir yaşamdı bizimkisi. Çocukluğumu, hayallerimi, tüm geçmişimi taşıyan kırmızı lokomotifin rayından çıkması işime

gelmezdi. Kendimi bildim bileli o lokomotif benimleydi. Oyun arkadaşımıdı.

Dünyam nesnelere ibaretti. Kitaplarım. Kristallerim. Tencere ve tavalarım kadar her şeyim kıymetliydi. Evimi seviyordum. Antikacıdan aldığım konsolun aynasında yaşayan kadını da. Kadının sırrını da. Sabah kahvemi onunla içerdim. Ben gibiydi; evliydi ama çocuğu yoktu. Şifon sabahlığıyla öğlene kadar aynanın içinde salınırdı. Evin her işi ona bakardı. Kocasıyla kavga ettiğinde gözü hiçbir şey görmezdi. Kırıp dökmesi için kocasıyla kavga etmesine de gerek yoktu. Kristal sigara tablasını televizyona fırlatacak kadar gözü karaydı. Evinin eşyalarının şeklinden, perdelerine, halılarının renginden dokumasına kadar her zevki benimle birdi. Sigarasıyla kahvesini içecekti ki aylabilsin. Ardından da telefonu elinden düşmezdi. Onun bunun dedikodusunu yapardı saatlerce. Ne zaman pencere önündeki koltuğa otursam, konsolun önündekine o hoplardı aynanın içinden. Oturup kalkması, giyinip kuşanması da aynen bendi. Sabahlığımızın geniş kol ağzı ikimizin de parmaklarını yutardı. Ben kolumu dirseğimden kırardım, o da aynısını yapardı. Unutmam söylenen şeyler onun dilindeydi. Bir bana görünürdü. Kocası da kocama görünürmüş. Öyle söyledi bana.

Doğum gününden geç saatte geldik. Öğlene kadar uyudum. Akşamın huzuru içimdeydi. Kocam işteydi. Sabah kahvemi her zamanki gibi onunla içecektim. İki kişilik sade kahve pişirdim. Her zaman oturduğum koltuğuma oturdum. Konsolun aynasında gördüğüm bendim. Yoktu o.

Yaz tatilindeydik. Kocam prensipleriyle yaşardı. Güneş tepedeyken klima altında kitap okurdu. Geçmişteki o gün de öyle yapmıştı ki odamızdaydı. Yengemle ben sahildeydik. Abim bir bahaneyle yanımızdan ayrıldı. Yeğenlerim tesisin çocuk kulübünde idi. Kırmızı lokomotifimin düdüğü düştü kulağымda. Uzun uzadıya öttü. Abimin numarasını çevirdim, kapalıydı telefonu. Ardından kocamı aradım. Lokomotifim birden hızlandı. Onunla bir koştum. Odamızdaydım. Gördüğüm şey korkunçtu. Yatakta iki adam vardı. İki adamdan biri abim, diğeri kocam. Abim kadinken kocamın altında, kocam kadinken abimin altındaydı. Kol kırılır yen içinde kalır, dedi ikisi de... Olmaz, dedim. Gördüğünü herkese anlatacağını söyleyen beni bir güzel dövdü odadaki iki adam. Çok korkunçtular. Sırtıma. Kafama indi yumrukları. Kanım duvarlarda, halıda. Odanın her yerindeydi. Kırmızı lokomotifin rengi o gün karardı. Tövbe dedim. Kimseye ama kimseye söylemeyeceğime söz verdim. İsyankâr yanım aynanın içine, ben hastaneye.

Bilmediğim şeyleri o gün öğrendim. Ben hastaymışım. Psikolojik sorunlarım varmış. Olmayan şeyleri olmuş gibi anlatıyormuşum. Rahatsızlığım kalıtsalmış. Kocam o yüzden çocuğumuz olsun istememiş. Zamanla durumum ağırlaşmış. Terapiyle ve ilaçlarla ancak ayaktaymışım. Aklım gelip gittiğinden saçmalıyormuşum.

Tam onun gerçek olmadığına ikna olmuştum aynanın içinden hopladı koltuğuna. Yengemin doğum gününde olanları anlattım. Tüm ailenin orada olduğunu, arkadaşlarımızın da. Abimin yine karısını hediyelere boğduğunu. Onlardayken kocamın da tam bir erkek olduğunu. Dans ettiğimizi de söyledim. Koltuktan geriye savruldu. Görünmeyen bir güçle, gerisingeriye çekildi. Aynadaki görüntümün içindeydi. Kolları, aynadaki beni sarmaladı. Yüzünü yüzüme döndürdü. Suratı suratımdaydı. Gözleri gözlerimde. Dudakları dudaklarımaya yapıştı. Abimin, kocamın, görünümümün yalancı olduğunu söyledi. Kalçasından aşağısı karşımdaki koltuktaydı. Aynadaki biz kanıyorduk. Sıkı sıkıya sarıldım ona. Çok mutlu olduğumu defalarca haykırdığım için özür diledim ondan. Ki o haklıydı. Görümüm ve gelinim yalancıydı ama çocukluk arkadaşım değildi... Derken koltuktaki iki bacak bedenine kavuştu. Aynadaki kadınla sabah kahvemizi içtik.

DAVET

Evleneceği kadını köşke getirdi abim. Hemen bildim onu. O da beni. Boşandığını söyledi. Mahkemelik olduğunuzu bile bilmiyordum, diyemedim ona. Ali'nin beni kullandığını, âşık olmadığını falan söyledi. İlişkimdeki tüm detaya hakîmdi. Nasıl ve nerede tanıştığımıza kadar. Abimin evleneceği kadın, sevgilimin karısıydı. Neşe içinde köşkün kapısından içeriye giren adam gitmiş, her şeyini kaybeden biri olarak karşımdaydı abim. Bir haftadır Ali'den ayrılmamı söyleyen annemin neden o kadar ısrar ettiğini hemencecik anladım.

Abim huzur içinde evlenebilsin diye, âşık olduğum adamdan ayrılmam bekleniyordu. Haftalar öncesinden ayrılmamın yolunu yapan annem, beni de bu yüzden adaya davet etmişti. Aydan, abim ve annem. Üçünün de bakışları üstümdeydi. O an, onlara nasıl tepki vereceğimi kestiremedim. Üzüldüğümü kendi sözcükle-

rimle mi ifade etmeliydim, yoksa feryat ederek ağlama-
lı mıydım, kararsız kaldım. Olay yerinden kaçmak da
vardı. Onları salonda bırakıp odama çekildim. Hava
henüz aydınlıktı.

Her şeyi enine boyuna düşünmek için odamdaydım.
Yatağıma uzandım. Başladım düşünmeye, elimdeki tek
değişmez, abimle evleneceğiydi. Yarına kadar sakinle-
mezsem, Ali'yi lime lime keseceğimi biliyordum. Veya
karşıma çıkan herhangi birini. Üstüme atılan yük çok
ağırdı. Düşündüm. Düşündüm. Ben de her kadın gi-
biydim, düşündükçe daha çok düşünüyor, düşünce-
lerimde yarattığım çıkmaza saplanıyordum. Beynim
yoruldu. Düşüncelerim ağırlaştı. Derken uyumuşum.
Yoksa uyumak için saat oldukça erkendi. Yemek de ye-
memiştim. Beynim yorgun olduğunda günlerce uyu-
duğum oluyordu.

Uykumda, uçsuz bucaksız bir yeşilliğin içinde yatı-
yorum. Güneş tam tepemde. Ufukta çizgi halinde bir
su birikintisi ve uçsuz bucaksız kusursuz bir yeşillik-
ten başka bir şey yok. Yeşillik o kadar kusursuz ki bu-
lutlar göğü terk etmiş, otların üstüne kondu konacak.
Böyle düşünmem emredilmiş olmalıydı, yoksa bulut-
ların yeryüzüne indiğine kimse beni inandıramazdı.
Gördüğüm, sis değildi. Kesinlikle, küçük bir çocuğun
hayal ettiği pamuktan bulut parçalarıydı. Tertemiz

bulutlar. Elimi bir buluta uzatıyorum. Dokunduğum bulut camdan bir küre olup beni içine alıyor. Başlıyoruz birlikte yuvarlanmaya. Çok mutluyum. Cam küreyle oradan oraya savruluyorum. Tepedeki güneş birden sönüyor. Hâlâ cam kürenin içindeyim. Yuvarlanırken birden duruyoruz. Üstümüze doğru gelen bir karaltı. Biz mi ona çarpıyoruz yoksa o mu bize çarpıyor belirsiz. Cam küre beni içinden atıyor, bensiz göğe yükseliyor. Rüya başa dönüyor. Otların üstünde sırt üstü yatıyorum. Bu sefer üstümde kara bir bulut var, değdi degecek bana. Karaltı dağılıyor aniden. Kocaman bir karga bana doğru kanat çırpıyor. Olması gerektiğinden de siyah bir karga. Simsiyah. Gözlerinin akına kadar. Yer yarıyor, gördüğüm, derin bir boşluk. İçine çekiyor beni. Sırtüstü düşüyorum. Karga ardımdan geliyor. Gagası yüzüme değdi degecek. Cam küre göğe değıyor ve güneş bir kez daha doğuyor. Siyah karga, martı oluyor. Birden yukarıya çekiliyorum. Otların üstündeyim. Bir buluta koşuyorum. Elimi uzatıyorum, bulut yine beni sarıp sarmalıyor. Rüya yineleniyor: Ben cam kürenin içindeyim, yuvarlanıyoruz, içinde oradan oraya savruluyorum. Ufuktaki karaltıyla çarpışacağız, çimlere savrulacağım ben. Yerdeki yarık beni içine çekecek, karga peşimden gelecek, yüzümü gagalamak isteyecek. Cam küre göğe

yükselip bir bulut olacak. Güneş doğacak, martı gelecek, yarık kapanacak. Ve aynı döngü biri dur diyene kadar devam edecek. Karga adımla bana sesleniyor.

Beş dakikadır alarmın çaldığını, abimlerim uyuduğunu, izinliyken neden alarmı kurduğumu, kendime saygımın olmadığını, çevreme saygılı olmam gerektiğini söyleyip duran sesle rüyamın içinden çekip alıyor. Sesle birlikte gözüm açıldı da karaltı dağıldı. Muhteşem annem göründü. Onu onaylamamamı bekliyordu.

Anneme göre saygı, saygın kişiler arasındaki bir alış-veriştir. Saygın kişiler alelade insanlardan çıkmaz. Onların, bir aile lakabı, o lakabın sonuna eklenen bir sıfatı olur. Bu açıklamayı sadece annemden değil, anne dayılarımın çocuklarından da defalarca dinlediydim. Asilzadeydi her biri. B. Ada'daki muhteşem köşkün yüzü suyu hürmetine, anneme ve sülalesine katlanan, onlara kıyasla soysuz olan babam, erken yaşta öleceğini bilseydi, benden evvel akıl ederdi onlarla dalga geçmeyi.

Annem istediği cevabı alana kadar gitmeyecekti. Yorganı kafama çektim. Ali'yi de, ailemi de seviyordum. "Tamam annem, kalkarım birazdan. Yalnız bilmeni isterim, Ali konusunda henüz verdiğim bir karar yok," dedim.

Söylediğim şey annemin hoşuna gitmedi. Beni mutfakta beklediğini söyleyerek odamdan çıktı. Ben de yataktan. Doğru banyoya gittim, elimi yüzümü

yıkadım. Giyindim. Yağda kızaran pişileri soluyarak mutfağa indim.

Sofrada yok yok. Aşçı Ayşe Abla, yeni mahsul bademden yaptığı bademli bala da kıymış. Oysa, “Küçükhanım, eskiler bitmeden yeni mahsul açılmaz,” derdi bana. Uzun mutfak masasının başköşesinde annem, karşısına, babamın sandalyesine oturmamı işaret etti bana. Bu sabaha kadar o sandalye abimindi. Uşak sandalyemi çekti, popomu mindere değdirince altıma da itecek. Biz nasıl bir aileydik; evin içinde aşçısı ayrı, uşağı ayrı. Ne de olsa asilzadeydik bizler. Kendi işini yardımsız göremeyen üç kişiyken bir de o katılıyordu aramıza. Hizmetli sandalyemi itti de oturabildim. Karşımda annem. Tam ağzını açacak, Ayşe Abla imdadıma yetişti: “Çay mı kahve mi?” Annemin dudakları birbirine değdi. Yine de durmadı, iki metreden gözleri gözlerimin içinde, gözbebeklerimden girip beynimin kıvrımlarında dolaşıyor, aklınca, düşüncelerimi yönetecek. Babama da uygulardı bunu. Tek bir kelime söyler, itaat etmesini beklerdi ondan. Ancak ben, bendim. Babamsa onun kölesiydi. O yüzden de kalbi fazla dayanmadı, genç yaşta aramızdan ayrıldı. Babamdan sonra abimle eğleşti annem. Bir haftadır da benimle uğraştaydı. Artık anlaşılan bu koca köşkte yalnızdım. Herkes karşıydı bana.

Annemi mutfakta, kahvaltı sofrasında bırakıp odama çıktım. Ben köşkün merdivenlerinden çıkarken, abim iniyordu. Saatimin alarmı onu da erkenden uyandırmış, “Hay Allah!” dedim, “uyandırmışım sizi de.” Abim uyanıkmış zaten. Banyoya girmiş, giyinmiş, odadan çıkarken mışıl mışıl uyuyormuş o. “Aman aman uyusun,” dedim. Karşılıklı gülüştük.

Odama girdim. Köşkün en keyifli odası bendeydi. Terasa açılan balkonlu oda. O kapı ardına kadar açılmış. Pencereyi özellikle açık bırakmıştım. Ama balkon kapısının kapalı olduğundan emindim. Hava rüzgârlıydı. Fırtına bekleniyordu. Ufukta gök kararmış, denizin üstünde karaltının gölgesi vardı. Pencereyi kapattım. Terasa çıktım. Sahili cepheden gören köşeden ileriye baktım. Lodos kokan havayı içime çektim, verdim. Çektim, verdim. Ciğerlerimi doldurup boşalttım. Bir güzel soludum. Hava ıslaktı. Kokusunda değişik bir ıslaklık vardı. Gözyaşı gibi. Biraz da hüznü yüklüydü. Melankolimi boşalttım. Özellikle abim, benden beklediği şeyde haklıydı. Evliliğim sorun olacaktı. Annem de ailesini kolladığından ayrılmamı istiyordu. Peki Ali? Karısından boşanmış ve bana söylememişti. Karısının bir sevgilisi olduğunu söylediğinde, “Adam bilindik biri mi?” demiş, “Ne bileyim, herifin biri işte,” diye geçiştirmişti. Neler olduğunu ondan dinlemeliydim.

Yoksa çıldıracaktım. Hava, benden de beterdi. Birden patladı. Kabardı deniz. Allahtan kısa ve çelimsizdi dalgalar. Yine de dalga kıranı aşanlar oldu.

İçeriye girdim. Fırtınaya karşı balkon kapısını kilitledim. Pencerelerin kepenklerini örttüm. Odamdan ayrıldım. İkinci katın banyosunda musluk açtı. Biri yıkanıyordu. Abim, annemle mutfaktaydı. Banyodaki Aydan'dı. Hızla indim aşağıya. Mutfak kapısının önünden geçtim. Sandalyem boştu. Annem kendi yerindeydi. Köşkün kapısını bekleyen hizmetlinin tüm uyarılarına karşın koşarak bahçeyi aştım. Kurşuni mavi gökyüzü gözlerimden girdi, kulağıma vardı. Kulağımda bir uğultu. Rüzgâr yetişti de savruldu. Severdim doğanın bu başıboşluğunu, kendine has özgürlüğünü. Savrula savrula indim yokuşu. Meydana vardım. İnsansız meydan sabahın erken saatinde her zamankinden faklıydı. Çer çöp esen rüzgârla havalanıyor, fazla yükselmeden birkaç metre öteye düşüyor, tekrar havalanıp az daha öteleniyordu.

Ali'yle konuşmalıydım. Aradım. Telefon kulağımda, "Aradığınız kişiye şu an ulaşamıyor, lütfen, daha sonra tekrar deneyiniz," diyen kadını kaç kez dinlediğimi hatırlamıyorum. Rüyamı, köşkü ve Ali'ye ulaşılmadığını söyleyen kadının sesini düşünme düşünme, meydandan iskeleyle vardım.

Yolcu salonundan iskeleye açılan cam kapı kapalıydı. Adadan ayrılmış olamazdı Ali. Çımacı dışarıda dolanıyordu. Yüzümü dayadım cama, neden sonra adamın dikkatini çektim de göz göze geldik. “Sefer yok beyim,” dedi. Etrafıma bakındım: Benden başka kimse yok, belli ki onun da ayarı kaçmış. “Kadınım ben, ne beyi,” diyeceğim, birden, beylikte kalmak işime geldi. Aklımca bir erkeğim ya, başımı önüme eğip kaldırdım. Madem biliyorsun, aşüfte, bu havada neden evinde oturmuyorsun, dercesine savurdu kolunu bana. Birden kadın oluvermiştim çımacının gözünde. Pek güzel anlaşıyorduk beden dilinde. Camın ardından atıp tutmak kolaydı. Ben de yapabiliirdim. Tıklattım camı. Tepki vermesini bekledim. Ne tepkisi, cevapsız kaldı. Kafamı birkaç kez vurdum kapıya, tekmeledim.

“Balıkçı motorları şehre gitti mi?”

Ne sesimi duydu ne onca yaptığım şeye karşın kapıya geldi çımacı. Camın arkasından da olsa, herhangi bir adama kafa tutmak iyi gelmiş, birazcık da olsa rahatlamıştım. İskelede patlayan dalgalar da ona kafa tutuyor, o da dalgalardan kaçmayıp kendi ateşini söndürüyordu. İnsan, çımacı da olsa bir şeylerden mustarıptı.

Telefonum çaldı. Açtım, nerede olduğumu sordu. Ben iskelede olduğumu söyleyene kadar da ısrarla aynı şeyi tekrar etti; “Neredesin?” O evdeymiş. Uyuya

kalmış. “Konuşmalıyız. Hem de hemen,” dedim. Yeni uyanmış. “Konuşmalıyız,” dedim. Kahvaltı etmemiş. Elini yüzünü bile yıkamamış. “Hemen konuşmalıyız,” dedim. Sonunda pes etti, sahildeki çay bahçesinde beklememi, mümkün olan en kısa sürede yanıma geleceğini söyledi.

İlk kez dışarıda buluşacaktık. Benimle, adada, baş başa görülecekti. Hem de sahildeki çay bahçesinde, şehirli âşıkların gözlerden uzak buluşma mekânında. Ya abimin söyledikleri doğruysa; abimi başından beri biliyorsa. Çay bahçesine vardım. Esintiye karşı deniz önündeki masalardan birine oturdum. Bahçenin her açısından görünen en gözde masasına. Manzaram müthişti. Martılar, lodosa karşı deniz yüzeyinde uçup suya konuyor, kabaran denizle havalanıp az öteye tekrar konuyordu. Hop hop. Lunaparkı ilk kez yaşayan çocuklar kadar eğleniyorlardı.

Ali’yle ilişkimiz üç ay evvel başladı. Doktordu o da. Kışın son günleriydi. İlaç firmalarının düzenlediği kongrelerden birinde karşıma çıktı. Branşlarımız aynı olduğundan sık sık denk geliyorduk. Koskoca salon da iki kişilik üç masa vardı. Onlardan birinde baş başa akşam yemeği yedik. Yolunda gitmeyen evliliğinden bahsetti. Karısı onu bir başka adamla aldatıyormuş. Bir erkeğin, özelini dibine kadar açmasından hiç hoşlan-

mam. İkimizden başka herkes eğlencesindeydi. Buradan ayrılana kadar ne yaşarsak, bir dahaki kongreye kadar buradaki çılgınlığımızı anarak keyiflenecektik. Yemekler yenmiş, bardan içkisini alan hoparlörlerden yayılan müzikle ayakta salınıyor, kendince raks ediyordu. Yatıp kalkınca yeni gün olacak, kahvaltı sonrası havaalanına, ertesi gün rutinimiz başlayacaktı. Madem karısından şikâyetçiydi, odama gelmesini teklif ettim. Geldi. Seviştik. İçki içtik. Tekrar seviştik. Yeni bir şişe şarap istedi odaya. Üçüncüye hareketlendi, valizimi hazırlayıp yatmak istediğimi söyledim. O gece odasına gitmedi. Valizimi toplarken de seyretti beni. Birlikte uyuduk. Kendi valizini toparlamak zorunda kalmasa, sabah olunca da odasına gitmeyecekti. Havaalanından ayrılana kadar dibimden ayrılmadı. Günler geçti, bir gece Ali bana geldi. “Neden geldin,” demedim. “Adresimi kim söyledi,” demedim. “Benden ne istiyorsun,” da demedim. Bilakis sevindim. Doğru yatak odama. Ve gelip gitmeler bir rutine oturdu. Karısı sevgilisiyle, Ali benimleydi. Sadece sevişiyorduk. İlişkinin şeklinden şikâyetçi değildim.

Bir kadının gizemini onu en iyi tanıyan kadın çözermiş mantığını güderken ben, bendeki değişimi anlayıp da kendince misal olan annemin ilgisi hoşuma gitti. Sevgilin var mı demeden bir sevgilim olduğunu bildi-

ğini anladım. Annem o kadar kurnazdı ki konuşmamız bittiğinde Ali hakkında her şeyi benim ağzımdan öğrenmişti. Yorgun gözüktüğümü, izin kullanmamı, köşke gelmemi istedi. Teklif oldukça cazipti. Ali de adada yaşıyordu çünkü.

Adanın en heybetli köşkü bizimdi. Annemin atalarından. Çocukluğum burada geçmişti. Üç katlı köşkte on bir oda, altı banyo ve işleri yapan hizmetliler ordusu için bahçede bir müstemilat. Abim köşkten hiç ayrılmamış, babam sağken de onlarla orada yaşamıştı. Bir kadın arkadaşı vardı. Onunla adada rahat ettiğini söylediler. Meğerse benim dışımda herkes o kadını bilirmiş. Evli olduğuna kadar. Kocasının benimle olduğunu abime, abim de anneme söylemiş de köşke çağırılmışım.

On dakikadır çay bahçesindeydim. Bir martı kondu masama. Birkaç dakikaya kalmadan çay bahçesinde olacağını söyleyen Ali, hâlâ yoktu ortada. Abim, Ali'nin hayatında bir yarık açmış, Ali de beni o yarığa itmişti. O yarıқта sırtüstü düşüyordum. Tam ümidi kesmiştim, hava mı önce karardı yoksa deniz mi kabardı birden hareketlendi martılar. Tümü denizin üstünden kıyıya yöneldi. İskeleden bir balıkçı motoru ayrıldı. Ellerimi uzattım martıya. Bata çıka savruldu dalgaların arasından öteye. Şimşek çaktı. Ardı ardına bir dolu şimşek. Peşinden gök gürledi. Bir şimşek çakıyor, ardından gök

gürlüyordu. Sokuldu bana. Bir hortum denizin üstünde. Martı ellerimin arasına girdi. Hortum birden çoştı. Balıkçı motoru da içindeydi. Motor hortumla yükseldi. Ellerimin arasındaki martı da...

TEŞEKKÜR

Konsantre olabilirse başarabilirdi. Gözlerini kapattı. Yeni görevini kutlamaktan başka bir amacı yoktu. Tüm zihniyle genç adamın sihirli parmaklarına teslim oldu. Vapurda kız arkadaşıyla dudak dudağa öpüşen çiftte bakarak orasını tutan esmer adamı ona benzetirken, ahlak polisiydi. Sihirli parmaklar boynundan yukarıya, saç tellerinin arasında daldı. Onunla bir oldu mu, damarlarındaki kan da hızlanırdı. Terslediği adamı, çıkarı uğruna birden bağrına basmaktı yaptığı. Hatta kullanmak. Patronu da onu kullanarak aynı şeyi farklı bir şekilde yapmıştı. Bugüne kadar o parmakların sahibinden nefret ederken neyin peşindeydi? Kızardı yüzü.

O sabah Betül için çok güzel başlamıştı...

Plazaya girdi. Asansörle odasına çıktı. Henüz bilgisayarını açmış günlük tercümelerini yapacakken çaldı telefonu. Arayan Büyük Patron'un sekreteri, teras ka-

tındaki odada beklendiğinin bilgisini verdi. Kocasının yataktan çıkmamasını, mahalle esnafıyla girdiği gereksiz muhabbeti unutturacak bir davetti aldığı.

Masasının başında karşıladı Büyük Patron...

İlk kez o odadaydı genç kadın. Odanın büyüklü manzarasını kocasından defalarca dinlemiş olsa da bu kadarını beklemiyordu. Yansıması Boğaziçi'nin üstündeydi. Kolunu uzatsa şehir hatları vapurunu avucunun içine alırdı. Neden o odada bulunduğunu bilmemenin şaşkınlığı da yüzündeydi. Duvarlarda değerli tablolar. Çalışma masasının üstünde irili ufaklı çerçeveler. Her birinde örnek patron ailesi işte böyle olura varan fotoğraflar. Kızıl saç tellerinin ışıltısı yüzüne vuran kadın her çerçevenin içindeydi. Samimi olsaydı patronuyla, eşiniz güzelmiş derdi. Betül, çerçeve içindekini. Patron, Betül'ün diri bedenini fütursuzca baştan aşağıya süzdü. Filmlerde de hep öyle değil miydi? Karşısındakini süzer ve konuşurdu baş aktör. Ve film akardı...

Gün, Betül için farklı akmaktaydı. "Gazetenin yeni eki için aradığımız kadın yazar sensin," dedi kalın sesiyle patron. Köşe yazarı olmak hayalini bile süslemediğinden şaşırды Betül. Üstelik deneyimsizdi. Sonuçta kocasının haber muhabiri olarak çalıştığı gazetenin tercümanlarından biriydi. Fakat olsundu. Kendisine teklif edilen görevin üstesinden gelebilirdi pekâlâ. Görevi

beklemediğini fakat başarabileceğini söyledi. Patron da genç kadının sırtını sıvazlarken, ona yardımcı olacağını, ne zaman isterse odasına gelebileceğini söyledi.

Sevinçle odadan ayrıldı Betül...

Betül'ün içi içine sığmadı. Müjdeli haber zihninde büyüdükçe büyüdü. Asansördeyken kocasını aradı. Telefon kulağında, çevirdiği numaranın çalma sesini uzun uzun dinledi. Karşı taraf açtı açacak diye beklerken, birden kesiliyordu. Üç sefer aramasını yeniledi. Her araması aynı şekilde sonuçlanınca vazgeçti. Mesaj attı, geri dönüş olmadı. Kabaran heyecanı taşmadan yeni iş bilgisini birileriyle paylaşmalıydı. Kimseye söyleyememenin yüküyle dolaştı. Çalışma arkadaşları geldi aklına. Neden sonra onlara da söylemekten vazgeçti. Nasıl olsa günü geldiğinde köşe yazısı gazetede çıkacaktı. O şekil daha etkili olurdu. Yıkıcı ve etkili. Masasının başına geçtiğinde terfi haberinin yayımlanacağı günü beklemeye karar verdi. Tercümelerine gömüldü.

O günün sabahı her zamankinden farklıydı Betül için, terfi edeceğini bilmeden de pek neşeliydi. İşe giderken mahalle esnafına ilk defa sevgi gösterisi yapıyordu. Kocasının bir türlü yataktan çıkmamasını, iş gitmek istememesini sorgulamadığına pişmandı. Sorgulasaydı da bir şey değişmeyecekti. Kocası gazetenin muhabirlerinden biriydi, zaman ve mekân özgürlüğü

vardı. Betül ise kart basmak zorundaydı. İşe geç kalmamalıydı, adamı yatakta bırakıp vakitlice koyuldu yola. Yol boyunca o kadar neşeliydi ki vapura yürürken tanısın tanımasın herkese selam verdi. O güne kadar başı önünde gidip gelirken, kaldırımları süpüren çöpçünün hatırını sordu. Abdestsiz dolaşmayan bakkalı bile şaşırttı ki adam yapmayacağı şeyi yaptı, ilk defa bir kadına selam verdi. O kadının Betül olması belki tesadüftü, onun da karşılık olarak öpücük yollamasıysa şaşılacak şeydi. Sonuçta vaktinden evvel camii yolu gö-ründü Bakkal Efendiye. Sergisini açmakta olan manava karşı kaldırımdan seslenmesi de abes kaçtı. Kuaförde çalışan genç adamın el sallamasına da karşılık verince mahalleli şaşıp kaldı. Kalfayı her gördüğü yerde terslerdi. Kimse nedenini bilmezdi. Saç masajı yapacağım diye öyle noktalarımı ovalıyordu ki başka türlü uyar-mam an meselesi diyemediğinden nedenini kendine sakladı Betül. Oysa kalfaya öğretilen o şekildi. Gittiği spor salonundaki eğitmende öyle değil miydi? Atletik vücudunu açığa çıkarmakla kalmayıp, hareketleri doğ-ru yaptırma bahanesiyle olmadık yerlerine dokunurdu. Temas olmadan doğru kası çalıştırmak hem zordu hem imkansızdı.

Kocası gazeteye uğramadı o gün. Aramadı. Mesajına da dönmedi. Önemli bir haber kovaladığını düşündü

kocasının. Nihayette kendi mesaisi bitti de koyuldu yola Betül. Heyecanlı olduğu kadar nedense endişeliydi. Vapurdakilerle müjdeli haberini paylaşmak istedi.

Vapurda açığa oturdu genç kadın. Yüzünü lodosa verdi. Köşe yazarı olduğunu birkaç kez kendi kendine haykırdı. Derken vapur iskeleye yanaştı. Çımacılar koştu. Halatlar atıldı. Halatın ucu iskele babasına sarıldı. Vapur iskele lastiklerine dayandı. Karaya ilk atlayanlardandı. Oyalanmadan evinin yoluna saptı. Sabahki eğlenceli ritüel akşamda devam etti. İlk kuaförün çırağı yolunu kesti. Sabahki selamına güvenmiş olduğunu düşünüp, terfi etmesinin sevinciyle bozmadı gençi, “İyi akşamlar,” dedi gülümseyerek. Birine selam verince arkası geldi. Esnafla konuşa konuşa apartmanın açık kapısından içeriye girdi. Peşinden de bir karasinek. Merdivenleri koşarak çıktı. Daire kapısının ziline basacakken vazgeçti. Kendi anahtarıyla açtı. Karasinek ondan evvel içeriye girdi.

Evinde hiç olmayacak bir koku vardı, kızarmış tavuk kokusu. Sinek mutluluktan vızıldadıkça vızıldadı. Salonun masasında yemek yenmişti. Örtüsü serilmenden yemek masasına oturmayan kocası, tavuk da yemezdi. Butları yenmiş bir büyük tavuk. Tulumba tatlısı. Boş bira şişeleri. Patlıcan salatası. Barbunya pilaki. Birkaç kâğıt tabak ve plastik çatal bıçak. Sadece tavuk

kokmuyordu salon. Yemekler kurumuş ve kokuları birbirine karışmıştı. Masanın üstündekiler çöptü. Kaç kişiyi ağırlamıştı kocası? Neyse neydi, çöp torbasının içine masanın üstünde ne varsa atar, evi de bir güzel havalandırdı mı işi tamamdı. Çayı demleyip kocasını beklerdi.

Tulumba tatlısına yapışan vızıltı birden havalandı, pikabın koluna kondu. Neden sonra fark etti, pikabın kapağının üstünde olmadığını. Etrafına bakındı. Sehpanın altındaydı kapak. Plaklar karton kaplarından ayırdı. Koltukta, sehpada, halının üstündeydiler. Kocasının yapacağı şeyler değildi hiçbiri. Yerden aldığı kapağı pikabın üstüne koyarken sinek havalandı. Betül de onunla hareketlendi. Vızıltı koridorun sonundaki odanın kapısına çarpıp geri geldi. Tulumba tatlısına konup tekrar aynı yere vızıldayarak uçtu.

Orası onların yatak odasıydı. O kapı neden kapalıydı? Seyahate çıkarken de oda kapılarının kapalı kalmasına razı gelmezdi kocası.

Karasineğin ardından yatak odasına ilerledi. Kapalı kapıyı açtı. Yatağında, kendisinin uyuduğu tarafta, yastığında, kocasının kolları arasında bir kadın vardı. Çıplaktılar ve uyuyorlardı. O oda, yatak, uyuyan adam onun değildi artık. Kadının yattığı taraftan yatağa yaklaştı. Kızıl saç telleri her iki yana savrulmuştu kadının.

Eğilip yüzüne yakından baktı. Patronunun masasındaki çerçevenin içindeki kadının canlıydı yatağındaki. Kocasının bir bacağı onu üzerindeydi. Bir kıvılcımla yeniden sevişmeye başlayacak gibiydiler. Patronun sabahki samimi cümleleri aklına düştü. Kullanılmıştı Betül. Kocasından tiksindi. Odayı terk etti. Ardından daireyi.

Koşarak tırmandığı merdivenleri yürüyerek indi. Sokağa çıktı. Nereye gideceğini bilmeden yürüdü. Kuaförün önünde durdu. Genç adam içerideydi. Gülmseyerek dükkâna girdi. Ses etmeden saç yıkama koltuğuna oturdu. Başını geriye, lavabonun oyuğuna yerleştirdi. Klimanın soğuğu tepesindeydi. Az sonra sıcaklayacaktı. Saçı yıkanıp da o koltuktan kalktığında eski o olmayacaktı.

Gözlerini kapattı. Hiçbir şey düşünmezse başarabilirdi. Kalfanın sihirli parmakları saç diplerinde dolaştı. Arzuladığı şeye konsantreydi. Damarlarındaki kan parmaklarla bir hızlandı. Ayak parmaklarının ucundan başlayarak tüm bedenini gerdi. İçi ılık ılık aktı. Fazla sürmedi. Bittiğinde yanakları al aldı. Dimdik kalktı ayağa. Fön koltuğuna geçti. Aynadan, ıslak saçlarını tarayan kalfanın yüzüne baktı. Bir an ona sunduğu hizmete teşekkür etmek istedi. O da Betül'e bakıyordu. Belki onun da aklından geçen aynı hislerdi. Sessizliği sinek vızıltısı bozdu...

EMEKLİLİK

Mutfak masasının üstüne gazeteyi açtım. Küp şekerlerini boş yoğurt kâsesine koydum. Üstüne de fare zehrini döktüm. İlaçlı şekerleri gömeceğim hamuru yoğurdum. Üçünü lavabo altına. Birini banyoya, birini de helaya koydum mu işim bitecekti. Dördüncü elimdeydi kapının zili çaldı. Benimki yeter ki yerinden kalkmasın, kapıya bakacağına radyosunun sesini açtı. Aksi herif ne olacak! Eldivenlerimi çıkardım. Söylene söylene açtım kapıyı. Karşımda köylümüz Hacer. Buyur ettim içeriye.

Herifim emeklilikle eve kapandı. Köylüm Hacer'e eğlence çıktı, zırt pırt bizde. Oysa o işe giderken, yüzüm gülerdi. Günün büyük zamanını fabrikada geçirdiğinden eve yorgun gelir, yemeğini yer, oturduğu yerde uyuklardı. Hiç ses etmezdim. Nadiren konuşurdu. Konuştuğunda da sadece emrederdi; getir, götür,

temizle, yıka, pişir. Meğer o günler pek değerliymiş. Şimdi sustur susturabilirsen.

Hacer'e göre kayınvalidemin ruhu herifimin içine girmiş. İyi ki onunla evlenmemiş, benimkisi yaşamak değilmiş. Boşayabilirmişim! Anca beni doldursun. Kıskaç ne olacak.

Herifimin ayağını yıkamak. Nasırını kesmek. Tıraş etmek. Kulak kıllarını almak. Hoşbeş etmek. Benim için önemliydi. Ev, üç aylık, icar, her şey onun üstündeyken. Babama onca başlık parası saymışken. Katlanmayıp ne yapacaktım? Kaldı ki, çocuğum da olmadı yine de kuma getirmedi üstüme.

Hacer, herifimin teyzesinin torunu. Benim baba tarafımın da uzak akrabasının kızı. Köy yerinde herkes birbirinin dıdısının dıdısı. Yaşımız da yakın olunca çocukluğumuz da bir geçtiydi. Herifim askere giderken anasına onun da adını vermiş güya, fakat Hacer'in annesi benim size verecek kızım yok demiş. Bunu yumurtladı da aklım başıma geldi. Herifime sormadım. Ama söylediği şeyin doğruluğuna inandım. Ben çocuk yaşta evlendim, o okula gitti. Liseden sonra bankada işe girdi. Memur emeklisi.

Çocuğumuz olmadı. Komşununkilerle, akrabaların veletleriyle avunduk. Çocuk yerine kedi sahiplendik. Sonuncusu güzel bir tekirdi, iyi de bakıyordum. Gün

geldi, eceliyle öldü. Kaldık bir başımıza. Derken sokaktan yakışıklı bir yavruyu kaptım, evimize soktum. Benimki durur mu açtı ağzını yumdu gözünü. Emeklilikte kedi masraf kapısıymış. Parazit ilaçları, kısırlaştırılması çok paraymış. Tüyünü kırpma, tırnaklarını kesmek lazımmış. Artık bizden geçmiş. Bakımını yardımsız yapamazmışız. Yaşlanmışız. Muhakkak veteriner edinmek zorundaymışız. Daha bir sürü bahane sıraladı. Sanki dersin, önceki kedilerimizi özel okulda okuttuk da çok para harcadık... Yavruyu bulduğum yere ya götürecektim ya götürecektim. Emir büyük yerdendi; fırladım sokağa, yavrucağı bulduğum en uygun yere bıraktım. Haftasına mutfak tezgâhında bir fare gördüm. Arkası çorap sökücü gibi geldi. İnce uzun kuyruğundan tiksinsenem her bir fareyi bağrıma bardım. Tam bu olayın üstüne Hacer gözümü açtı. Gerisi çorap sökücü gibi geldi. Hacer'in annesi akıllıydı. Hacer'i dinlersem kurtulabilirdim.

Benim herif doğup büyüdüğü köyün adamlarına benzemez. Askerden sonra lastik fabrikasına kapağı bir attı, atış o atış. Evlenmemiz de öyle oldu. Kahveye gitmezdi. Taş, kâğıt oynamazdı. Rakı içmezdi. Anca hoşaf için. Sigara desen, bir şey tütürdüğüne tanık olmadım. O kadar ki, emekli olduktan sonra köyümüze yerleşelim, o tarlalarına, ben tavuklarıma kavuşayım

istedim. Ne gezer! Sokak kapısından dışarıya adımını atmadı, ben de onunla eve mahkûm oldum. Tavukları hayal ederken elimde fareler ve fare kapanları kaldı.

Haftada bir farelerin yemliklerini değiştiriyordum. Bayağı azaldılar. Karışımı sık sık değiştirirsen daha çabuk kurtulursun dediydi zehri onen satıcı. Haklı da ıktı. Hacer de bula bula o günü buldu. “Geç abinin yanına. Hamur kurumadan sonuncuyu da hazırlayıp geliyorum,” dedim. Ben mutfağa, o salona geçti. Kulağım ikisinde. Bir araya geldiler mi bıkıp usanmadan köy yerini ekiştirirlerdi. Radyonun sesinden pek bir Şey duyamadım ama fısıltıları kulağımdaydı. Zehrin kırınıtlarını da temizlemek istedim. Kapanları yerli yerine koydum. Ellerimi yıkadım. Temiz eldiven giydim. Gazete kâğıdını içindekilerle çöpe, eldiveni de içine attım. Poşetin ağzına kr düğüm. Yanlarına geçtim.

Herifimin karşısına oturmuştu Hacer. Torbasından dantel işini çıkarmış. Hem eli işliyordu hem dili. Muhabbet yine aynıydı, köyün imamı, muhtar ve sağlık ocağındaki doktor kadın. Benimki de Őakıdıķça Çakıyor, Hacer’in her lafına laf katıyordu. Sanırsın köy yerinin iki dudusu baş başa vermiş. Muhabbetlerini ay mı kahve mi sorumla bozdu. İki de kahve istedi. Mutfağa geçtim. Hacer de peşimden geldi. Kahve işine ona yıkıp tuvalete koştum. Bağırsaklarım birkaç gündür hareketliydi.

Mutfakta kahve yaparken de kulağım onlardaydı. Hacer s¼rekli kocama laf sokuyordu. Kahve pişirmem fazla sürmedi.

Çok geçmeden yanlarındaydım. Benimki uyudu uyuyacak halde öne düşen başını birden geriye savuruyor, kısılan gözleri birden açılıyordu. Sonra iki gözü de kapandı. Hiç kondurmadım ama uykusunun geldiğini düşündüğ¼mdendi. Bir ara yatağına uzan dedim, bırak ben yabancı değilim burada kestirsin deyince Hacer, dokunmadım. Ama horlamamasından farklılığı anlamam gerekiydi. Galiba işime gelmedi... Yerine götürüp yatırmak bayağı işti. Bağırsaklarım bozulmuşt¼, belim ağrıyordu, yorgundum. Hacer'e dönd¼m, benden iki yaşı büyük olmasına karşı gayet dinçti. Hızla işliyordu elindeki danteli. Neden sonra yerimden kalktım. Boşalan fincanları mutfağa götürd¼m. Lavabonun içine koydum. Musluğu açtım. Ocağın yanındaki fare zehrini lavabonun altındaki çekmecenin en uzak köşesine koydum. Her bir fincanın telvesini suyla akıttım. Salona geldiğimde parmağına dantel ipini doluyor, doladığı ip kısılana kadar tığını diğer elindeki dantele batırıp çıkarıyordu Hacer. Göz göze geldik. Fare zehrini kaldırdığımı söyledim. Başını herifimden yana çevirdi. Ben de onunla dönd¼m. Bizimle bir hareketlendi. Önce başı, ardından beli bedeninden koparcasına öne kapaklandı...

YÜK

Sırtımdaki yük o kadar fazlaydı ki. Yükümden kurtulamazsan ellerim de ayaklarımla bir olacakmış. Kamburumun sebebini biliyordum, lakin deli olduğumun düşünülmesini istemediğimden kimselere anlatmadım.

Bir zamanlar gençtim. Kambursuz ve de tasasızdım. Anca gezerdim. Tek doğrum briç oynamaktı. Kadın partnerim vardı. İşte o birden ortadan kayboldu. O da benden aşağı değildi. Kuyu kebabı yemeğe gittiğini düşündüm. Olmadık saatte akli yemekteydi. Aşerdiği şeyi zıkkımlanmaya gitmesi normaldi. Oldukça farklı birisiydi; masa başındayken bile gözleri herkesi dolaşır. Gözlerini kısar, etrafı öyle bir kolaçan ederdi ki, sanırsın kafası dönme dolap, salondaki oyuncular da o dolapta yer bulmak için yarışan. Önemli turnuvalarda bile gözlerinin etkisinde kalıp yanlış iskambil kâğıdını atan olurdu.

Onu bunu ekiştirmesini pek severdi. ekiştirmekle kalmaz, çamur da atardı. Bir sohbetimizde kulübümüzün en iyi oyuncusu hakkında öyle bir atıp tuttu. Ki biz, o kadınla yatılı kız mektebinde aynı dönem okuduğunu biliyorduk onun. Şöyle rezil edeceğini, böyle rezil edeceğini söyleyip durdu arkadaşımızı. Derken günler günleri kovaladı ve dünya şampiyonasının ön elemeleri için cümbür cemaat koyulduk yola. Sonuçta yol bitti, turnuva oteline yerleştik. Akşam yemeği için salona indiğimde gözlerime inanamadım; benimki o kadınla sarmaş dolaş. Canım, cicim, aşkım; abuk sabuk iltifatları kulağımı tırmaladı. O gece sesimi çıkarmadım. Turnuvada kafam rahat olmalıydı. Zira tek rakibimiz o kadın ve partneriydi. Ve ertesini günü de ettik, turnuva başladı. Her seansta yerinden kalktı, ona şans diledi. Bariz psikolojik baskıydı yaptığı. Ve uğraşı işe yaradı, çeyrek finalde elendiler ve biz şampiyon olduk.

Son gece otelin barında kutlama oldu. Barda eğleniyorduk. Müziğin ritmiyle salon aydınlanıp kararıyordu. İki gece boyunca ayrılmadı. Birden bir alkış koptu. Ne olduğunu sordum. Telefonuna bak dedi bir arkadaş. Aman ne göreyim. Dudak dudağayken bir grup fotoğrafına girmişler. Muzip arkadaşlardan biri, o kareyi büyütüp herkesin telefonuna mesaj olarak göndermiş. İçkinin tesiriyle öpüşüklerini düşündüm ben.

Fakat neyin ne olduğunu biliyor, arkadaşına yaptığı şeyden rahatsız olduğumu söylemeye karar verdim. Dönüşte yanına oturdum. Açıklama yapmasını istedim. Ne dese beğenirsiniz, yatılı kız mektebinde böyle şeyler olağanmış. Peki, oyun masasında herkesin içinde bana, kalbimsin, demesinin açıklaması da böyle bir şey miydi; her gece benimle konuşmadan yatağa girmediğini, hatta yeni güne başlamadığını kimseye anlattın mı diye sormaya korktum.

Beni hastaneden aradılar da başına gelenleri öğrendim. Tahmin ettiğim şey bir yere kadar doğruymuş. Sürekli aşerdiği kuyu kebabını evinin mutfağında pişirebileceğini düşünmüş. Fırını üç yüz dereceye ayarlamış. Kuzu etinin kendi yağı yetmezmiş gibi daha da yağlamış. Sürmüş tepsiyi fırına. Nasıl olduysa olmuş, bence olmayacak şeydi başına gelen; fırın tepsisi birden alev almış. O da duruma şaştığından olmalı, açma kapama düğmesine basmadan fırının kapağını açmış. Gözünde lens olduğunu da unutmuş. Olması mümkün olmayan ikinci şey de olmuş mu; fırının aşırı ısısı yüzünde birden patlamış. Acı içinde duşa koşmuş, yüzünü yıkamış ama lensin göz bebeğine yapışmasına engel olamamış. Ardından ambulans, hastane, ameliyat derken, hastanede bir haftayı tamamlamış. Kendine gelince de benim numaramı vermiş.

Hastanenin kapısından içeriye girdim. Arkadaşım tekerlekli sandalye üstünde, bir hastabakıcı da yanı başındaydı. Hasta bakıcıyla göz göze geldim, benim kim için geldiğimi anlamış gibi ellerini arabanın tutacağına götürdü. Tam ağzını açacaktı, konuşmaması için işaret parmağımı dudaklarıma yapıştırdım.

Hastabakıcının elindeki emaneti teslim edip bir başka hastaya koşacağı her halinden belliydi. Emaneti sahiplenmek istemedim. Arkadaşıma baktım; yüzünün yarısını kaplayan siyah güneş gözlüğü, rujlu dudağı, sarı saçıyla her zamankinden farksızdı. Bense her zamanki bakımsızlığımıdaydım.

Hastabakıcıya baktım, ardından gözleri görmeyen arkadaşıma. Ve birden arkamdaki kapıya döndüm. Koşarak uzaklaştım. Görmeyen gözler o an sırtıma yapıştı. O andan beri kaplumbağa olacağım günü bekliyorum...

TAKSİRLİ SUÇ

Hataylıymışım. Ve suçluymuşum. Oysa ben, salgına dair haberlerden fazlaca etkilenip korkanlardandım. Suçumu sordum. Diğer asansörden çıkanı beklemek dendi. Hatalı olduğumu söyleyenler, olayın öncesini bilmiyordu.

Çağırduğım asansör, katıma geldi. Dokuzuncu katta dairem. Kapısı açıldı asansörün. İçi boştu. Salgından beri kimseyle inmemiştim. Eksi iki tuşuna bastım. Otoparka. Arabamın olduğu katın tuşuna. Üçüncü katta yavaşladık. İkinci katta durduk. Bu kattan birisi çağırmıştı ki asansör durdu. Salgını basite alanları medyadan da bildiğimden asansörün kapısı açılmadan pozisyonumu aldım. Kattaki, asansörde ben varken de içeriye girmek isteyebilirdi. İçerisi bir metrekareden biraz geniş. Ağzımda iki tane maske vardı. Uzun zamandır çift takıyordum maskemi. Maskelerin üzerinde

yazan, üç kat ibaresini doğru anladıysam altı kat tıbbi koruyucu nefesime kalkandı. Gözümdeki gözlüğümle de virüse karşın dört dörtlük korunmadaydım. Asansöre girmek isteyenle kavga etmek istemiyordum. Sadece sosyal mesafemi korumanın peşindeydim.

İç içe geçen otomatik kapı açıldı. Dün otoparkta, arabasına binerken gördüğüm komşum karşımda. Henüz tanışmıyorduk. Konuşmadan, kendisinin diğer asansörle inebileceğini işaret dilinde anlattı. Çünkü maskesizdi. Salgınla geçen bir senenin sonunda, spot görsellerle maskenin önemi o kadar çok ifade edilmişti ki maskesiz dolaşan kimse kalmadığını sanıyordum. Yine de çabası hoşuma gitti. Aynı şekilde karşılık verecekken nedense sadece baktım. Galiba ona bozuldu. Maskemin kestiği yerde, gözlük camımdan gözükken gözlerim tek çizgiydi. Kadının beni yadırgamış olacağını düşünemedim. Komik olduğumun farkındaydım. Ben de kendimi, 'Ninja Turtles Figur,' gibi görüyordum. Komşumsa bana göre gayet bakımlıydı. Güzel de görünüyordu. Maskesiz olmasını kabul edemesem de, yüzündeki makyajla moral bulduğunu anladım. Galiba makyajını incelerken onu cevapsız bıraktım. Neyse! Sonuçta salgın ve yaşam hepimiz için farklı zorluklar çıkardı. Yine de sitemizde o kadar çok *covid* vakası varken maske kullanmalıydı.

Asansörün kapısı kapandı. Buraya kadar olan her şey olasıydı. Hareket edemeden asansör, aynı katta, tekrar açtı kapısını. Aynı katta. Aynı kadın karşımdaydı. Hareketi görüp çağırma düğmesine basın, yoksa inemeyeceğim, demek istedim ama komşum, elindeki telefonla haşır neşirdi. Yediği haltın farkındaydı. Bu sitede oturan birisi aynı anda çalışan iki asansörün nasıl kullanıldığını bilirdi. Sakin olmamı tekrar tekrar söyleyip durdum içimden. Neyse ki o da yaptığı hatayı anladı da inebildim.

O berbat güne kadar, komşumun varlığını da, onunla ilk karşılaşma şeklimizi de unutmuştum.

O gün, asansörle otoparka iniyordum. İçinde olduğum asansörün kapısı açılırken diğerinin fren sesini duydum. İçeridekinin kim olduğunu bilmiyordum. Bilmem de imkânsızdı. Sanki şeytan dürttü de inenin önüme geçmesini bekledim. Hatalı olduğum yer burası. Diğer asansörün içindeki de, kapısı açık olanın içine doğru başını çevirdi. İçerideki bendim. Bingo. O, beni. Ben, onu gördüm. İkimiz de birbirimiz tanıdık. Komşuyduk ama birbirimizin gözünde ilk karşılaşmamızdaki kadındık.

Yine maskesizdi. Aynı yakışan makyajdan yapmıştı. Kırmızı rujunu daha belirgindi. Kıskanmış olabilir miydim, inanın düşünmedim. Ama yanaklarındaki allıkla-

rı sildim. Sağlı sollu fırça darbesiyle yaptığı pastel renk farını çenesinden, tüm suratını kaplayan pudrasını da kazıyınca alın ortasındaki derin çizgisini doldurduğu fondöten balçığı açığa çıktı. Susuzluktan çatlayan kurak toprak gibiydi cildi. Keskin uçlu ıspatulaıyla bunları da kazıdım. Yüzündeki ergenlik çukurlarının derinliğinden gençlik çağında yaşadığı ıstırabı gördüm. Kırmızı ruj da boşuna sürmemişti. Yüzüne bu kadar dikkatli bakınca bir şey söylemek zorunda olduğumu düşündüm. “Maske kullanmayı tercih etmeyenlersiniz, gördüğüm kadarıyla,” dedim. Gerektiği yerde taktığını söyledi yüzüme bakmadan. Boğuk ve hırıltılıydı konuşması. Hasta olduğunu düşündüm. Umumi alanlarda maske takmayanların taksirli suç işlediğini okuduğumdan gaza geldim. Yoksa yapmazdım...

PUDRA ŞEKERLİ LEBLEBİ TOZU

Birden bir havuz problemi çıkardı. Ki öyle böyle değıldi sorusu. Bir tek Beylerbeyi muaftı sorusundan. Nedeni de büyük adam olmasıydı. Zaten onu kollamak istediğınden doğaçlama çıktıydı ağzından.

Adamın sorusu ilginçti: Bilmem kaç metre küplük bir havuz. İki kenarından akan farklı musluklarla dolduruluyor. Vanalardan birinin dörtte biri. Diğlerinin beşte üçü açık. Sorusunu daha da karmaşık yapmak istediğınden olsa, havuz giderlerinden üç tanesinin dipden de açık olduğunu ekledi. Bu eklemeleri spontane yapıyordu. Havuz iki muslukla dolarken, üç giderden eksiliyordu. Havuzun dibinde kaç gider olduğunu sordu. Buraya dikkat edin: Havuza giren miktarı değil, dibindeki gider sayısını soruyordu. Cevap sorunun içindeydi. Düşünmeye de gerek yoktu. Fakat çıt çıkmadı.

Oysa sık sık sohbet ederdik. Nadiren havuz başında. Kısmen masada. Arada asansörde. Kim iktidarın siyasi görüşünü eleştiren bir espri patlatsa, birimiz cengâver kesilir aba altından sopa gösterirdi. Yeter ki Beylerbeyi sinirlenmesindi.

Yirmi dairesi, yarı olimpik havuzuyla lüks bir apartmanda yaşıyorduk. Emekli olanlarla, birkaç senesi kalkanların denk gelmesi tesadüftü. Birkaç daire dışında birbirimizin otuz senelik geçmişine de vakıftık. İçimizden dizi protezli bir kişiyi. Safra kesesi. Apandisti. Tiroidi alınan en az yedi kişiyi sayacak kadar komşularıyla içli dışlıydım. Neredeyse erkek mevcudiyetinin tüme yakını kalp damar ilacı kullanıyordu. Bu kadarlık bilgiden, yaşları birbirine yakın daire sakinlerinden bahsettiğimi anlamışsınızdır. Bir ayağımız çukurda, kör topal yaşıyorduk.

Otuz senenin sonunda, bir havuz problemiyle, hangi dairenin kime oy verdiğini saptadım. Meğer üç kişiymişiz muhalefet partisinden. Ezici çoğunluğumuzun oyu, iktidar partisine gitmiş. Bu yüzdenmiş, espri içerse de siyasi paylaşımlarda birbirimize tahammül edemememiz.

Bir bilgi daha vereyim, bu apartmanın eşrafı, kendilerini Faraza Kraliyet Ailesi'nin bir mensubu yerine koyardı. En üst katta oturan Beylerbeyi, bu krallığın

hükümdarıydı. Hükümet dışında hiçbir şeyle ilgilenmezdi. Beyefendi iyi bir aile reisiydi. Ben de severdim. Ağzından çıkanlar apartmanımızın kurallarıydı. Tek tük açsa da ağzını alkışlayanı çoktu. Bazılarımız monarşiden görev kapma telaşındaydı. Alkışlamayanlarsa baş sallardı. Başlangıçta onlardan değildim. Zamanla ortaya buldum. Yerine göre kör. Bazen sağır. İşime gelmeyen konularda dilsizdim. Beylerbeyi'nin gerçek bir hükümet görevlisi olması karşısında şekilden şekle giriyordum. En cesurumuz emekli komutanımızla maliyecimizdi. İkisi de vur kaç şeklinde laf soksa da saygıda kusur etmezdi zati muhtereme.

Hükümetin başını ağrıtan olayın sabahında havuz başında toplandık. Komutanımız meseleyi açtı. “Eroin,” dedi. Fakat cümlesini tamamlayamadan “Pudra şekeridir o,” göndermesiyle susturuldu. E, ne de olsa Faraza Kraliyet Ailesi sevdalısiydı apartmanımızın sakinleri. Yine de direndi komutan, olaya karışan uçağın şimdiki sahibinin vukuatlarını anlattı. Maliyeci de pudra şekerinin parasal değerinden bahsetti. O esnada ben gazete okuyordum. Haberin sayfası önümde açıktı. “Leblebi tozlu pudra şekeri,” satırını gösterdim arkadaşlara. Peşi sıra homurtular yükseldi. Muhabbeti yumuşatmak lazımdı. Beylerbeyi'nin şakşakçılarında en kıdemlisi aldı sazı eline. Otuz senelik apartmanın ha-

vuz suyunun bulanık olduğunu söyledi. Eskiden daha temizmiş. O kadar şey ekledi ki, su daha da bulandı. Ardından o abuk havuz problemi geldi.

Taşındığımızda apartman sıfır kilometreydi. Çocuklarımız büyüktü. Havuz suyuna idrar salacak kadar küçük çocuklu aile yoktu içimizde. O çocuklar bugün kocaman adam oldu. İçlerinden evlenenler çoğunlukta. Altı bezli çocuklar onlardan çıktı. Günlerce. Bazen haftalarca havuzumuza misafir oluyorlardı. Şezlong bol, duş desen o da her köşede. Torunlar, gelinler, damatlar. Aman dünürler darılmasın, cümbür cemaat yirmi beş metrelik havuza doluştu. İyi kötü yiyeceğiyle geldi her biri. Su matarası olmayan çocuk, termosunda içeceğini getirmeyen aile bizden değildir mantığıyla birbiriyle yarışan en az iki düzine aile olurdu havuz başında.

Bizim çocuğumuz olmadı. Havuz sevdamız da. Karım da ben de deniz severiz. Değil bu havuzda, bir başkasında da yüzmedik. Merakınızı gidermek adına gereksiz birkaç bilgi vereyim: Eskinin şartlarında tüp bebek de denk gelmedi sevgili karımı hamile bırakmaya. Şeker kullanmam, pudrasını hiç tatmadım. Leblebi sevmem, tozunu hiç bilmem. Benimsetilmeye çalışılan pudra şekerli leblebi tozunu da. Hiçbir zaman yeni tatlara açık olmadım. Alışkanlıklarımdan taviz vermem. Kuralcıyım. Katı olduğum da söylenir. Bankamı, oy

verdiğim partiyi değiştirmedim. Kızsam da! Kimsenin işine burnumu sokmam. Çocuk idrarından anlamam. Ancak kendiminkinden sorumluyum. Yüzerken tutamadığım da çok oldu ama denizde. Alt alta, üst üste cumburlop atlayan atlayanaydı havuzumuzda. Her birinin en az bir kere salması suyu bulandırmaya yeterliydi. Ben, komutan ve maliyeci neyin ne olduğunu biliyorduk. Onlar da kendilerinin. Fakat inandıkları düzene toz kondurmuyorlardı. Huzurluydular. Ve mutluydular. Bakalım nereye kadar...

YENİ HAYAT

Adım gazetelerin ekonomi sayfasında manşete oturunca Zırt Haber Kanalı'na konuk oldum. Herkes başarı hikâyemi anlatmamı bekliyordu. Her şeyi, tüm çıplaklığıyla, canlı yayında anlatacağımı söylesem de inanmadılar bana.

Kim derdi. Her şey tersine dönecek. Eğitimsizler eğitilmişlerin başını yiyecek. Ekonomi çökecek, insanlar aç kalacak. Ve tamamı gerçekleşti. Birden olmadı. Yavaş yavaş oldu. Otçullar da inanamadı başarıya. Ki devir onlarındı.

Ülkenin en prestijli üniversitesinde profesördüm. Her şeyin ters düz olmasıyla bir günde emekli edildim. Fikrimi bile sormadılar. Hem çalışmak istiyordum hem ihtiyacım vardı. Otçullar da neler olup bittiğini anlayamadan farklı işlere koştı. Bankalarda paraları,

limanlarda yatları, merkezlerde apartmanları, son model arabaları hatta özel uçakları oldu.

Artık emekliydim. Evdeki ilk değişimi, televizyonumu çöp odasına koymakla yaptım. Kaygılar edindim. Gelecek kaygısı ağırlıktaydı. Emekli maaşım ancak sabit giderlerime yetiyordu. Çarenin bankadan kredi çekmek olduğu söylendi; çektim. Taksit yapan marketleri arayıp buldum. Hastalık için ayırdığım paramı dahi harcadım. Sabit giderlerimi paylaşarak yaşayacağım kimim kimsem de yoktu. Parasızlığım bir başımaydım. Nihayette fakirliğimi kabullendim.

Tam da o sırada üniversiteden bir arkadaşımı dilenirken gördüm. O yapıyorsa ben de yapabiliirdim. Koyuldum yola. Ne camii avlusunu beğendim ne otoyol girişini. Nereye gitsem dilenmeyi beceremedim. Aç aç dolaşırken, çöp konteynerini karıştıran bir adam dikkatimi çekti. Fakat ben çöp kokusuna dayanamazdım. Sonra olmayacak şey oldu, askerlik arkadaşım ile karşılaştım. Cebinin dolu olduğu her halinden belliydi. O da benimkinin boşluğunu anladı. Geviş getirmenin inceliklerini anlattı. Ayna karşısında çalışmamı söyleyip ayrıldı yanımdan.

Arkasından baktım, kalçası yağlanmış, ufacık şirin mi şirin, bir fazlalığı vardı, yürürken hafiften de sallanıyordu. Belirgindi ama bir bere ponponu kadardı. Onun otçul olmasına şaşırırdım. O yaptıysa ben de yap-

bilirdim; elimi kendi popoma götürdüm. Ayrıca, ona güvenmekten başka çarem kalmamıştı. Askerliğim, onun ve ailesinin sayesinde rahat geçmişti.

Otçul olmanın inceliklerini tekrar ederek eve girdim.

Geçtim ayna karşısına. Elim popomda çenemi sağa sola kaydırmaya başladım. Görüntüm o kadar komikti ki, dalga geçtiğim otçullar bile benden ciddiydiler. Nasıl olduğunu anlamadan, bir anda belim kırıldı, ellerim de ayaklarım gibi yere bastı. Dört ayakları üstünde neyi nasıl yapacağını bilemeyen biri olup çıktım. Panikle arkadaşımı aradım. Durumumu anlattım. Zamanla alışacağını söyledi.

Kerata yine haklı çıktı. Alışmak ne kelime, kısa sürede usta otçullardan farkım yoktu. Ötekilerin arasına sızdım. Pek tabii, güvenmeleri kolay olmadı bana. Zaman aldı. Arkadaş çevrem geliştikçe karnım doydu.

Bir gün bankadan arandım; meğer benim çok param varmış. Tabii ki sevindim. Derken zenginliğin farklı yönüyle tanıştım; haber kanalları başarı hikâyemin peşindeydi. Her akşamım doluydu. Popomdaki fazlalıkla dolaşmaksa benim sorunumdu. Her şeyi, tüm çıplaklığıyla, çıktığım canlı yayınlarda anlattıkça ünlendim. Gelecek seçimler için muhalefet partisi benden oldukça ümitli. Kime kısmet olacağımı hep beraber yaşayarak göreceğiz...

ÖYLESİNE BİR RAHATLAMA

Üç yüz altmış derece dönen siyah göz kamera her şeyi kaydetti. Rahatlama koltuğunda uyuyan adamı. Köpekli kadını. Beni. Odaya girip çıkanı. Adamın üstüne atlamamı, dudaklarına yapışmamı. Ardından kopan kızılca kıyameti de...

Güya on beş bin bakım için oradaydım. Bekleme odası uzun bir koridorun sonundaydı. İlk muhasebedeki kadına gülümsedim. Ardından servis müdürüne el salladım. Kasko masasındaki kadınla boş boş baktık. Su sebilinden bir bardak doldurdum. Elimdeki suyu yudumlayarak bekleme odasına vardım. Salonu terk ederken de aynı uzun koridordan bir kez daha aynı şeyleri yaparak geçecektim. Bekleme odasında, köpekli bir kadın ve hareketli koltukta uyuklayan bir adam vardı. Hareketli koltukları her yerde görürdüm, üzerinde uyuya kalanına denk gelmemiştim. Uzun

yol şoförü olacak birine de benzemiyordu. Köpek de adamdan farksız, uyukluyordu sahibesinin yanında. Siyah kapüşonlu bir ceket, dizinin bir karış altında siyah bir tayt, dağınık siyah saç telleri, gecedен kalma dağınık makyajlı kadınındı köpek. Selamımı almayacağını bile bile, “Merhaba,” dedim. Tahminimde haklı çıktım boş gözlerle baktı bana. Köpeği kaldırdı başını. Bir çift düğme gözle göz göze geldim. Rahatlama koltuğundaki adam uyuklamaya devamdı.

Kocam ilk aşkımdı. Üniversitede, asistanımdı. Evlenelim diye tutturduğunda öğrenciydim. Araya büyükler girdi de sakinledi. Seneler geçti de evlendik. Hamile kaldım. Oğlumuz doğdu. Seneler hızla geçti. Karıkoca çalışıp durduk. Her şeyde gözümüz vardı. Araba olsun, kıyafet olsun hep marka olmalıydı. Mesela bir araba alırdık, aldığımızın taksiti bitmeden başka bir araba mı hoşumuza gitti, elimizdekini satıp onu alırdık. Ayakkabımın eskidiğini bilmeden geçti seneler. İhtiyaçtan olmayan harcamalar uğruna didinip durduk. Bu arada oğlumuz büyüdü. Kız arkadaşlar edindi. Rahat etsin istediğimizden bize yakışanı yaptık, ev açtık. Zevkine göre dayayıp döşemesi için kredi kartlarımızı gümüş tepside sunduk. Nasıl olsa çok para kazanıyorduk. Bu arada yaşlandığımızı kabul etmiyor olgunlaştık diyorlarduk ikimiz de. Nihayette aramızdaki aşk durulmuş,

sağlam birliktelik içindeydik. Kocam kendi arkadaşlarıyla, ben benimkilerle vakit geçiriyordum. Derken oğlumuz evlendi. Ele karıştık. Dünürlerimiz, geçkin yaşlarına rağmen dip dibe, dudak dudağaydı. Onların tutkuları bize de bulaşır zannettim. Ne gezer, onlar da derdime deva olamadı.

Bir plastik cerraha gittim. Birkaç estetik operasyon geçirdim. Aynada gördüğüm yeni yüz, benden farklı birisininindi. Yeni görüntümlle, kocamı geri kazanacağıma inandırdı doktorum. Fakat, değişen bir şey olmadı. Kocamın umurunda değildim. Ona bu konuyu konuşmak istediğimi söyledim. Kocam, beni hiç oyalamadı. Kendisini fazla zorladığımı, bir zamanlar âşık olduğum o adamın yaşamadığını, izah etti bana. Otuz beş senelik kocam, oğlumun babası, bir erkeğe âşıkmiş. Cinsellik ve seks, ne kadar da tabu halinde sokulmuştu biz kadınların aklına. Doğarsın, büyürsün ve karşı cinsinden birine âşık olur ve evlenirsin. Çocukların olur, mutlu ve mesut yaşarsın. Fakat hepsi yalanmış. Evi kocamın başına yıkısam yeri yidi. Ama o evi toplayacak da bendim. Kocamın yüzüne baka baka uzunca bir kahkaha attım. Beni, her zaman sarmaladığı kollarının arasına aldı kocam.

Satırlarımı okurken bana kızanınız da olacak, yazarken bunu fark etmediğimi sanmayın. Fakat sizin kocanız da “Ben falancaya aşığım,” dese ydi ve o falanca da

sizin bir çocukluk arkadaşınızın kocası olsaydı, o arkadaşınız da kocasının bir kadına âşık olduğunu, hatta sevgilisiyle mesajlaşmalarını başka birine aitmiş gibi size okutup da fikrinizi sorsaydı, kadın olduğu sanılan şahsın bir erkek olduğunu ve kendi kocanız olduğunu sonradan öğreneseydiniz, kendinizi nasıl hissederdiniz?

Çocukluk arkadaşım, kendi kocasının bir kadınla aşk yaşadığını zannederken, kocasının bir erkekle seviştiğini bilmiyordu. Üstelik, o erkek benim kocamdı. Kocama, kendisinden boşanmak istediğimi söyledim. Artık onunla aynı yatakta değil uyumak, aynı çatı altında bile yaşayamazdım. Boşanmak yok, dedi. Neymiş efendim, dünürlerimiz ne düşünürmüş, oğlumuzun evliliğini tehlikeye mi atmak istiyormuşum, bunun gibi bir dolu laf geveleyip durdu sevgili kocam. Sayılı gün geçer mantığıyla oğlumuzun hatırına katlanıyordum.

Mini minnacık bir köpekti. Sütlü kahve iri bukle tüyleriyle pek şekerdi. Boynunda çingiraklı bir tasma vardı. Çın çın merhaba dememle bir hareketlendi. Koşarak dibime geldi. Önce benim oturduğum koltuğa, oradan da kucağıma zıpladı. Dili bir karış dışarıdaydı, suratıma soludu. Tam yüzümü yalayacakken, Sakın ha dedim. Köpeğin başını, iki elimle tutmam bile fayda etmedi. Ayağa kalkmamla kucağımdan yuvarlandı. Tüy yumağının boynundaki tasma birkaç kere çınladı.

Bekleme salonu, siyahlı kadının sesiyle inledi, “Çapkın. Başka kadınların peşindesin!” Uyuklayan adam da ne dediğini anlamadığım bir şey söyledi. Adamı anlamak ve cevaplamak istedim ama kaçırdı bakışını. Neden-siz bir mahcubiyetti onunkisi. Sahibine doğru yöneldi Çapkın. Bir çırpıda sahibinin kucağına çıktı. Kadının yüzünde yalanmadık yer bırakmadı. Bir köpeğin tacizine uğramış ve kıskanılmışım. Göz göze gelmekten kaçınan mahcup bir adam ve mini minnacık bir köpekle aşk yaşayan bir kadın. Ne kadar talihsizim diye düşünürken telefonum çaldı. Hakikaten talihsizdim arayan kadın arkadaşımdaydı ama kocamın aşk yaşadığı adamın karısı olan arkadaşım. Aramayı cevaplamadım. Derken, arabamla ilgilenen usta bana seslendi, servis müdürü de köpekli kadına, “Falanca Hanım! Falanca Hanım! Arabanız hazır.” Kendi ustama cevap vermeyip, falanca hanıma doğru döndüm. Kadın yerinden kalktı, köpeği de kucağında, selamsız sabahsız yanımdan geçti. Yüzümdeki tebessüm tüy yumağına da tutunamadı, düştü yere. Bana seslenen usta da olup biteni seyirdeydi. Kocasıyla kocamın ilişkisini öğrendiğimden beri onunla konuşmuyordum. Çapkın ve sahibesi, eski model bir arabayla servisten ayrıldı. Rahatlama koltuğundaki adam öylesine bir uykudaydı. Usta önde, ben arkasında arabamın yanına yürüdük. Arabamın soru-

nu önemliymiş, beyni arızalanmış. Sorun olmadığını, kocamın da beyin özürlü olduğunu yeni öğrendiğimi söyledim. Ustabaşı ne demek istediğimi anlamadığından boş gözlerle baktı. Maddi açıdan beni zorlamamak için elinden geleni yapacağını, arabamın masrafını garantiden almak için uğraşacağını söylediğinde kocam için üzüldüğünü anladım. Bir bilseydi esas meseleyi. Telefonum yine çaldı, aynı kişiydi arayan. Açtım. Her şeyi başından beri bildiğini, ayrılmamın doğru olmayacağını, bu şekilde devam etmemizi, beni hoş tutmak için elinden geleni yapacağını, daha da bir dolu şey zırvaladı. Gözüm koltukta uyuklayan adamda, dinledim onu. Hiçbir şey söylemeden kapattım telefonu. Sonra konuşalım bile demedim. Tavandaki kameranın kayıt olduğunu biliyordum. Rahatlama koltuğunda uyuklayan adamın üstüne atladım. Tahmin edersiniz ki ardından çok şeyler oldu. Tazminat bedeli bizi aşınca sevgilisi devreye girdi; karısı tüm bedeli ödedi. Kocamın sevgilisinin karısı, rahatımı sağlamak adına, her şeyi yapacağını sözünü verdiydi bana...

HAYAT NE GARİP

Zaman içinde değişmem, insanlardan kaçtığımı söyleyenleri haklı çıkardı. Bazı arkadaşlarımı silmiş, yenilerini edinmekten korktuğum bir yaştaydım. Ev davetlerinden kaçıyor, illa buluşacaksak o arkadaşımı dışarıya yönlendiriyordum. Kafelerden evim kadar keyif alıyordum. Herhangi bir kafede boş boş oturmayı seviyordum. Kendimi okumaya vermiş, nerdeyse tüm dergilere aboneydim. Haberleri günlük gazeteden okuyordum. Arkadaşlarımın benden bekledikleri ilgiyi, kendim için harcamama, bencil olduğumu söyleyenler çoğunluktaydı. Bense seçilen olmaktansa seçen olmayı istediğimden kendi dünyamdaydım. Anlayacağınız kafama göre yaşıyordum.

O sabah erkenden kalktım. Fincanımda iki parmak kahvemle, camdan geçen güneşe karşı koltuğuma gömüldüm. Gazetenin sayfalarını karıştırıyordum. Madem

günümü okumaya ayırdım, parmaklarımın arasındaki gazetenin her satırı okunacaktı. Gazetem elimde, koltuğumun iki yanındaki sehpa da okunmayı bekleyen dergilerim üst üsteydi. Edebiyat, felsefe, sinema, magazin, seyahat, dekorasyon dergilerim. İçeriklerini ayırmadan her şeyi okuyordum. Gazetenin ikinci sayfasında okuduğum satırlar inanılır gibi değildi. Sürekli aynı satırları okuyor, inanmıyor, tekrar okuyordum. Kaçınıcı tekrarda olduğumun farkında değildim. Telefonum çaldı. Açmadım. Dakikalarca boş muhabbete mecalim yoktu.

“Duydun mu, falancayı?” diye başlayan sözde masum muhabbet birden istenmeyen bir dedikoduya dönüşür. Esasında konu önemsizdir. Biri öbürüne yersiz bir şey demiştir. Yan konular açılır, seneler evveline gidilir ve ağızdan çıkan o gereksiz söz saptırılır. O kadar ki, geri dönüşü olmayan muhabbet günün içine eder. Yetmez, telefonların şarjı tükenir. “Böyle olmayacak, yüz yüze görüşelim, bir kahve içelim,” der kadınlardan biri, diğer tarafın cevabı nettir: “İlk fırsatta.” Çünkü fazla çeneden, onun da telefonunun şarjı diğerinki gibi bitmeye yakındır. Ne zaman ve nerede buluşacaklarının ortak kararında konuşmaları sonlanır. Benim arkadaş çevremde de durum farklı değildi. Ve geçen hafta bu konuşmanın bir benzerini yaşadığım bir arkadaşım la buluşup laflamıştık. O benim sadece bir arka-

daşım değildi, yirmi beş senelik önemli bir dostumdu. Öyle dememe bakmayın, bu benim düşüncemdi zira o kanı soğuklardandı, ser verip sır vermezdi. Sadece seneler evvel ağzı gevşemiş, kocasının çocukluk aşkıyla görüştüğünü söylemişti.

Onunla caddenin kalabalık kafelerinden birinde buluştuk. Tam da bir hafta evveliydi, karşılıklı kahvelerimizi yudumladık. Konuşmamız öyle bir noktaya geldi ki sorduğum şey gayet masumdu ve özel hayatından tamamen uzaktı. Gerçi ben öyle sanıyormuşum. Suratı, birden şekilden şekle girdi. Öfkesi poposunu hoplattı, omuzları senkronize kıpırdandı hoplattığı poposuyla. Ardından boynu hareketlendi. Başı istemsiz oynadı, gözlerinden alevler yükseldi. Çantasını açtı, anahtarlığını çıkardı. Anahtarlığının ucundaki sarı tenis topu kahve fincanımın tabağına çarptı. Hareketsiz kaldım. O hâlâ söyleniyordu. Derken birkaç kez yukarıya kaldırdı başını, amcasından miras kalan evi kaçça sattığını asla bana söylemeyeceğini haykırdı. Yüz ifadesiyle bana ne kadar uzaksa ses tonlamasıyla da benim dostum olamazdı. Kendi gibi bakmıyordu bana. Tanıyordum onu, arkadaşımın kendine has kuralları var, biliyordum onu. Onunla tartışmak hep zordu, işine gelmezse ani çıkışlar yapardı, fakat bana ilk kez bu şekilde davrandı. Terslenmemin üzerinden bir hafta geçti, gazete habe-

rini okudum. İster istemez benim de yüzüme acı bir tebessüm yerleşti.

O gün kafede, o kadar çok şey söyledi ki bana, en gücüme gideniyse, “Ne münasebet!” demesiydi. Birkaç kere haddimi bildiren o sözcüğü tekrar ettiydi. Anlamıştım. Evin satış fiyatını sorduğum için ben bir münasebetsizdim. İkimiz de birbirimizin son yirmi beş senesine hâkimdik. Farklı şeylere ağlasak da aynı şeylere gülmüştük. Her şey birden anlamsızlaştı. Oğlumu götürdüğüm bir parkta onunla tanışmış, çocuklarımız uyumla oynayınca kısa sürede kaynaşmıştık. Parktaki ilk karşılaşmamıza kadar indim, ne yazık ki onu tanı mıyordum. Demek ki onunla tanışmadan önceki hayatlarımız, tecrübe ettiğimiz şeyler, o kadar farklıydı ki beni bu kadar kolay tersleyebilmişti. Yoksa merakla yönelttiğim o soruda bir art niyet aramazdı.

Arkadaşımın çocuksuz ve bekâr bir amcası vardı. Beş sene evvel seksen beş yaşındayken vefat etmişti. Tüm mal varlığı arkadaşşıma kaldı. Heyecanınızı arttırmak için, arkadaşşımanın amcası çok varlıklıymış, arkadaşşıma beş apartman, üç dükkân, antika arabalardan bir koleksiyon, bir motor yat, bir helikopter, bir uçak kalmış, demeyi çok isterdim fakat hiç böyle değildi kalan miras. Sadece adada bir evle, külüstür bir arabaydı kalan. Arabayı hemen sattı, eline geçen parayla Avrupa

turuna çıktı. Beklentim evi de satıp, bir dünya turuna çıkmasıydı. Fakat bu evi satması kolay değilmiş. Nedenini sorunca ben, evin tapusu çetrefilli olduğundan dediydi. Yine de amcasının adına, sözkonusu evin bir tapu kaydının olmadığı aklıma gelmedi.

Onunla bulduğumuz kafede müthiş bir kalabalık vardı. Herkes bana bakıyor, bense masanın üzerine, anahtarlıktan sallanan sarı tenis topuna. Birbirine rakip iki kadın tenisçiymişiz, bir tenis kortunda maç yapıyor-muşuz gibi bir havaya girdim. Müşteriler, bir tribün do-lusu tenis maçı seyircisiymiş de bir ağızdan onu yene-meyeceğimi haykırıyorlarmış. Arkadaşını dürten bizim masayı gösteriyordu, yerin yedi kat dibine girdim. İki el sıkı sıkıya tuttuğum raketimi, ters koldan iyice geri-ye çekerek gönderdiğim uzun toplarımı karşılayamazsa yerin yedi kat altından başım yukarıda çıkacaktım. O, o kadar emindi ki kendisinden, servis çizgisinin az geri-sinde duruyor, ileri geri seri hareketlerle topumu karşı-lıyordu. Elindeki raketle beni toprağa gömmek istiyor-du. Çift elle karşı tarafa gönderdiğim her top oldukça hızlıydı. Arkadaşım ters vuruşumu keserek maçı son-landırmak istedi ki, geriden koşarak ağı önüne geldi. Servis alanında, pozisyonunu aldı. Raketimden karşıya savrulan top yere değmeden, onun raketine kavuştu. Arkadaşım, raketiyle topun hızını kesti, onun raketin-

den seken top fırlıdak gibi döndü ve benim tarafıma geçti. Onu şaşırtmak için, iki uzun sağ vuruş, ardından tüm gücümle bir ters vuruş daha çektim. Her birini ağın önünde, aynı şekilde, karşıladı. Raketinin gergin telleri, gönderdiğim topun hızını bir kez daha kesti. Top havada bir kez daha fırlıdak gibi döndü, döndü, onun raketinin tellerinden tok bir sesle, sarı tenis topu, kortun ağını teğet aştı. Bu ses bile benim yenilgime işaretti. Ağ önünde, hızı kesilerek karşılanan topa vurmak için sahanın soluna uçtum. Top, tahmin ettiğim üzere, iki bacak boy mesafemin uzağında, kortun toprak zemininde kısacık sekti, fakat ben ters köşede kalmıştım. Havada uçtum uçtum yüzükoyun toprak korta yapıştım. Tenis kortunun killi toprağında yüzüm, üstüm, başım, her tarafım kırmızıydı. Anahtarını çantasından çıkaran kendisi değilmiş gibi anahtarının neden masada olduğunu sordu bana. Onu cevapsız bıraktım. Bir süre ferî sönmüş mavi gözlerinin griliğinde kayboldum. Aşırı sarkan göz altı torbaları, düşük göz kapaklarıyla o, benden daha büyük duruyordu. Oysa ikimiz de aynı sene doğmuştuk. Bir tomar anahtar duruyordu masada. O evin yedek anahtarı, hatta sattığı arabanın da yedek anahtarı hâlâ onda mıydı? Benim aklımdan geçenleri anlamış gibiydi. Bir hışımla anahtarları kavradı, gerisin geriye çantasına attı. Sarı tenis topu, son bir set, derce-

sine çantanın ucuna takıldı. Elimin tersiyle dokunmam yetti, o çantada bir ben eksiktim. Birden aklıma bir cinlik geldi, arkadaşımın kahve falına bakmak! Mesele onu, fala, ikna etmekteydi. Bir zamanlar, onunla, bir falcıdan bir diğerine giderdik. Şuradaki falcı ne söylerse çıkıyor, dendi mi ertesi gün oradaydık.

Benimkisi sadece bir merakı, geleceği önceden bilmekle sonuçlanan. Onun fala düşkünlüğünün altında yatansa, ona aitti ve hiçbir zaman deşmedim. Derken eş dost arasında, asık yüzleri gülümsetmek için eğlenmesine fal bakmaya başladım, hatta iki falda, söylediklerim de aynen çıktı. Birinde kapı komşumun uçarı kızının evleneceğini söylemiş, diğerindeyse annemi gelin gittiği şehirden doğduğu şehre ilelebet taşımıştım. Ben bunları düşünürken, arkadaşım kahvesinden iki yudum daha aldı. İkinci yudumu ağzının içindeyken, burundan derin bir nefes çekti. Bu havayı o kadar derin solumuştu ki bir hıçkırık krizine yakalanması an meselesiydi. Fakat beklediğim şey olmadı. Birden, kendisi için bir kahve falına bakmamı istedi. Bunu söylerken bir ricada bulunmamış, “Falıma bak,” demişti. Sizlerin, “Ne var bunda,” dediğinizi bildiğimden açıklamak istedim, arkadaşım falını kendine ait bir sır kabul ettiğinden, profesyoneller dışında kimseye baktırmazdı. Falı kendiliğinden istemesi gerçekten ilginçti.

O, falına bakmam için kahve fincanını hazırlarken, benim, ona söyleyeceklerim hazırды. O evi görmüştüm, adanın yüksek noktalarından birindeydi. Evin konumlandığı arazi ada sahiline, karşı kıyıya kuşbakışı hâkimdi. Tapusu çetrefilli, dediğini hatırladım. Demek ki evin bir sırrı vardı. “Evin farklı bir sahibi varmış. Bilmeyen sizmişsiniz. Uzaklardan bir adam gelecek ve evini geri alacak. Senin evi sattığın adam da sana verdiği parayı senden isteyecek. Sen bu parayı geri vermek istemeyeceksin, adamla büyük bir kavgaya tutuşacaksın. Belki bir hafta, bir ay, bir yıl içinde gerçekleşecek ama kesinlikle bunu yaşayacaksın,” dedim. Esasında ben, kahve falına bakmasını bilmiyordum. Bakar gibi yaparken parmaklarımın arasındaki bir fincanı, kendimce kullanıyordum. Ve kalbimin derinlerinden gelen şeylere dem vurmaktan düşüncelerimi konuşturuyordum. Canım gerçekten acıdığına, bazen de imkânsız bir şeyin gerçekleşmesini istediğimde, beliren bir hissiyattı benimkisi... Ve ben, bunları tamamen uydurmuştum. Elimdeki gazete haberi, arkadaşşıma bir hafta evvel baktığım o falın gerçek olduğunu gösteriyordu. Meğerse, amcanın adada yaşadığı bahçe içindeki o müstakil ev, savaş zamanında ülkeden kaçan bir aileninmiş. Arkadaşımanın amcası da o zamanlar genç bir adammış, adada balıkçılık yaparmış. Kendisinin kullandığı bir takay-

la, o aileyi deniz yoluyla karadan malum sınır ülkeye taşımış, karşılığında da onların terk ettikleri eşyalı evine yerleşmiş. Aradan seneler geçmiş, yurtdışındaki o ailenin mirasçıları arazilerinin peşine düşmüş. Ailenin avukatı ülkeye gelmiş, işlemleri başlatmış. Hatta evin oturduğu vadinin arazisi de bu aileninmiş. Tapusuz eve yüklüce para sayan adam hakkını ararken, arkadaşısıyla kavgaya tutuşmuşlar. Adamın silahını kullanması ve arkadaşımın yaralanması da bu yüzdenmiş.

Ne yazık ki gazetede okuduğum haberde adı geçen kadın, benim, bir hafta evvel bulduğum dostumdu. Okuduğum satırların kaçınıcı tekrarında, arkadaşım kent hastanesinde yaşam mücadelesi verdiğini idrak ettiğimin farkında değildim. Telefonum da susup bilmem kaçınıcıya tekrar çalıyordu. Okuduğum satırlar benim uydurarak söylediğim şeylerdi. Benim olanı sarmalamak, arkadaşımı yüreğimde hissetmek, onu iyileştirmek istedim. Neden sonra kollarım çözöldü, yüzümdeki tebessüm acıdan endişeye, endişeden tarifsiz hallere dönüştü. Nedeniz gevşeyen kollarımın arasından kayan gazete kucağımdaydı. Arkadaşım kucağımdan bana bakıyordu. Başımı yana, solumdaki sehpadan tarafa çevirdim. Gözüm üstteki derginin kapağında, kalın harflerle “Hayat Ne Garip,” yazısında. Gerçekten de hayat ne garipti...

CAN PAZARI

Birden. Tek nefes uyandı kadın. Gözleri karanlığın boşluğunu gördü. Titredi. Nefessizdi. Çıkardığı sesle adamın duyduğu birbirine karıştı. Debelendi yattığı yerde. Debelendi. Boğazını sıkana tekme attı. Adam daha kuvvetlisini indirdi boğuştuğu şeyin kaval kemiğine. Kadının yataktaki hareketi yavaşladı. Yavaşladı. Dizini de şeyin kasığına dayayınca adam, iyice abandı altındakinin boğazına.

Yatarken iyi geceler dileyip, dudaklarını soğuk bir şekilde birbirlerine değdirmeleriymi rutinleri. Her gece. Aynı soğuk temasla sabahları da birleşirdi dudakları. Uykusundayken öper karısını, öyle giderdi işine adam.

Gece olmuş, beyaz ay henüz kaybolmadan yataklarına yatmış, uyuyorlardı. Kadın aniden, nefessiz kalarak uyandı. Kocasıydı yanında uyuyan. Kolunu kocasının yattığı yere uzattı. Adamın yeri boştaydı. Boğazını sı-

kan parmaklar sesini kıstı. Her kimse boğazını sıkkan, baskısını giderek arttırdı. Sıktı. Sıktı. Nihayette sustu kadın. Kurtulabilseydi o parmaklardan. Yatak odasının duvarlarını deler geçerdi çığlıkları.

Kocasıydı boğazına sarılan. Adam da kadından çıkan değişik sesleri duyuyordu. O da korkuyla panik arasında tuhaf bir yerdeydi. Rüya görüyordu. Bir kez daha maymun sürüsünün saldırısına uğramıştı. Ama bu seferki daha da farklıydı. Karısının korktuğu şeydi bu. İlkinden sonra kocasını uyardımış, kimseye inandıramazsın, demişti karısı. Kastettiği şey, maymundan kaçarken farkında olmadan ona zarar vermesiydi.

Kadın haklıydı. Adam rüyasını dışarıdan seyretmiyor canlı canlı yaşıyordu. Andaydı. Kocasının rüyasında neler yaptığını bilemediğini anlayınca gerçekten tehlikede olduğunu gördü kadın. O, kocasının aksine hareketsizdi rüya görürken. Beyaz bir sinema perdesinde görürdü her şeyi. Film seyreder gibiydi. Kötü bir şey gördüğünde, mesela kan. Rüyasında olduğunu bilir, kendi kendini uyandırır.

Maymunların ilk saldırısını hafif atlattılar. Yataklarındaydılar. Aynı soğuk öpücükle dokunmuştu dudakları. İyi geceler yerine geçen dokunuşlardan. Mışıl mışıl uyuyorlardı. Maymunlar adamın rüyasında hep vardı. Denk gelmediği süreçte şanslıydı kadın. Goril-

lerden habersizken, yediği yumruklarla acılar içinde uykusundan uyandığında başına gelen şeyi anlamadı. İki metrekarelik alan içinde yakaladığını goril zanneden adam, karısını yumrukluyordu. Rüya ile gerçek karışmıştı. Sağa sola savurduğu yumrukların farkında değildi adam. Sadece kollarını sağa sola savurmuyor. Gördüklerinden korktuğunu belli eden sesler de çıkarıyordu. Yataklarının tamamı dört metrekareydi. Onun bu hâlimden habersiz uyuyordu karısı. Boynuna yediği okkalı bir yumrukla uyandı birden. Neler olduğunu anlamadan ikinci yumruğu da gözünün ortasına yedi. Çarşafın hışırtısı yükselince yataktan savurdu kendini kadın. Adam yattığı yerde hareketliydi. Gözleri kapalıydı. Besbelli bir şeyler yaşıyordu uykusunda. Kollarıyla bacaklarını savurdu. Kadın sırtüstü düştü yere. Güm. Neyse ki halının üstündeydi. Yuvarlandı. Yuvarlandı. Ayaklı boy aynasının oynak ayaklarının ucunda durdu. Yatakta kopan kıyametten henüz kurtulmuşken ya çarpsaydı oraya? Çarpsaydı, adamın üstüne düşerdi ayna. Tam da kafasına! Yataklarının etrafını çevreleyen ahşap kenarlığa çarpıp kırılabilirdi de. Adamın şah damarına da saplanabilirdi bir parçası. Bu senaryo gerçekleşseydi: Adam mezara, goriller de başkalarının kâbusunda yaşardı. Allah'tan çarpmadı. Sözde tropik bir ormandaydı rüyasında adam. İri maymunların,

gorillerin barındığı bir ormanda. Onlarcasının saldırısına uğradığını anlatırken canlandırmalar da yaptı. “Maymunlar mı?” dedi kadın. Bu kadar basit miydi iki yumruğun açıklaması? Kadın, onun kadar soğukkanlı değildi. Olamazdı da. Tarzan filmindeki artistin edasıyla gorilleri teker teker bertaraf edişini gösterdi adam. Kadının yediği iki yumruk o andandı. Arkadaş ortamında bu yumrukların konusunu espriyle karışık anlattılar. Zira kadının sol gözündeki morarmanın bir açıklaması olmalıydı. Rüyasında maymunların saldırısına uğradığını, onlardan kaçarken attığı yumruklardan en etkili iki tanesinin karısına denk geldiğini söyledi arkadaşlarına adam. Güldüler hep birlikte.

İlk karşılaşmasının bedeli ağır oldu. İki sert yumruk yedi suratına. O gecedен sonra kendince kararlar aldı kadın. Yatağın en ucunda uyudu. Ama bu bir tedbir değildi. Tercihli. Kocası da bunun farkındaydı. Neden yatağın en ucunda uyuduğunu sorduğunda da cevap beklemezdi. Karısının tercihini ima eder, güvensin isterdi ona.

Fakat kadının boğazına sarıldığı o gece yatağa yatıklarında. Bir kez daha arzuladığı şeyi istedi adam. Karısının sokulmasını ona. Kadın cevap bile vermeden, sadece iyi geceler öpücüğüyle geçiştirdi adamı. Buz gibi olanındandı bu son öpücükleri. Henüz ay beyaz-

dı. Tropik ormandaki maymunlar da adamın rüyasına girecekleri zamanı beklemedeydiler. Uyuduklarından emin olunca adamı kovalamaya başlayacaklardı. Köşesindeydi kadın. Yattığı tarafın en ucunda. Çok geçmeden ikisi de uyudu. Ve aksiyon başladı. Gorilin ormanın en ucunda olduğundan emindi adam. Sessizce yaklaştı. İki sağlam yumruk yemesine karşın elinden kurtulan gorilin hesabını kesmeye niyetliydi. On parmağı da boynuna geçirdi. Tekmeleriyle sağa sola kaçmasını engelleyecek ya, hayvanın kasığına dayadı dizini. Tüm gücüyle abandı. Siyah gecenin sessizliğinde martıların sesiyle köpeklerin havlaması birleşti. Bir köpek uludu kurt gibi. Goril yavaş yavaş adamın parmaklarının arasında kayboldu. Neden sonra adamın parmakları açıldı. “Maymunlar,” dedi, “yine geldiler ama bu sefer hakladım en azılısını.” Arkasını döndü ve uyudu...